O DATORIE MAJORĂ

Nicolae PENESCU

Emigrația Română nu acordă suficientă importanță unei reprezentări legitime a națiunii noastre față de guvernele occidentale. Se confundă utilitatea manifestărilor individuale, de grup sau de asociații, care fac cunoscute în lumea liberă aspirațiunile Românilor, cu necesitatea existenței unui purtător de cuvânt care să aibă calitatea de a vorbi în numele poporului român, nu al emigrației. Cele câteva mii de emigrați aflați în ceeace se cheamă încă "lumea liberă", prin diversitatea situațiunii lor și a inegalei lor repartizări în diferite țări, unde de foarte multe ori ei s'au integrat definitiv, nu se pot confunda cu națiunea română.

Aliații au făcut deosebire între Statul român, care era vremelnic dominat de o dictatură militară și națiunea română care nu se putea exprima. De aceea ei au dus tratative la Cairo cu partidele de opoziție nu cu guvernul Antonescu, fiindcă acele partide reprezentau în realitate voința poporului român.

După încetarea războiului, aliații Anglo-Americani au impus la Potsdam Sovieticilor prezența în guvernul român a partidelor democrate pe care guvernul Groza - tranziție spre dictatura comunistă - le eliminase din compunerea acelui guvern, cu ajutorul Uniunii Sovietice, care a impus pe Groza. Aceleași Puteri Occidentale, în principal Statele Unite, au înțeles la fel situația când au crezut necesar să conlucreze cu reprezentanții țărilor captive, emigrați în occident. Americanii și Englezii n'au recomandat alegeri generale în emigrația românească ca să se desemneze un organ reprezentativ al poporului român, ci s'au adresat Regelui și reprezentanților partidelor, pe care aliații le recunoscuseră prin documente internaționale. Pe această bază s'au constituit după 1947 toate comitetele naționale care reprezentau țările devenite captive, nu emigrațiile din aceste țări.

Primul Comitet Național Român s'a constituit prin procesul verbal din 6 Aprilie 1949, care a fost sancționat de Rege. El era compus din reprezentanții partidelor național-țărănesc, național-liberal, social-democrat independent și personalități care avuseseră în țară responsabilități politice importante.

Anterior, cele trei partide formaseră Consiliul Partidelor Național-Țărănesc, Național-Liberal și Social Democrat Independent. Ziarul "Nation Roumaine" creat de național-țărăniști (Ghilezan și Boilă) a devenit organul acestui Consiliu.

La 3 Iunie 1949, Comitetul Național prezidat de fostul Prim Ministru, Generalul N. Rădescu, si-a dat un Statut. Scopul Comitetului Național era printre altele de: a) a reprezenta Națiunea Română și a apăra interesele ei până în momentul liberării naționale; b) a duce prin toate mijloacele acțiunea în vederea liberării României și restabilirii sistemului democratic de guvernământ;

Continuare in pag. 6

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 3 Nr. 21 IANUARIE 1978 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

DRUMUL BIRUINȚII

Eugen BÂRSAN

E un lucru firesc ca viața noastră din exil să treacă prin probleme sufletești din care emană preocupări și mari semne de întrebare. Acest proces care are loc în noi este identic cu cel din inima neamului de acasă. Problemele sunt create de comunism iar semnele de întrebare, în final, se reduc la unul: Doamne, oare când și cum se va sfârși urgia năprasnicei împilări și suferințe prin care trece Tara și Neamul?

Din nefericire nimeni nu este în stare să ne dea un răspuns la această întrebare, în care românul timpului de azi pune tot sbuciumul din el. Stim însă că în lumea politică nimic nu-i veșnic și că mai totdeauna întâmplările neprevăzute au fost factorul care a pus în mișcare prăbușirea a multe și teribile conjuncturi politice.

Lipsa unui răspuns la marea întrebare ne lasă în nesiguranța apăsătoare a necunoscutului. Logica sau argumentul imponderabilului nu este în stare să ne dea suportul mult dorit și căutat de cugetele și inimile noastre. Si așa ajungem la o adevărată probă a ființei noastre naționale. La momente în care ne putem prăbuși în defetism sau ne putem menține ori ridica la o linie de ținută tare și pozitivă, așa după cum ne cer așteptările și strigătele disperate ale țării.

In asemenea momente de cumpănă, mai există o direcție spre care putem privi și care ne poate da tonicul de care avem atât de mult lipsă. Este privirea spre lucrul hotărâtor care a ajutat generațiile de români, din veacurile de existență ale neamului, să învingă marile urgii ale timpului lor. Acest lucru hotărâtor este stoicismul românului, generat de o puternică vână a ființei Neamului. Românul stoic este piatra de temelie a Țării. Omul care a înfruntat, învins și supraviețuit toate greutățile.

Ceeace a fost cu putință ieri este cu putință și azi și de aici înainte. Linia națională stoică este măreață și cu efecte extraordinare. Ea ne dă o încredere în viitor și face din noi puncte luminoase.

Continuare in pag. 3

UNIREA PRINCIPATELOR

Nicolae NOVAC

Alexandru Ion Cuza si Elena Doamna

Dintre toate sărbătorile naționale ale poporului nostru, ziua de 24 Ianuarie este, cea mai importantă și în același timp cea mai simbolică. Fiindcă, în această zi, a fost aruncată în pământ mănos sămânța din care va răsări și va crește copacul falnic ce va intra în istoria omenirii mai târziu sub numele de ROMANIA MARE.

Dar, pe lângă însemnătatea ei din punct de vedere național, ziua de 24 Ianuarie, prin actul ce s'a săvârșit în acea zi memorabilă, adică UNIREA celor două Principate Române, Moldova și Muntenia, se ridică la valoare europeană. Ceea ce, marele om de stat și vizionar român, Mihail Kogălniceanu, a prevăzut și afirmat în "Programul ziarului Steaua Română" din Iași la 1 Octomvrie 1855, în care scria aceste rânduri profetice: 'Unirea Moldovei si Valahiei singură va departa conflicte viitoare pe țărmurile Dunării și ale Mării Negre, singură va consolida pacea în Orient". . . Căci, prin creierea României, s'a ridicat zid la granița de răsărit a Europei, îndărătul căruia a înflorit civilizația europeană. România a fost deci și a rămas, nu numai țară de graniță la hotarul răsăritean al bătrânului Continent, ci sentinelă de pază și zid de care s'a isbit și se isbește încă revărsarea puhoiului panslavist peste Europa. Fără această insulă latină, Balcanii ar fi astăzi în întregime, o mare slavă.

Când Alexandru cel Bun spunea ambasadorilor împăratului din Bizanț că: "România nu are alt ocrotitor decât pe Dumnezeu și sabia Sa", el consfințea un mare adevăr istoric. In această credință, nutrită de la Domn și până la Opincă, s'a călit Neamul Românesc dealungul veacurilor. Si din ea a înflorit marele act istoric dela 24 Ianuarie 1859. Căci, așa precum spunea același Kogălniceanu în articolul din "Steaua Română" citat mai sus: 'Unirea Principatelor" a fost "dorința vie și logică a marii majorități a Românilor" . . . 'Unirea Principatelor" a fost "singurul mod în stare de a consolida naționalitatea românilor, de a le da demnitate, putere și mijloace pentru a împlini misia lor pe pământul ce de către Cel de Sus li s'a dat spre moștenire". . .

Ceea ce Kogălniceanu a intuit cu o luciditate profetică la 1855, s'a dovedit o realitate la terminarea celui de al doilea război mondial, când România, din cauza miopiei unor politicieni apuseni inconjurați de agenți ai Moscovei, este aruncată în lagărul influenței besbojnicilor din Răsărit. In acel moment, "misia" Poporului Român 'pe pământul ce de către Cel de Sus i s'a dat spre moștenire" și stăpânire, a încetat. Iar rezultatul, s'a văzut. Jumătate din Europa crestină a căzut în mâinile hrăpărețe ale celor fără de Dumnezeu. . .

Acesta este adevărul pe care-l strigăm în lume, în fiecare an când sărbătorim UNIREA PRINCIPATELOR ROMANE, încercând a redeschide ochii celor îndrept, pentru a vedea crima politică ce s'a săvârșit la conferința dela Ialta în 1945 împotriva României, atunci când Sentinela de la hotarul de răsărit a Europei, a fost înjunghiată pe la spate din considerente lipsite de ori ce judecată dreaptă. Căci prin căderea acestui bastion al creștinătății de la poarta

Continuare in pag. 5

editorial

IPOCRIZIA COMUNIŞTILOR ROMÂNI

Este extrem de dificil, pentru oamenii din lumea liberă, să înțelegem maniera de a stabili relații politice internaționale a guvernului comunist român.

Acest guvern se sbate în tot felul de greutăți, în eforturile sale de a pune pe roate o economie, care se găsește în momentul de față, în pragul falimentului total. In acest scop, guvernul comunist român trimite delegați, care vagabondează pe toate continentele să încheie acorduri comerciale bilaterale, în speranța că ar putea redresa economia țării.

Toate aceste vagabondaje nu sunt decât paleative minore, care nu vor putea salva economia românească, căci se evită soluțiile adevărate și eficiente, și se neglijează cauzele serioase, care au dus la situația dezastruoasă de astăzi.

Dar, în afară de acest aspect al economiei românești, există un altul, care privește felul în care se face politică de către guvernul comuniștilor din România.

Acest guvern apelează la sprijinul industriei occidentale, care singur mai poate cârpi și salva- dela o lună la alta- economia scârțâită din România.

Dar, în schimb, guvernul comuniștilor se ascunde după tot felul de explicațiuni, care mai de care mai ridicole, atunci când este vorba de drepturile omului, de libertățile de a gândi, scrie, vorbi, crede, etc. Explicațiile date de comuniștii români sunt ridicule, mai ales după ce au acceptat să semneze acorduri internaționale, în care și-au luat angajamente clare că vor respecta toate drepturile și libertățile omului. Aici se vede toată ipocrizia guvernanților dela București, care caracterizează în general orice guvern totalitar comunist.

Mai mult, atitudinea delegațiilor oficiale este lipsită de decență și de respect al oricăror reguli de conduită în politica internațională. Iată un exemplu tipic, în această privință.

In 27 Octombrie a sosit în Statele Unite Ion Pățan, Ministrul Comerțului Exterior din București. A stat opt zile în America și a avut convorbiri cu oficiali ai guvernului american și cu reprezentanți ai industriei și comerțului american. La o conferință de presă ținută de Juanita Kreps- Secretara Comerțului american, și de Ion Pățan, acesta din urmă a cerut extinderea clauzei Națiunii celei mai favorizate- pe o perioadă de trei ani, în loc de un singur an. Iar ziarul Scânteia, din 6 Noiembrie, referindu-se la această clauză, afirmă că este "nevoie de relații libere economice" pentru a asigura o desvoltare a comerțului, căci după părerea Scânteii o extindere a perioadei pentru clauza națiunii celei mai favorizate ar fi în interesul și beneficiul ambelor țări.

Toate aceste atitudini denotă ipocrizia regimului dela București, a cărui politică internă și externă este bazată pe falsificarea și răstălmăcirea adevărului. Oare, comuniștii români, nu știu câtă opoziție există în Congresul American împotriva acordării acestei clauze României, tocmai pentrucă nu respectă drepturile elementare ale omului, și pentrucă toate libertățile românilor sunt suprimate?

Ce fel de beneficii obține America din comerțul cu România, afară de acuzațiile că duce o politică imperialistă, că exploatează omul prin toate mijloacele, și, că este o țară de criminali și opresiune ?

Guvernul comunist român se înșeală, dacă crede că poate duce în eroare toată lumea prin simularea independenței față de Moscova, și nu se hotărăște să acorde libertățile legale- naționale și internaționale- și libertățile naturale- tuturor românilor.

Numai acordarea tuturor libertăților umane va mai putea oferi o mică credibilitate unui guvern represiv și ilegal. Numai atunci, ar putea solicita ajutoare economice, dela un guvern ca cel american, care respectă toate libertățile omului.

George BĂLAŞU

ÎN PRAG DE MILENIU:

ÎNTOARCEREA LA IZVOARE

Mereu "se mărește(..) voința de a înăbuși ceeace este mai sfânt în om: scânteia conștiinței și-a cinstei de a fi o persoană, chipul lui Dumnezeu, lumina lumii". Dar "renașterea spirituală în țările din Răsărit probează că omul nu trăiește numai cu pâine". Iar "reînoirea sensului dat dreptății - evanghelice în (terța lume) arată că statornicia în Dumnezeu cel viu este nedespărțită de ajutorul dat fratelui" (Din chemarea unor creștini,evrei și mahomedani din Franța, "Le Figaro", 15 Mai,1977).

Renașterea tuturor neamurilor trece prin temeliile culturii universale. Si, după ultimile descoperiri arheologice, cultura scrisă pare să fi început, în vatra cuvântului românesc, prin tăblițele de acum 7 milenii (CR, 7-10-1977). Acestea mărturisesc dorul de casa părintească, dorul nemuririi. Gâdirea lor urcă până la ideia de Dumnezeu: om, după unii, om și dumnezeu, după Platon, Dumnezeu suprem, după alții, Zamolxis rezumă ideile prin care fiecare om își caută rostul vieții: un vis trecător? Tinda unei veșnice tinereți ?

Aceste întrebări au primit răspunsuri diferite. Unele și altele sunt și vor mai fi trecute prin sita miilor de disciplini științifice, literare și artistice. Dar legile casei le călăuzesc spre izvoarele nemuritoarelor cuvântări. Primită de neamul evreilor, acum mai bine de 3 milenii, prima sfântă scriptură spune despre " planul sfatului divin "(Grigore de Nisa, "La creation du monde"): "Să facem omul după chipul nostru", întru "asemănare cu noi". Si "omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu" (Gen. 1, 26-27).

Dacă voiau să urmeze sfatul Prietenilor, străbunii noștri ar fi devenit o familie dumnezeiască, împreună cu Dumnezeu: o veșnică prietenie. Urmând alte păreri, ei au presupus că pot ajunge dumnezei fără Dumnezeu. Așa a început istoria, căutarea adevăratei prietenii. In pribegia ce-a urmat, ochii omului s'au împăiejenit de furii, pățanii și lacrimi. Dar el n'a încetat să fie chipul lui Dumnezeu. Ci a încercat mereu să devină asemenea Lui. In clipele de disperare îi mai rămânea speranța întrebărilor: De ce m'am despărțit de prieteni ? Cum îi pot regăsi ? Cum mă pot împăca cu ei ?

Sfatul divin a mai "avut, înainte de toți vecii", încă un plan: acesta prevedea că Dumnezeu însuși, prin propriul său Cuvânt, "să devină om(..) iar pe om să-l facă Dumnezeu, prin unire cu Sine". Potrivit cu acest plan, Isus Christos se naște, acum 1977 de ani, tot în vatra cuvântului evreiesc, la Betleem. Apoi străbate întreaga viață până primește "de bună voie, moartea pentru noi, ca să ne împace" cu Sfânta Prietenie și să ne dea "ca răsplată a împăcării, (..) îndumnezeirea nenăscută" sau necreată (Maxim,Mărturisitorul,Filocalia, III, pp.69,74 și 342-343).

Incoronându-și viața și moartea prin Inviere, Christos împlinește legea fundamentală a tuturor legilor: legea unirii conștiente, întrepătrunderea Cuvântului dumnezeiesc și-a Cuvântului omenesc în cuvântarea lucrătoare a adevăratei filozofii: "împreunarea bunurilor moravuri cu constiința despre Cel ce este "(Nil Ascetul, Filocalia I, pp.152-153). Nu, deci, știința și conștiința despre ceeace este în sine Cel ce este. Ci conștiința și știința conviețuirii cu Cel ce este întruchipareaInțeleciunii.

- Ucenic al sfântului Ioan Botezătorul, Premergătorul, sfântul Andrei este primul care-l recunoaște pe Isus ca pe Mesia (Ioan, 1, 41): Cel ce este "unirea dintre neamuri" (Maxim Mărturisitorul, p.169) și, astfel, Liberatorul lor. Cum ne-a amintit de curând Eu. Preoteasa(Cuvântul Românesc, Mai, 1977), sfântul Andrei mărturisește acest adevăr și în vatra străbunilor noștri, în vatra cuvântului românesc.

Recunoscând și ei pe Mesia, daco-romanii se nasc, creștinește, ca neam românesc, pe calea sfintei consfătuiri: întrepătrunderea dintre înțelepciunea omului, care urcase, de la pământ spre cer, până la ideia de Dumnezeu, și Ințelepciunea lui Dumnezeu, care coborâse în însuși lutul lumii. Intrepătrunderea prin care Dumnezeu se face om, pentruca fiecare om și toți împreună să poată trăi dumnezeiește, în sânul Sfintei Prietenii.

Unde-i Cuvântarea acestei consfătuiri ? Care-i sunt roadele după două milenii ?

Dar căile ei spre noul mileniu ?

Demostene NACU

CĂTRE REDACȚIE

* Arcueil, FRANTA- Am primit ziarul Cuvântul Românesc și după ce l-am citit, îl găsesc foarte interesant prin conținutul și varietatea subiectelor tratate. De aceea mă abonez cu plăcere...Sunt refugiat în Franța din 1969, și particip la lupta românilor de aici pentru menținerea bisericii noastre de aici, în afara ghiarelor comuniste. Nădăjduiesc și eu ca și ceilalți români de aici și din țară (și de pretutindeni) că "soarele va străluci și pe strada noastră" și că poporul român va fi din nou liber, în rândul celorlalte popoare ale lumii.... Sper să am într'o zi plăcerea de a cunoaște personal, românii care participă la redactarea și editarea acestui ziar românesc.

Ing.Dumitru LUPAŞCU

* Hanau, GERMANIA- Printre tipăriturile în limba română, scoase în condițiile a ceea ce constituie actuala accepțiune a noțiunii de exil românesc, în cele 10 luni de când am reușit să părăsesc România, au fost în mâna mea și două numere din Cuvântul Românesc... După o atentă lectură a acestora, am hotărât să mă abonez, la această complexă publicație, a cărei largă sferă de preocupări, transgresează limitele strict politice (în accepția majoră, pozitivă), dovedindu-se, după cât știu până la data actuală, singura publicație de acest gen. Aceasta nu înseamnă că am fost de acord cu toate ideile, principiile și punctele de vedere susținute în coloanele ziarului, dimpotrivă, chiar în marcat dezacord cu unele, dar interesat la modul angajant, de toate. Apoi, unul din motivele pentru care, cel puțin unii din românii care au luat grava hotărâre de a părăsi țara, am făcut-o, a fost și acela de a avea păreripropriipolitice nu de a ne încadra într'un dezumanizant unison. De altfel, am constatat, că pe aceeași linie a diversității în gândire și exprimare, o notă redacțională, fără a se desolidariza într'un mod dur, subliniază atât posibilitatea cât și realitatea deosebirii în idei. Important, consider însă, fondul comun, național, și a cărui modalitate de expresie ar trebui să stea sub semnul libertății și rațiunii politice, deopotrivă.

Am devenit astfel, pentru anul 1978, abonat la Cuvântul Românesc.

Costin MIRON

* Nüonberg,GERMANIA- Primesc deja al treilea număr al revistei "Cuvântul Românesc" și trebuie să vă mărturisesc că, pe măsură ce o citesc, mă conving din ce în ce mai mult că îmi satisface în cea mai mare parte așteptările la adresa unui ziar românesc al exilului. In primul rând avantajul că, prin marea varietate de teme abordate are calitatea deosebit de importantă pentru o asemenea publicație de a se putea adresa unui număr foarte mare de cititori. Spre deosebire de alte publicații care se axează exclusiv pe o anumită orientare politică, se pare că revista Dumneavoastră este deschisă tuturor tendințelor specifice sufletului și firii românești:anticomunistă, democrată, profund religioasă, lipsită de ură și fanatism. Aceasta poate fi hotărâtor în realizarea a ceea ce eu consider a fi esențial pentru păstrarea ființei naționale în exil și până acum am regretat că nu am găsit:UNITATEA EXILULUI.... Nu uniformitatea, ci unirea tuturor în slujba sarcinii, care, ca imperativ moral, cred că ne revine; să luptăm pentru țară și neam, din toate puterile, în cadrul posibilităților pe care ni le oferă libertatea de care ne bucurăm. Desigur că fiecare orientare politică are legitimarea de a exista, fiecare are dreptul de a avea propriile opinii asupra modului de a construi o nouă Românie, când ea ar deveni într'adevăr liberă. Numai că, acum, din nefericire, ea este în bezna celei mai cumplite oprimări de care a avut parte în decursul istoriei sale atât de dureroase. De aceea, țelul nostru actual nu cred că ar putea fi altul decât o acțiune spre atât de dorita libertate, toți cei care o dorim într'adevăr liberă....In ultimul număr nu a mai apărut rubrica "Mica publicitate". Cred, însă, că nu ar trebui să lipsească din nici un număr. Pentru unitatea exilului este foarte important și contactul personal între oameni. Suntem și așa răspândiți în toate colțurile lumii. Se pot stabili contacte de tot felul, chiar contacte profesionale... relații și chiar căsătorii între români, pentru ca și copiii noștri, născuți în exil, să-l mai poată înțelege pe Creangă, Coșbuc și Eminescu !

Nicolae BALTADOR

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

GÂNDURI PENTRU NOUL AN

La orice început de an se fac prognosticuri care apoi se dovedesc eronate, deoarece nu se ţine seamă de o anumită necunoscută care este mare şi care se numeşte Rusia bolşevică. Si care, ea însăşi nu se cunoaşte. Noi ne facem numai gânduri, cum am făcut în ultimii 35 de ani, de când trăim mereu cu spaima unui cataclism, ce pune în pericol chiar existenţa oricărei suflări. Sansele acestui apocalips, cresc şi scad, dar în măsura în care se elimină una, apar două noi. Deci trebue să veghem.

Cu ani în urmă, groaza lumii o forma blocul comunist al cărui monolitism ţinut cu tancuri şi pistoale, s'a fisurat până la urmă. Intre Rusia şi China, chiar după moartea lui Mao, peste abisul ce le desparte nu se poate arunca o punte. In privinţa ţărilor satelite, relaţiile lor cu Rusia, nu sunt cele ideale, cu toată faţada cârpită şi revopsită anual. Căci aceste ţări, reprezintă popoare de veche cultură şi civilizaţie care suportă din ce în ce mai greu şi cu mai multă greaţă, castrarea morală şi materială impusă de Rusia. Si apoi, sunt popoare care în toată istoria lor, au luptat pentru libertate cu adversari mult mai puternici decât adunătura bolşevică şi au învins. In această direcţie a libertăţii, nu trebue să uităm că Uniunea Sovietică se compune din 15 republici în care trăesc 91 de naţionalităţi. Ori, atât prea sovieticile republici cât şi popoarele ce le formează, jinduiesc, uneori cu voce tare, după libertate. Iar tumultul pe care îl provoacă acest cor protestatar al popoarelor ce gem sub greul jug bolşevic, acoperă răţoelile comuniste dela Moscova. Rusia nu ştie, mai ales în acest secol, ce înseamnă ideia de libertate la un popor, probabil fiindcă în toată istoria ei a fost un conglomerat. Si se joacă naiv cu această ideie, mai ales peste întinsele, monstruoaselor ei hotare, pe tot globul. Iar din acest joc, se va frige.

Cu aceste consideraţii, am putea pune capăt gândurilor noastre pentru Anul Nou. Dar cine cunoaşte puţin insaţiabilul imperialism rus, observă şi gândeşte mai departe. Căci nu altul ci Lenin a spus: "Atâta timp, cât langă socialism (cetiţi comunism) există capitalism, nu poate fi pace". Mai pe înţelesul tuturor, socialismul (cetiţi Rusia), va utiliza totdeauna războiul, pentru distrugerea capitalismului. Că în fond, distrugerea capitalismului, este numai trecerea şi sporirea lui din mâini particulare în mâinile de fier ruseşti, este cum zice românul "o altă raţă, în altă traistă". Esenţial rămâne războiul permanent în lume, căci în categoria capitaliştilor poate fi înscris orice miliardar sau golan din orice naţie a lumii. Si, această ilustrare ne-a făcut-o Rusia în ultimii 30 de ani. Am văzut războiul în Grecia lui Marcos; l-am văzut în Coreea, în Vietnam. Il vedem în Angola şi Mozambic, îl vedem şi îl vom vedea peste tot unde mai există un capitalist, chiar fără cămaşă pe el. Ruşii sau prepuşii lor, au posibilitatea să pună foc şi să semene ademeniri falacioase. Căci în alte ţări vând revoluţia, acasă libertataea este sugrumată, însă libertatea mormântului sau a puşcăriei o oferă comunismul generos.

De 30 de ani, speculând diferenţe religioase şi ambiţii personale mioape, Rusia întreţine focul în orientul apropiat. A învestit sume uriaşe (din ce buzunar?), a trimis armate de politruci îmbrăcaţi ca experţi, a făcut mai multe războaie şi le-a pierdut pe toate, pierzând în acelaşi timp nu numai învestiţiile de miliarde de dolari ci şi încrederea ţărilor arabe respective, care decepţionate i-a trimis acasă experţii cu un picior dat undeva. Puţinii adepţi ce i-au rămas în regiune, se vor trezi curând din entusiasmul cu care Rusia i-a îndopat. Deci planul Rusiei de a pune mâna pe punctele strategice şi sursele de energie a eşuat deocamdată, fie că "şeicii petrolului" nu vor să dea vrabia din mână pe cioara din par, fie că au auzit cum sunt trataţi mahomedanii în Rusia atee. Pârjolul provocat în Liban a fost o nouă lecţie dureroasă dată ruşilor care îl aprinseră prin mâini străine. Dar cum împăiatul Lenin a spus bolşevicilor să stea mereu în război, în ultima vreme le-a căşunat pe Africa mai ales cea de sud, nu fără motiv dealtfel Pela Capul Bunei Speranţe trece cea mai mare parte din aprovizionarea Europei libere şi a Americii. Iar această regiune australă a Africii mai dispune în plus şi de nelimitate rezerve de materii prime fără de care libertatea lumii dacă nu va muri, va fi în orice caz la discreţia comuniştilor moscoviţi. Si tocmai ea, Rusia, care practică rasismul la nivel nazist şi se înfurie când aude cuvântul libertate, vinde acolo naivilor pe un preţ plătit cu sânge aceste idei. Iar dacă în acest punct al globului, unde anumite reforme se impun, Rusia va reuşi, mi "se spărie gândul", cum spune cronicarul. Insă cu Asia şi cu Africa, nu suntem încă la finele problemei, căci mai există şi America de Sud unde nu ştim când şi ce bombă va exploda într'o zi. Si în fond, totul se rezumă mai puţin la cine posedă capitalul, particularul sau statul comunist, ci la lupta între Rusia şi USA.

Cu toate conferinţele de limitarea înarmărilor, nu este mai puţin adevărat că cel mai mare pericol pentru pacea lumii îl reprezintă uriaşele cheltueli pentru înarmare. Si ele nu ar fi necesare dacă Rusia nu ar voi cu orice preţ domnia absolută a lumii. Atâta timp însă cât americanii şi lumea liberă au o superioritate militară, tentativa unui război din partea ruşilor este o sinucidere, căci de data aceasta nu le vor mai sări americanii în ajutor. O neglijenţă sau o trădare în genul soţilor Rosenberg, poate înlesni ruşilor superioritatea de o zi numai şi le este suficient ca să deslănţue apocalipsul. Mai ales dacă ne amintim de lecţiile date de Lenin, ministrului său de externe Cicerin:

"Capitaliştii ne vor sprijini cu materiale şi tehnologia pe care noi nu le avem; ei ne vor aproviziona industria cu arme ce ne sunt necesare pentru a-i ataca. Cu alte cuvinte, ei vor lucra pentru a-şi pregăti sinuciderea." Ce a mai spus Stalin şi urmaşii lui, contează mai puţin decât au realizat în această direcţie.

Iată dece, punând pe balanţă bunele şi relele, în loc să facem prognosticuri, ne facem gânduri.

Căci aşa suntem noi românii: sceptici!

Iorgu OPRIŞAN

DRUMUL BIRUINŢII

Urmare din pag. 1

Un lucru esenţial pentru orice fel de biruinţă, în conceptul rânduielii lui Dumnezeu şi a marilor valori umane. Trăirea şi lupta dusă pe drum de seninătate sufletească e frumoasă, întăritoare şi plină de un imens sens.

Problema noastră este să rămânem senini în suferinţă. Să ne dăm seama că cine nu este în stare să sufere nu va fi în stare să biruie. Să fim slujitori şi luptători ai unor frumoase idealuri şi a adevărurilor, în fruntea cărora trebuie să punem pe Dumnezeu şi Neamul. Cine merge pe un asemenea drum va contribui foarte mult la biruinţele naţionale pe care le năzuim şi între cari eliberarea de sub comunism e pe primul plan.

Problema noastră mai este o solidaritate naţională pe fundamentul comunităţii de idealuri şi a dragostei fraţeşti, într'un real spirit de însufleţire şi umilinţă.

Nu e un lucru uşor să fim luptători. Dar e frumos. Si dacă plecăm de la umilinţă, de la învingerea păcatelor din noi şi o ţinem pe drumul cel drept al demnităţii, vom birui. Cu atât mai mult cu cât comunismul trăieşte din minciună.

Eugen BÂRSAN

ÎN RAIUL LUI NICULIŢĂ:

TOATĂ LUMEA TACE, PLÂNGE ŞI SCRÂŞNEŞTE

La expoziţia grafică din Moscova (organizată în baza schimbului cultural) printre cărţile interzise au fost "Animal Farm" şi "Nineteen Eighty-Four" scrise de George Orwell.

Prima, o fabulă: animalele n'au mai vrut să fie exploatate, au alungat pe fermier, iar conducerea a fost luată de porci cu ajutorul câinilor.

Mai târziu porcii au învăţat să meargă în două piciare şi s'au împrietenit cu fermierii vecini, în timp ce animalele au fost silite să muncească mai mult şi să mănânce mai puţin pentru fericirea generaţiilor viitoare.

Acţiunea se petrece în Anglia, dar Breshnev a insistat că s'ar asemăna cu situaţia din Rusia. Nu-l contrazicem !

In "Nineteen Eighty-Four" (1984) autorul arată, pas cu pas, cum să minţi poporul ca să ajungi dela o guvernare democrată la "Colectivismul Oligarhic" şi cum să-ţi permanetizezi conducerea evitând greşelile vechilor dictatori care creiau martiri: Cei închişi, omorâţi, sunt întotdeauna spionii, nebunii, etc., iar ca o supapă de siguranţă, după moarte, victimile sunt reabilitate în timp ce foştii conducători sunt condamnaţi. ('Pătrăşcanu, Gheorghiu-Dej, etc.).

Recunoaşterea crimelor potoleşte nemulţumirile şi dă ocazie noului dictator de a comite alte crime fără a fi răspunzător de crimele comise în trecut....

"Nothing exists except an endless present in which the party is always right.." (Acest citat, ca şi cele ce vor urma, sunt luate din cartea "1984".)

Este interesant să facem o paralelă între directivele date de Niculiţă şi Co. şi cele desvăluite de George Orwell care trage masca de pe faţa marilor "eliberatori" de popoare.

Iată câteva exemple:

(a) Intrebuinţarea unei limbi lipsite de orice sens: Democraţie adevărată, populară.... complecta libertate îngrădită.... drepturile umane înseamnă să-ţi scoţi măselele fără bani....idei care impun "two contradictory beliefs in one's mind simultaneously..."

(b) "...Cine cotrolează trecutul stăpâneşte prezentul", totul trebuie schimbat: valorile degradate, credinţa ridiculizată; poporul..." most be cut from the past" iar trecutul supus la..."continuous alterations".

Ce-i azi alb, mâine-i negru şi poimâne albastru. Fără posibilităţi de a afla adevărul omul cedează..."I know, of course, that the past is falsified, but it would never be posible for me to prove it" (N.R. De aci se vede cât de importante sunt bibliotecile şi instituţiile de cercetări din lumea liberă)

(c) După ziarele din ţară Niculiţă este singurul care gândeşte, filozofeşte, tuşeşte şi sfătueşte pe toţi. Dac'ar face-o din îngâmfare sau prostie ar fi o binefacere, dar el urmează planul bine definit: conducătorii trebuesc să fie întotdeauna..."Infallible and all- powerful. Every success, every achivement,...scietific, victory, all knowledge, all wisdom, all happiness, all virtues, are held to issue directly from his leadership and inspiration".

(d) Spaima şi agitaţia veşnică este o altă manevră în drumul oligarhiei: "Suntem înconjuraţi de spioni",..."Cei care pleacă din ţară sunt trădători" ţipă Niculiţă, iar agenţii de peste hotare îi comlectează ecoul: " Pericolul Unguresc", " Reînvie Stalinismul" şi mulţi oameni de bună credinţă au căzut în cursă. Scopul acestor veşnici agitatori este simplu: Poporul trebuie ţinut..."in a continuous frenzy of hatred of foreign enemies and internal traitors". Mai clar decât atât nu se poate spune.

Dar am ajuns la situaţia de azi din România şi Niculiţă face acum pregătiri pentru faza finală: Izolarea comlectă a neamului (Oprirea fraţilor din străinătate de a dormi pe la rude îndepărtate şi prieteni face parte din acest plan).

Motivul este simplu şi bine precizat: "The masses never revolt of their own accord, and they never revolt merely because they are oppressed. Indeed, so long as they are not permited to have Standards of comparison, they never even become aware that they are oppressed".

Opresiunea, sărăcia şi ignoranţa ! Acestea-s fericirile ce le pregătesc comuniştii Neamului Românesc.

Stroe MOLDOVANU

TURISMUL ÎN ROMÂNIA A SCĂZUT CU 70 LA SUTĂ !

" DAR O CĂLĂTORIE ÎN ROMÂNIA ? CE, ŞI DUMNEAVOASTRĂ SUNTEŢI SUPĂRAŢI PE ROMÂNIA ?"

GÂNDURI DE UNIRE PENTRU EXIL

Nicolae DIMA

De acum, mă aflu și eu în exil de aproape zece ani și mereu îmi revine în minte ce îmi scria odată Vasile Posteucă. . . "cu fiecare an ce trece mă simt și mai străin. Singura mea consolare este speranța că într'o zi România va fi liberă, iar noi vom lupta pentru înfăptuirea acestui vis". Cu fiecare an ce trece îl înțeleg și mai bine pe marele nostru prieten plecat prematur dintre noi.

Când în 1968 le spuneam prietenilor de acasă că plec cu convingerea că mă voi înapoia în 2-3 ani luptând în rândul armatelor Occidentale eliberatoare, unii zâmbeau iar alții răspundeau încordat! 'Veniți, și cât mai repede. Noi vă așteptăm cu toții."

De atunci s'au schimbat multe, însăși istoria a apucat-o pe un drum primejdios de junglă. Prietenilor nu mai am ce le scrie. Uneori mai primesc câte o scrisoare din țară în care un prieten mă săgetează și străpunge în inimă cu aceeași întrebare dureroasă: "Ce faceți pentru noi? Ce se întâmplă în Occident?" Suspin, mă frământ, și tac neputincios. Da, țara așteaptă multe dela noi, iar noi, exilul nu putem înșela așteptările țării și ale fraților noștri disperați.

In zece ani de înstrăinare am cunoscut și eu multe. Am gustat dulceața occidentului și amărăciunea exilului. Am înfăptuit lucruri frumoase și am făcut și unele greșeli. Am fost lăudat și hulit. In ciuda bucuriilor, necazurilor și multor înțepături, un lucru însă nu l-am uitat niciodată: TOATA RATIUNEA DE A FI ROMANI LIBERI NU ARE NICI UN SENS DACA NU FACEM NIMIC PENTRU TARA. ADEVARATII JUDECATORI AI ACTIUNILOR NOASTRE VOR FI ATOTPUTERNICUL SI TARA LIBERA DE MAINE. SI TARA ARE NEVOIE DE NOI ACUM. EA NE VREA CURATI, DEMNI, TARI SI UNITI. ACUM MAI MULT DECAT ORICAND. TARA VREA SA NE REFACEM RANDURILE INAINTEA INCLESTARII FINALE DINTRE DUMNEZEU SI SATAN, DINTRE LIBERTATE SI COMUNISM.

După 30-35 de ani de frământări continue, exilul Românesc a suferit schimbări cu adevărat profunde. O parte din foștii refugiați s'au integrat până la contopire în Occident, uitând de țara înrobită. O anumită categorie, urmărindu-și interesele personale, a cedat împrejurărilor, în prezent semănând confuzie în exil și servind interesele regimului comunist dela București. Un grup relativ mic, dar puternic și cu credința în Dumnezeu și în cauza noastră Românească, negăm în continuare regimul tiran din țară, strigând peste tot dreptul României și al Românilor la adevărata libertate. Acestui grup de Români, cât și acelor relativ asimilați în Occident dar care și-au păstrat onestitatea Daco-Română ne revine sarcina (1) Să luptăm pentru redobândirea adevăratei suveranități și independențe Românești, (2) Să facem cunoscut adevărul despre România peste Hotare, și să apărăm prestigiul Românesc prin Cuvântul nostru Românesc, și (3) Să cerem respectarea deplină a drepturilor Omului în țară, potrivit demnității secolului 20.

Din nefericire, situația internațională ne este nefavorabilă. Cele patru mari puteri, America, Rusia Sovietică, China comunistă, și Israelul, își urmăresc interesele proprii, Europa Răsăriteană fiind aproape abandonată de Lumea Liberă. Ba mai mult, în speranța deșartă că pot creia o fisură în cadrul blocului comunist, Occidentul încurajează actualul regim comunist din țară, încălcând astfel morala și demnitatea a 20 de milioane de oameni. Pe de altă parte, guvernanții Români au adăugat comunismului lor un bizantinism machiavelic și diabolic cu nuanțe stridente pseudo-naționaliste, reușind să creieze confuzie multora și greutăți tuturor.

Situația din exil este și ea proastă. La toate acestea se adaugă vechile ranchiune, peste care din nenorocire mulți, prea mulți, exilați nu au reușit să treacă niciodată. Trecând însă peste orice greutăți, ne revine obligația de acuma sacrosanctă să păstrăm vie flacăra speranței în libertate și să continuăm lupta. Cât putem realiza nu știm, dar un lucru este cert: Dumnezeu ne-a lăsat, în cadrul destinului personal și național, suficientă libertate de acțiune ca să alegem între a ne face datoria și a ne eschiva, între a lupta sau ceda. In cadrul acestei libertăți relativ limitate, putem realiza mult, și dovada constă în faptul că unele acțiuni ale exilului au avut ecouri puternice și favorabile atât în Occident cât și în România. De acum înainte însă, avem nevoie de unire și coordonare, deoarece fărâmițați și dezuniți nu vom mai rezista mult în climatul de indiferență Occidentală alarmantă și infiltrare comunistă perfidă și continuă.

Ar fi ideal să realizăm o organizație cel puțin Americano-Canadiană, la care să adere, indiferent de nuanța politică spre care eventual ar înclina, toți acei Români cu cugetul curat, constienți de rolul ce ne revine în asemenea momente critice. Baza activităților ar urma să fie realizată la nivel local; organizația recunoscând însă un comitet de coordonare sau conducere, care să răspundă problemelor majore care privesc întreg exilul. Pentru nevoile financiare ale organizației s'ar putea institui o cotizație anuală, după posibilități, urmând ca atunci când este nevoie să se facă apel la contribuții benevole-speciale. Cu timpul, organizația și-ar putea creia diferite secții însărcinate cu soluționarea anumitor categorii de probleme. Mulți Români avem convingerea că această organizație se poate înfăptui. Tot ce ne trebue este calm, înțelepciune și înțelegere crestinească.

Indiferent dacă exilul Românesc se reorganizează sau nu, el are de îndeplinit trei misiuni importante.

Prima misiune a exilului este de natură Politică. Trebue să supraveghem continuu evoluția politică din țară și din lume; să ne informăm și să informăm și pe alții, ca să putem interveni prompt atunci când este necesar. Exilul trebue să depisteze totodată și să demaște acțiunile comuniste de infiltrare în occident, indiferent dacă acestea sunt dirijate direct de București, sau se ascund sub masca "cooperării", așa cum a procedat actuala conducere a Uniunii și Ligii. Exilul Românesc trebue să țină în același timp o legătură continuă cu instituțiile politice occidentale și oamenii politici din aceste țări deoarece oricât de confuz ar fi Occidentul, el rămâne deocamdată singura noastră speranță. Ideia unei renașteri și răsturnări pornită din interiorul țărilor comuniste este deocamdată vagă și îndoelnică.

O altă misiune permanentă a exilului este de natură relativ Academic-Universitară. Situația socială, economică și politică a fiecărei țări din lume este în permanentă schimbare. Azi nu mai este ce a fost ieri, iar mâine va fi diferit de azi. Prin cercuri sau cenacluri științifice, ar trebui să abordăm permanent asemenea tematici ca: Frontierele de stat ale României Libere de mâine și eventualele ei probleme minoritare; Țăranul Român și agricultura țării într'o țară liberă; Perspectivele industriei Românești de mâine; România și eventualitatea unificării Europei, și multe altele. Prezența noastră în Occident și accesul nostru la experiența ambelor sisteme, ne creiază avantaje în domeniul cercetării acestor subiecte, putând contribui astfel considerabil la rezolvarea unor greutăți majore. România Liberă de mâine va avea mare nevoie în acest sens de contribuția noastră. Pe de altă parte, am putea începe să stabilim legături cu alte grupuri etnice de exilați, pentru a cunoaște pe cât se poate ce gândesc, ce doresc și ce vor, atât prietenii cât și dușmanii noștri.

O altă misiune a exilului Românesc, relativ recentă dar permanentă de acum înainte, este lupta pentru respectarea Drepturilor Omului în țară, pentru dreptul refugiaților de a și-i aduce în vizită sau definiv pe cei dragi și apropiați din țară, pentru demnitate umană și Românească în general. Aș dori să precizez la acest punct ca crestin și ca geograf, că prin respectarea drepturilor omului tuturor cetățenilor Români, înțeleg respectarea acestora într' adevăr din punct de vedere uman, dar nu neapărat drepturile etnice ale unor grupuri minoritare, care sub masca "drepturilor omului" ascund interese iredentiste incompatibile cu suveranitatea statului Român.

Se înțelege dela sine că avem obligația morală să-i ajutăm pe noii refugiați care de când părăsesc țara și până reușesc să-și asigure o existență decentă, trec printr'un adevărat purgatoriu. Trebue deasemeni sprijiniți și îndrumați acei intelectuali care întâmpină dificultăți la integrarea lor în sistemul socio-politic occidental. In egală măsură însă, trebue să le facem cunoscut că exilul nu este un lucru ușor, dar că toți cei care luptă și se zbat înving și au mulțumiri deosebite. Cea mai mare mulțumire este ca după ce ți-ai asigurat o viață demnă, poți ajuta și pe alții, și poți contribuii la nobila noastră cauză Românească. Pentru toate aceste obiective, avem însă nevoie de unire. Ca să ne facem datoria pe deplin, țara și confrații noștri ne vor uniți. Mâine, nu vom fi judecați după ce am realizat pe plan personal, pentrucă atât individul cât și valorile materiale sunt trecătoare, ci după ce am făcut pentru neamul Românesc și perpetuarea lui Sprituală. UNIREA FACE PUTEREA, ASA CUM LA 1859 UNIREA A FACUT ROMANIA MARE.

Nicolae Dima

CALM POST MERIDIAN

Puneți pe umeri o fâșie din dealuri
si să mergem- e târziu; bat clopotele în stele,
lacul le pune în cimitirul translucid,
umbrele se descompun în pilitură de scame;
au uitat să aprindă luna,
noi trebuie să măsurăm în pași
lungimea orașelor ce-au adormit
sub păturile de pământ;
pe aici, pe după zăbrelele copacilor,
pe lângă dantela pălăriilor colorate,
până la semnul punctat de asteroidul îngenughiat,
să mergem în seara de balet rutier;
poate vom găsi încă pe cineva,
ascuns de părul unei sălcii
încercând să lipească stelele sfărâmate
și îl vom întreba despre Tară...

Ștefan MUNTEANU

TRĂITE ÎN ÎNCHISORILE RESERISTE :

DUBA "ANA PAUKER"

Din cele mai vechi timpuri, în dorința de a cunoaște alte orizonturi, mintea omenească s'a străduit dealungul secolelor, să născocească cele mai potrivite și rapide mijloace de locomoție. Dela corăbiile Fenicienilor și caravanele de Cămile ale Beduinilor, la poștalioanele secolului al 19-lea, sau trenurile moderne, automobile și avioanele supersonice, omul a căutat să îmbunătățească atât viteza de călătorie cât și confortul acesteia.

România s'a situat întotdeauna printre primele țări Europene din acest punct de vedere, și cu toate că, călătorii occidentali au criticat drumurile și mijloacele de transport ale Munteniei și Moldovei secolului al 19-lea, ei au avut numai cuvinte de admirație pentru cele ale României Mari.

Ei n-au cunoscut însă, un mijloc de călătorie mai puțin obișnuit în occident dar foarte răspândit în România de sub ocupația Rusească, dela mijlocul secolului 20: DUBA. Sau ca să fie mai precis: DUBA ANA PAUKER. Un vagon construit în întregime din tablă, în care ne frigeam ca într'o tigae pe timpul verii, care avea la ferestre trei rânduri de gratii dispuse orizontal și vertical, precum și două site de sârmă ca să nu vedem nimic afară și să nu știm în ce direcție călătorim. Fie că stătea pe loc, sau fie că era în mișcare, aerul nu putea pătrunde înăuntru, așa că respirația devenea extrem de anevoioasă.

Cabina mare, care era cam jumătate din dubă, era făcută pentru 40 de persoane, care să călătorească, în condiții total neconfortabile, pe niște bănci de lemn înguste și cu W. C. înăuntru, care mirosea îngrozitor, nu numai atunci când era întrebuințat ci tot timpul. In această încăpere însă, călăii noștrii, îngrămădeau 100 sau de multe ori chiar 110 - 120 de nenorociți ce nu puteau respira, care călătoreau numai în chiloți fără cămașă, și pe spatele și pieptul cărora, transpirația lăsa urme de sare. Apa ni se dădea cu porția. O apă încinsă de căldură, cu un gust de rugină, ce ni se băga pe vizetă într'o cană mare de tablă ruginită.

De cele mai multe ori, în dorința de a face cât mai grea această zisă călătorie, de care noi ne îngrozeam când auzeam, ni se dădea ca "hrană rece" o bucățică de slănină râncedă și foc de sărată, precum și niște pește sărat de proastă calitate, spre a ne înseta, iar apoi eram lăsați să tânjim după apă. Multora dintre noi, cu buzele arse și gura uscată de sete, ni se făcea rău, și nu puțini au fost aceia care în timpul transferului dela o închisoare la alta, mureau în dubă, înainte de a ajunge la destinație.

Era în iarna anului 1954, iar eu plecam disciplinar dela Canal, pentru a treia oară în lanțuri, cu destinație necunoscută. La gara Basarab unde ne-am îmbarcat, am fost introdus într'o cabină mică de patru persoane. Cabinele mici erau pentru oamenii periculoși sau trimiși disciplinar, cari de cele mai multe ori călătoreau în lanțuri.

In cabină erau deja zece înși ce stăteau în picioare, înghesuiți ca sardelele, așa că atunci când călăul a deschis ușa, unul din ei era să se prăvălească în afară. Eu m-am uitat la sergent și i-am spus:

- Căutați o altă celulă Domnule Sergent, aici nu mai încape nimeni.

- Așa! a tunat sergentul: zece înși au avut loc și tu n-ai. Tu ești mai cu moț . . .f. . . și m-a împins cu cizma în cabină, închizând ușa în același mod.

Toți cei unsprezece care eram în această celulă purtam lanțuri grele la picioare, și era imposibil să putem sta jos pe niște bănci înguste ce erau făcute pentru patru persoane. Norocul nostru a fost însă că dela Canal la Jilava, care era inchisoarea de trecere, nu se aflau alte închisori, ca să așteptăm pe linie "moartă" ore și zile în șir.

La Jilava în camerele de "trecători" 1 și 2 am întâlnit o serie de cunoscuți și prieteni, printre care Eugen Hațeganu, Dr. Stefan Brândușoiu, etc. Am trecut în revistă toate evenimentele ce avuseseră loc între timp, și ne-am amintit de toți cei cu care suferiserăm împreună aceleași persecuții. Mulți dintre noi pieriseră, murind de foame sau de bătaie, iar alții contractaseră boli ce greu se puteau vindeca.

Nu știam unde voi merge. Erau două posibilități: Gherla sau Aiud. Până la urmă s-a dovedit a fi Gherla. La plecarea din Jilava ni s-a dat "hrana rece" pe timpul călătoriei: 500 grame pâine (pe două zile), o bucățică de slănină râncedă și sărată și o bucățică de marmeladă. După ce am fost urcat în duba auto, și până la duba tren, am terminat de mâncat întreaga "hrană rece", așa că în clipa când am părăsit Bucureștiul nu mai aveam nimic de mâncare. Călătoria a durat cinci zile și cinci nopți, cu opriri la toate închisorile pe ruta Jilava-Gherla, iar eu n-am mâncat nimic în tot acest timp. La Gherla n-am fost așteptat cu pâine și sare, ci a trebuit să rabd încă o zi până când am fost "pus în porție". Norocul meu a fost însă că am călătorit în timpul iernii, fiindcă altfel, m-aș fi prăpădit așa cum s'au prăpădit zeci și sute de oameni transferați în aceleași condiții.

Duba "Ana Pauker" sau Constantinescu Duba, după numele lui Marin Constantinescu fostul Comandant al Penitenciarelor și Lagărelor de Muncă forțată, este un mijloc de locomoție pe care lumea occidentală nu-l cunoaște. Eu n-aș dori să-l cunoască.

I. A. ȘEITAN

LENIN — OMUL SOVIETIC 1917-1977

Partea Întâia

Pamfil ȘEICARU

Sunt exact 60 de ani de la lovitura de Stat dată de Lenin. In curs de atâtea zeci de ani evenimentele din primăvara anului 1917, abdicarea țarului Nicolae al doilea, în urma unei abile propagande a partidului bolșevic condus de Lenin, s'a falsificat istoria evenimentelor spre a da o imagine total favorabilă grupării bolșevice. Voi cita un pasaj menit să pună în lumină că soarta țarismului era lucid văzută nu de elementele revoluționare ci de cel mai reprezentativ exponent al burgheziei rusești marele magnat al industriei metalurgice Putilov echivalentul rus al lui Krup german.

In "La Russie des Tsars pendant la guerre", memoriile lui Maurice Paleolog ambasadorul Franței la Petersburg, autorul se referă la un dineu dat la 2 Iunie 1915 de Putilov, deci înainte de a se fi împlinit un an de la intrarea în război a Rusiei. Cităm: "Abia aprinse țigările - scrie Maurice Paleolog - s'a adus șampania și noi încercam să descifrăm viitorul. Putilov lasă liber curs pesimismului său și se complace să zugrăvească urmarea fatală a catastrofelor apropiate, surda lucrare de decadență și dislocare care minează edificiul rus. Zilele țarismului sunt numărate. El este pierdut. Or, țarismul este tocmai cheresteaua Rusiei și singura legătură a unității ei naționale. Revoluția este de acum înainte de neînlăturat. Ea (revoluția) nu așteaptă decât o ocazie pentru a izbucni. Această ocazie va fi o înfrângere *militară, o foamete în provincie,* o grevă la Petersburg sau o răscoală la Moscova, un scandal sau o dramă de Palat, importă prea puțin. Dar revoluția nu este cea mai mare nenorocire care amenință Rusia; ce este o revoluție în sensul exact al cuvântului? Substituirea violentă a unui regim prin altul. O revoluție poate fi o mare binefacere pentru un popor, dacă după ce a distrus știe să reconstruiască. Din acest punct de vedere revoluțiile din Anglia și din Franța îmi pare că au fost mai de grabă binefăcătoare. La noi revoluția nu poate fi decât distrugere pentru că, clasa instituită nu reprezintă în țara noastră decât o infimă minoritate fără organizare nici experiență politică fără contact cu masele. După părerea mea cea mai mare crimă a țarismului este că n'a voit să admită nici un focar de viață politică în afară de birocrația ei. Si a izbutit așa de bine că în ziua când "cinovnicii" dispar, Statul rus intreg se va descompune. . . Vor fi, fără îndoială, burghezii, intelectualii care vor da semnalul revoluției, crezând că vor salva Rusia. Dar de la revoultia burgheză, noi vom cădea repede în revoluția lucrătorilor și, imediat după, în revoluția țărănească. Atunci va începe o înspăimântătoare anarhie. Vom revedea epoca lui Pugacev și poate chiar ceva mai rău."

Nu se poate imagina o mai lucidă viziune a viitorului apropiat. Este bine să amintim că ambasadorul Louys, predecesorul lui Paleolog, constant a informat de șubrezenia regimului țarist, dar n'a fost crezut și Poincare l'a înlocuit, convins de necesitatea imperioasă a dublei aliante. Citind acest pasaj din memoriile lui Maurice Paleolog mi - am amintit că în 1915 în "Viața Românească" în articolele lui întitulate "Insemnările unui solitar" C. Stere rostea același diagnostic în ce privește țarismul, dar nu era crezut.

Deci Lenin și gruparea bolșevică n'a jucat nici un rol în abdicarea țarului Nicolae II, obținută la începutul lui Martie 1917. Grupul lui Lenin a întrat în Rusia pe la sfârșitul lui Aprilie venind în două vagoane plombate puse la dispoziție de Ludendorf, șeful Marelui Stat Major al armatei imperiale germane. Erau o minoritate bolșevicii, dar de o disciplină militară, apariția Sovietului este opera lor. Formula Sovietelor a fost lansată de Trotski în 1905 și reluată de Lenin. In memoriile lui Stankevici, un membru al Comitetului executiv, caracterizează astfel Sovietul din 1917: "Sovietul, această reuniune a soldaților pe jumătate neștiutori de carte, se găsea la conducere pentru simpla rațiune că nu cerea imperios nimic, nu era decât o formă acoperind absența absolută a unei puteri conducătoare. . . Două mii de soldați din spatele frontului și 800 de lucrători din Petrograd formau o instituție care pretindea să dirijeze întreaga viață politică, militară, economică și socială a țării imense."

Dările de seamă ale ședințelor Sovietului stau mărturie a ignoranței uimitoare și a dezordinei ce domnea. In această confuzie, grupul bolșevic știa ce vroia și avea curajul de a-și impune voința. O enormă rețea de Soviete și Comitete se formau în imensitatea Rusiei și în armată cerând participarea la guvernare. Aceasta a determinat la sfârșitul lui Aprilie 1917 convocarea unei conferințe a delegaților Sovietelor de lucrători și de soldați; Sovietul din Petrograd s'a organizat pe baza unei reprezentări proporționale și la sfârșitul lui Iunie 1917 s'a reunit primul congres panrus al Sovietelor. Este necesar să redăm compoziția acestei reprezentări democratice pentru a deduce intensitatea propagandei bolșevice condusă de Lenin și Trotsk spre a înțelege lovitura dată în Octombrie 1917:

Socialiștii revoluționari	285
Social-democrații menșevici	248
Social-democrați bolșevici	105
Internaționaliști	32
Socialiști în afară de fracțiuni	73
Social-democrați unificați	10
Bundiști	10
Grupul "Edinstvo" (Plehanov)	3
Socialiștii populiști	3
Travailiștii	5
Anarho-comuniști	1

Marea majoritate care nu era socialistă nu avea nici un reprezentant. O preponderență a elementelor alogene streine și ostile ideii naționale ruse s'a putut remarca în Comitetul Central Panrus al Sovietelor. Pe când guvernul era legat de vechea putere statală prin continuitate de ideologie statală, de organizare cel puțin în formele exterioare ale administrației, Sovietul ieșit din insurecție și conspirație, era negația directă a oricărei ordine. Fără să distrugă direct Statul rus, Sovietul îl zguduia fără încetare și l-a zguduit până la prăbusirea armatei și preluarea puterii de către bolșevicii conduși de Lenin și Trotski. Cuvântul de ordine era pacea care fascina. Influența și autoritatea Sovietului depindea literalmente de arta de a flata instinctele maselor.

Karl Kautsky în "Terorism și comunism" făcea această justă observație: "imediat ce revoluția i-a antrenat în mișcarea sa, n'au vroit să cunoască decât nevoile lor și aspirațiile lor și se preocupau prea puțin de a ști dacă revendicările lor erau realizabile și utile colectivității."

In fazele inițiale ale oricărei revoluții tumultul pasiunilor populare nu se simte atins decât de acei care supraliciteaza în promisiuni demagogice. Era firesc ca Sovietul să cadă sub dominația ideilor bolșevice. Lenin ducea lupta pentru preluarea conducerii armatei și a Rusiei având ca idee dictatura lui personală.

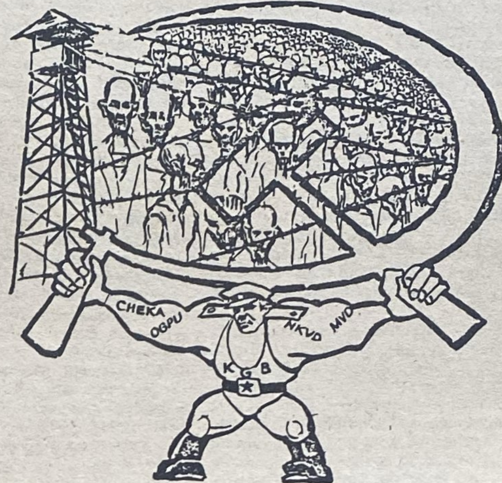
O precizare necesară: denumirea de menșevici și bolșevici deriva din cuvintele "mencistovo" care înseamna minoritate și "bolsinstvo", majoritate. Cele două cuvinte denumind cele două fracțiuni sunt produsul sciziunei cu prilejul congresului partidului social-democrat din 1903. Dezacordul nu se raporta la programul partidului ci numai la administrarea interioară. O parte a delegaților sub conducerea lui Lenin era de părere că Congresul trebue să aleagă Comitetul Central, care va fi însărcinat să numească comitetul de redacție al organului central și oficial al partidului. Celălalt grup prefera ca să fie ales comitetul de redacție chiar de Congres.

Cine sunt membrii partidului? Incă o temă controversă. Unii admiteau că aparține partidului orice persoană care acceptă programul și se angajează să-i urmeze directivele lui. Ceilalți, partizani ai lui Lenin, înțelegeau să rezerve această calitate de membru acelora care lucrează efectiv în organizații și se însărcinează cu o misiune bine determinată. In alți termeni partidul devenea o organizație condusă de un centru unic sau să fie mai puțin închis și să aibă două organe centrale: unul organizând acțiunea materială și celălalt determinând doctrina și veghind propaganda scrisă. Cei care au admis ideile lui Lenin au obținut majoritatea în Congres și au fost numiți "bolșevici" adică majoritari în opoziție cu minoritatea în rusește "menșevici".

Seful menșevicilor era Martov care vroia un pertid deschis, autentic democrat ai cărui membri nu abdicau de la dreptul de a gândi. Lenin vroia să supună partidul direcției lui de fier sau dacă nu izbutește să provoace sciziunea. Un partid restrâns de "revoluționari profesionali" supuși directivelor șefilor, adică sub controlul lui personal. Majoritatea obținută de Lenin a fost numai cu două voturi. Plehanov după Congres declara lui Axelrod ce urma pe Martov: 'Din acest aluat se fac Robespierii". Si nu se putea o calificare mai exactă. Lenin era un iacobin, un dictator revoluționar înăscut, și bolșevismul lui nu era decât un iacobinism dictatorial, absolutist și terorist.

In 1903 cu prilejul acestui Congres al partidului social-democrat Trotski a susținut pe Martov contra lui Lenin. După Congres într'o scrisoare a lui Trotski adresată lui Axelrod el caracteriza faimosul "centralism" al lui Lenin ca nefiind decât un "egocentrism" care conducea într'o zi la aceasta: "Organizația partidului se substitue partidului; Comitetul Central se substitue organizației, și la sfârșit dictatorul se substitue Comitetului Central."

Pentru Lenin partidul era totul. Si partidul era el, totdeauna el și ori unde era el era implicit partidul. Lenin nu tolera în nici un fel ca militanții bolșevici să manifeste chiar cel mai mic desacord cu felul lui de a gândi. Când s'au ivit opinii separate manifestate de Krassin, Bogdanov sau Lunaciarski, fără ezitare i-a exclus din Comitet și numea pe alții în locul lor. El își rezervase dreptul de cooptare datorită căruia el a putut alege pe Stalin în 1912 după un Congres ținut la Praga. Plehanov a spus in 1914: "Lenin vrea

unitatea ca o bucată de pâine ca s'o înghită." Orice mijloc era bun să-și discrediteze un adversar. Era amoral. A impus ca șef al minorității bolșevice în Dumă pe Malinovski, un agent provocator în serviciul Ohranei țariste. A justificat banditismul, atacul cu arme de foc, Soso sau Koba, adică Stalin prin asemenea mijloace și-a câștigat încrederea lui Lenin. Concepția lui Lenin acoperită cu eticheta "dictatura proletariatului" este realizată nu numai în partidul comunist sovietic, dar și în toate partidele comuniste ce s'au format după Octombrie 1917 și de asemenea în toate țările în care armatele Rusiei sovietice au instalat regimuri comuniste. Cel care este șeful, adică secretarul general al partidului încarnează partidul și exercită puteri dictatoriale. Personal Lenin dinpunct de vedere material era cu totul dezinteresat dar voința de putere era așa de intensă că lua forme care te înspăimântă. "Opoziția în inchisoare, partidul bolsevic la putere." Aceasta este deviza oricărui partid totalitar. Intoleranța sectantă le dă forța dominatoare.

Analizând organizarea și spiritul bolșevismului lui Lenin, vedem că asismul, antisemitismul îl găsim și la sovietici. Revoluția lui Lenin a creiat climatul intoleranței sectare, anulând ideia libertății. Toate aceste regimuri de tip totalitar rămân prisoniere ale propriei lor creații până la prăbușirea finală. Viabilitatea regimului sovietic este condiționată de eliminarea oricărei forme cât de timidă a libertății. A se cere Rusiei sovietice restaurarea drepturilor omului este să-i impui virusul care distruge organizația de Stat, concepută de Lenin.

UNIREA PRINCIPATELOR

Urmare din pag. 1

de răsărit a bătrânului Continent, pecingenea roșie s'a întins nu numai în Europa, ci a reușit să treacă Oceanul, lucrând sistematic atât la subminarea bisericii cât și a universităților de pe Continentul Nord și Sud American și instalându-și capete de pod pentru alte agresiuni împotriva omenirii libere, în chiar Africa.

Insemnătatea europeană și chiar mondială a actului Unirii Principatelor Române, a cărei re-evaluare, este pentru noi Românii de peste hotare, o datorie de conștiință, a fost recunoscută la timpul său de către prietenii poporului nostru din Apus și în special în Franța. In numărul special de Crăciunul anului 1938 al revistei " VREMEA " din București, C.A.Donescu scria în articolul " Lupta pentru Unirea Principatelor ", următoarele rânduri: " Unirea Principatelor Române însemna, pentru guvernul dela Paris, crearea unui stat tampon între imperiul turcesc și cel rusesc. Insemna punct de echilibru între puterea otomană și cea moscovită"....

Asta, atunci !.... Mai târziu, România, așa cum am subliniat mai înainte, avea să devină un STAT TAMPON, între două lumi cu sisteme politice diferite; Rusia comunistă și Europa democrată și creștină....

Ca atare, ea trebuia să dispară de pe harta Europei ca putere independentă, ea trebuia să fie înghițită în orbita intereselor moscovite. Cedând la Ialta în fața pretențiilor diavolului cu chip de om, Stalin, și desfințând România dinpoziția sa de "stat tampon", Churchill și Rosevelt, conștient sau inconștient, au aruncat omenirea în starea de haos în care se găsește astăzi !....

Si acest lucru, trebue să-l reamintim lumii libere, ori de câte ori sărbătorim actul Unirii Principatelor Române de la 24 Ianuarie 1859.

Nicolae NOVAC

O DATORIE MAJORĂ

Urmare din pag. 1

c) a îndruma cooperarea românilor din străinătate spre îndeplinirea acestor țeluri. Pentru a marca odată mai mult că la baza Comitetului Național stau partidele politice, Statutul prevedea la punctul 3: "Vacanțele ce s'ar produce în sânul Comitetului vor fi complectate precum urmează: In cazul în care devine vacant un loc deținut de un reprezentant al unui partid politic, partidul respectiv va desemna dintre membrii săi un reprezentant nou. Această desemnare nu poate fi respinsă de Comitet decât cu 2/3 din voturi. In cazul în care devine vacant un loc deținut de o persoană nereprezentând un partid politic, ceilalți membrii ai Comitetului nereprezentând un partid politic se vor înțelege pentru desemnarea unui înlocuitor . . . . .

Am reprodus din acest Statut dispozițiunile care au importanță în chestiunea ce ne preocupă.

Primul Comitet Național a durat aproximativ un an. Discuțiunile ce s'au produs în sânul lui, n'au fost imputate reprezentanților partidelor. Al doilea Comitet a fost prezidat de domnul Vișoianu. El a fost constituit tot cu reprezentanții celor trei partide, conform hotărârei din 6 Aprilie 1949, dar fără domnii Gafencu, Caranfil, Fărcășanu și Crețeanu, care au refuzat să mai facă parte din el.

In cursul timpului, acest Comitet s'a descomplectat. Ceva mai mult, împotriva unuia dintre membrii lui s'au adus acuzațiuni grave de autoritățile competente franceze.

Incă din 1970, am cerut Regelui atât în audiența ce mi-a acordat, cât și prin memorii ce i-am trimes fie în numele partidului național-țărănesc, fie împreună cu liberalii, să ia inițiativa formării unui nou Comitet. La 1 Martie 1972 printre altele, scriam Regelui: "Comandamentul Național în aceste zile grele, este uniunea forțelor românești cu reprezentanți ai partidelor democrate și personalități politice și culturale din cele mai reprezentative din exil într'un Comitet de Uniune Națională. . . . . ."

Descompunerea Comitetului s'a accentuat. El devenise o ficțiune. In 1974, el nu mai beneficia nici de ajutorul material american. Domnul Vișoianu a prezentat Regelui demisia Comitetului și a cerut să formeze un nou Comitet, însărcinând cu formarea lui o personalitate în afară de partide. In numele partidului național-țărănesc am făcut Regelui aceeași propunere. Regele n'a răspuns la demersurile noastre.

Față de această situație, în numele partidului național-țărănesc, am luat inițiativa reuniunei Consiliului celor trei partide democrate. Ea a avut loc la începutul lunei Ianuarie 1976. S'a exprimat cu multă atențiune și obiectivitate întreaga problemă a creării unui organ care să aibă legitimitatea necesară reprezentării națiunii române. El nu putea fi decât un nou Comitet Național organizat pe aceleași baze ca cele anterioare, dar ținând seama de structura actuală a emigrației. In acest scop s'a hotărât lărgirea bazei noului Comitet, așa cum noi o propusesem Regelui. In consecință nu s'au mai făcut discriminări ca în trecut ci s'au pus principii la alcătuirea lui. Pornind dela un nucleu inițial format din membrii partidelor național-țărănesc, național-liberal și social-democrat independent, viitorul organism de reprezentare este deschis tuturor acelora care în țară sau în exil au manifestat sentimente și atitudini conforme năzuințelor neamului nostru.

Contrară oricărei concepții politice anti-democratice, activitatea sa este incompatibilă cu participarea acelora care în mod direct sau indirect nu acceptă ca principii fundamentale de organizare politică pluralismul democratic și libertatea de expunere a ideilor și credințelor religioase.

In calitatea mea de secretar general al partidului național-țărănesc, am invitat organizațiuni politice, asociații și personalități din emigrația românească, să participe la formarea unui Consiliu Național din care apoi să se aleagă Comitetul Național Român. Am luat această inițiativă pentru a pune în lucrare deciziunea Consiliului Partidelor Democrate din Ianuarie 1976. Am invitat deci și Mișcarea Legionară să participe la acțiunea noastră.

In urma publicării scrisorii mele, s'a deslănțuit o adevărată campanie contra mea. Se urmărea împiedicarea constituirii unui Comitet Național cu participarea partidelor și în special a Mișcării Legionare, condusă de Consiliul Conducător. Se încerca discreditarea mea, inițiatorul unei formule de unitate națională și de reprezentare legitimă a națiunii noastre. Ceeace nu se face în nici una din emigrațiile venite din țările captive, se practică curent în exilul românesc. Noi am pus la baza acțiunii noastre principii. Cine nu le admite nu poate participa la constituirea unui organism reprezentativ al Națiunii noastre. Aceasta este părerea generală, nu numai a celor trei partide democrate.

S'au ridicat trei obiecțiuni contra participării legionarilor într'un Comitet Național:

1). Trecutul. Intradevăr trecutul a fost foarte agitat, fiindcă țara însăși a trăit după 1930, o perioadă de adânci frământări. Mișcarea Legionară creată de Corneliu Codreanu și alți câțiva camarazi de luptă acum 50 de ani - semicentenarul ei s'a comemorat recent - a atras spre ea mult tineret. In câțiva ani a cunoscut o deosebită desvoltare. Regele Carol II revenit pe tron în 1930 nu vedea cu ochi buni acest progres al Mișcării. Regele a înlocuit în Noiembrie 1933 guvernul Vaida, cu un guvern liberal care a acceptat ca, condiție a venirii la putere dizolvarea Mișcării înainte de alegerile din Decembrie 1933. Se știe ce a urmat. Același guvern liberal, după indicațiile regelui, a autorizat în 1935 existența partidului "Totul Pentru Țară", expresie politică a Mișcării Legionare. Amintesc că potrivit constituției în vigoare atunci, puterea executivă nu avea dreptul să dizolve un partid politic și nici nu era nevoie de autorizație ca el să fie creat. Dizolvarea a fost un act anticonstituțional. S'a folosit în mod abuziv teoria actelor de guvernământ. In 1937 partidul Totul Pentru Țară a participat la alegerile din Noiembrie și a realizat un scor de peste 15% din voturile exprimate.

In Martie 1938 Regele Carol a plebiscit o nouă constituție, care crea partidul unic și instaura dictatura regală. Toate partidele au fost dizolvate. In Noiembrie același an, regele a ordonat în timp ce se întorcea în țară după o întâlnire cu Hitler, asasinarea lui Codreanu. Acesta fusese judecat și condamnat pentru pretexte. Se cunosc urmările. Iuliu Maniu era să aibă aceeași soartă. In Septembrie 1939 a izbucnit războiul. In 1940 regele Carol II a consimțit la pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord. Se prevedea amenințarea pierderii Transilvaniei. Regele a încercat o parodie de guvern de concentrare sub președinția lui Gigurtu. Din acest guvern au făcut parte câțiva legionari dar nu reprezentând Mișcarea. După abdicarea regelui Carol II s'a constituit guvernul Antonescu-Sima și s'a proclamat Statul Legionar. Se cunosc evenimentele din Ianuarie 1941. Mișcarea a fost din nou interzisă. Celelalte partide rămăseseră dizolvate din 1938.

Iuliu Maniu a primit legionari în partid după 1944 și a colaborat cu Mișcarea Legionară, mereu interzisă, împotriva comunizării țării. Era continuarea înțelegerii făcută de el cu Codreanu, pentru a nu se combate reciproc în alegerile din 1937. Maniu vroia să împiedice în 1937 dictatura regală pe care o vedea venind. In 1944 el se opunea dictaturii comuniste. In amândouă aceste momente istorice, Maniu n-a ezitat să întindă mâna legionarilor, cu toate acuzațiile ce se aduceau acestora. Rațiunea de Stat comanda politica lui Iuliu Maniu.

Nimeni nu a fost scutit de greșeli în trecut, partide sau persoane. A începe azi să facem procesul trecutului când avem în fața noastră un prezent dramatic pentru neamul nostru și un viitor nesigur, înseamnează a ne înșela de dușman, lăsând nefolosite energii și valori utile cauzei românești. Salus Reipublicae Suprema Lex.

2). Doctrina. Mișcarea Legionară este o organizație politică social-creștină, preocupată de crearea unei elite conducătoare românești. Legionarii și-au făcut un primat din afirmarea etnicității românești, un crez al luptei lor. Pentru supraviețuirea ființei românești luptăm toți în aceste zile.

Obiecția totalitarismului din trecut nu mai este valabilă azi față de acceptarea fără rezerve de către Consiliul Conducător a principiilor fundamentale ale democrațiilor de tip occidental.

3). Impresia în Occident a participării legionarilor într'un Comitet Național.

Guvernele occidentale s'au pronunțat de mult asupra caracterului Mișcării Legionare. Aliații n'au considerat-o drept "Organizație Fascistă", fiindca ea nu figurează pe lista întocmită de guvernul Statelor Unite, în scop de a se interzice fasciștilor intrarea în America.

Nici o țară democratică nu a refuzat legionarilor azilul politic. In multe din aceste țări, ei au dobândit cetățenia. Unii sunt profesori universitari sau au situațiuni importante, care fac cinste Românilor. Așa dar nu este de temut un amestec străin în constituirea unui Comitet Național Român. Si dacă prin imposibil s'ar produce la instigarea unor cercuri interesate, emigrația va răspunde desigur așa cum a făcut-o când a apărat biserica română din Franța și USA.

Eu nu apăr Mișcarea Legionară. Aceasta este treaba ei. Apăr cauza unității românești. Această Mișcare a reprezentat un curent politic și naționalist, a fost prezentă în Parlament, la două guverne și a aderat la principiile fundamentale ale democrațiilor.

Noul Comitet Național, continuarea celor anterioare, se va constitui fără pecetea regală. Aceasta nu din vina noastră. Noi nu avem căderea să hotărâm care va fi viitorul regim constituțional al României. Acesta este dreptul exclusiv al poporului român, când el va fi liber să hotărască. Partidul național-țărănesc a luat act că Regele a repudiat actul de abdicare din 1947. De aceea eu, în numele partidului meu, am făcut tot ce a fost cu putință pentru a determina pe Rege să continue a reprezenta legitimitatea Statului Român liber. Regele n'a binevoit să răspundă apelului ce i s'a făcut din mai multe părți.

Nimeni nu va mai putea fi acuzat de ignorarea regelui. Se poate că cei care au redactat Statutul Comitetului Național la 3 Iunie 1949 au prevăzut această împrejurare. De aceea au stipulat în primul articol că, Comitetul reprezintă națiunea română.

Noul Comitet va reprezenta deci națiunea română cu condiția ca el să aibă la bază partidele politice, care au fost expresiunea voinței ei în România Liberă. El nu va fi compus numai din partidele politice. Acestea îi vor da baza legitimității lui. Consiliul celor trei partide a considerat că inițial va trebui să fie constituit un Consiliu Național provizoriu, format prin adeziuni de partid asociații și personalitați, astfel încât săfie reprezentată emigrația noastră din cât mai multe țări. Consiliul va avea cel puțin 100 de membrii. El va putea alege un număr de membrii în Comitetul Național. Acesta va fi format din reprezentanții partidelor și ai Consiliului. Comitetul Național va avea o politică bine structurată cu obiective fundamentale:

1).a. Față de emigrație, cu care el va trebui să aibă un contact strâns.

b. Față de poporul român încătușat, pe care va căuta să-l informeze și va acționa pentruca regimul comunist să fie silit să intre în procesul de liberalizare, să îmbunătățească viața materială a poporului care să fie eliberat de constrângerile politice și morale la care este supus, să pregătească astfel totala lui eliberare.

2). - Comitetul va avea o politică externă cu dublu directiv:

a. Față de emigrațiile din celelalte țări captive:

Asociațiunea națiunilor captive, creată cu 25 de ani în urmă, va trebui reactivată și reorganizată. Ea a fost de real folos. Importanța ei va crește în viitorul apropiat. Românii sunt reprezentați acum în această asociație prin foști membrii ai Comitetului dispărut, care nu mai au nici o calitate. In forurile internaționale, fostul Comitet Național continuă să fie reprezentat. Este cazul unui anumit personagiu care reprezintă pe Români la Liga Drepturilor Omului, la Consiliul Mișcărei Europene, etc.

b. Față de guvernele străine, atunci când acestea vor trebui să fie sesizate de probleme privind neexecutarea de către guvernul de la București a obligațiunilor internaționale ce a luat de a respecta drepturile omului.

Guvernul dela București vrea să lase impresia în Occident că apără independența țării față de U.R.S.S. Chiar dacă această politică este reală, acțiunea paralelă a Comitetului Național nu va implica colaborarea cu regimul comunist.

Pot fi împrejurări când numai Comitetul Național va putea vorbi în numele Națiunii Române.

Schimbări neprevăzute în Yugoslavia pot deschide Uniunii Sovietice drumul spre marea Adriatică. România va fi înconjurată de forțe armate sovietice și amenințată să fie ocupată. Se va crea o situație care va face din Comitetul Național Român apărătorul cel mai indicat și poate singurul al independenței Țării.

Manifestațiile unor anumite cercuri maghiare în Statele Unite au fost provocate de U.R.S.S. ca să învrăjbească pe Români cu Ungurii. A răspunde cu contra manifestații românești înseamnează face jocul Rușilor. Asociațiile ce au fost create de unii emigranți în țări occidentale cu misiunea de a combate iredentismul ungar, au în realitate scopul de a diviza emigrația românească. Nu se înțelege la București răul pe care îl fac României asemenea preocupări. Politica Comitetului Național trebue să tindă, dimpotrivă, la o împăcare între Români și vecinii lor. Am luat încă din 1970 inițiativa unei colaborări cu Ungurii, Yugoslavii, Cehii și Bulgarii, pentru crearea unui Comitet al Comunității Statelor Danubiene. Am găsit înțelegere la toți și în special la Unguri.

Comitetul Național va trebui să ducă mai departe această acțiune, care are susținerea fermă și a Polonezilor. Aceștia au un guvern în Anglia care deși nerecunoscut azi, va putea juca în viitor un rol foarte important. Comitetele Naționale ale emigrațiilor țărilor captive vor avea aceeași chemare.

Opoziția contra partidelor care se desvoltă tot mai mult în emigrația românească este de neînțeles. Se spune că partidele au dispărut. Ele nu pot să dispară. Un partid țărănesc va exista în România atât timp cât va exista țărănimea cu interesele ei specifice și cu aspirațiile ei. Național-țărăniști au fost condamnați recent. Vor exista deasemenea curente liberale și naționaliste. Exemplele partidelor spaniole și portugheze sunt concludente. Ele au contribuit la răsturnarea dictaturilor care au durat aproape patruzeci de ani și - azi - guvernează în țările lor.

Reprezentanții partidelor interzise în România de dictatura comunistă, urmăresc polarizarea forțelor românești în jurul unui Comitet Național care să aibe capacitatea și legitimitatea - nu încetez să o repet - de a vorbi în numele națiunii române.

Asociații, grupuri sau persoane se vor pretinde fiecare îndreptățiți să reprezinte poporul român. Guvernele occidentale nu vor ști cu cine să stea de vorbă. Nu numai nu vor putea fi apărate cu eficacitate interesele naționale, dar se va crea un adevărat haos, care ne va discredita. Asociațiile și grupurile ce nu vor participa la constituirea Comitetului, vor putea colabora cu el spre satisfacțiunea generală și binele țării.

Este de o deosebită importanță alegerea președintelui acestui Comitet Național. El va trebui să fie un om încă tânăr, energic, inteligent, cultivat, dacă se poate cu unele relații internaționale, om de inițiativă și imaginație. Pe scurt un om cu însușiri politice.

Foștii prizonieri politici, care au suferit ani mulți în temnițele comuniste, sprijină cu toată puterea acțiunea pentru formarea unui Comitet Național, reprezentant legitim al națiunii române. Aceasta este datoria majoră a Românilor liberi față de poporul nostru adus în stare de quasisclavie.

Nicolae PENESCU
Secretar General al Partidului National Taranesc

IMUNITATEA OFERITĂ DE CARNETUL ROŞU

Gheorghe SĂLĂJAN

Legile sunt valabile peste tot exceptând "Lumea roşie". Aceasta e situaţia şi în România reseristă. Legea fundamentală a ţării "Constituţia" nu se respectă nici de conducere, nici de partid, nici de miliţie, nici de securitate. O respectă doar clasa de jos, muncitorii şi ţăranii care trudesc din greu.

Drepturile înscrise în Constituţia RSR pot produce impresia, la cei neavizaţi, că viaţa în România ar fi paradisiacă, plină de drepturi şi libertăţi. Cine trăeşte în cuşca comunistă-română trebuie să-şi dea seama că această Constituţie e un simplu înscris pe hârtie, hărăzit a intra în istoria de pomină, alături de "cel mai iubit fiu al poporului". Constituţia prevede că cei mai cinstiţi şi cei mai devotaţi fii ai poporului sunt membrii de partid şi că "partidul are rolul conducător". Un alt paragraf proclamă "egalitatea deplină între oameni".

Dar nu este aşa. Ca unul care am trăit acolo 35 de ani, ca unul care am făcut parte din PCR doresc să arăt că organizările din sistem sunt grupări de bandiţi gen "Mafia" care, faţă de semenii lor mafioţii italieni, dispun însă de un avantaj: Imunitatea oferită de carnetul roşu. Niciun membru PCR nu poate fi arestat atâta timp cât are carnetul roşu.

Fiu de ţăran mijlocaş, deposedat de pământ, lucrând în cadrul a 6-7 CAP-uri, din Jud. Arad, pot să afirm cu mâna pe inimă că membrii de partid ce activează la sate ca primari, viceprimari, contabili, preşedinţi şi vicepreşedinţi de cap, brigadieri, şefi de ferme, preşedinţi de comisii de revizie ori miliţieni, s'au înscris în partid să poată fura ori ca să primească un post mai bun. Dar să nu anticipez.

In privinţa aderenţei şi membriei la PCR, instalat la conducerea României de ruşi, ţăranul român, împovărat de cote şi impozite a zis, în general, NU! Totuşi în fiecare sat s'au găsit câţiva pârliţi şi ţigani ca să intre în PCR. Pe lângă ei, au mai căutat membria de partid aventurieri fără nici un rost şi ocupaţie care au văzut în partid o bună şansă de a "ciupi". Aceştia au format cadrele de conducere a satelor. Veneau cu pantalonii rupţi şi prăpădiţi iar după 3-4 ani plecau bogaţi, cu camioane de bagaje. Cine putea îndrăsni să acuze pe un primar că fură, în epoca stalinistă. Cine poate îndrăsni să facă acest lucru în epoca lui Ceauşescu? Nimeni . . . Odată ajunsă reclamaţia la judeţ se constată că "e neîntemeiată", iar, dacă totuşi sesizarea ar fi făcută de Seful de Post de Miliţie, Sefii acestuia nu pot ancheta fără aprobarea Organelor de partid. De regulă, Partidul nu aprobă, fiindcă nu e politic. . . ca un primar ori Preşedinte CAP să fie anchetat. . . Ce zice poporul?! In ipoteza că în RSR s'ar aplica pentru furt pedeapsa prevăzută de Coran în ţările arabe: Tăerea braţului. . . cel puţin jumătate din conducătorii satelor şi colhozurilor ar avea câte un ciot. . .

Chiar după ce conducerea satelor a fost preluată de un alt rând de PCR-işti situaţia a rămas cam aceeaşi. Condiţia de bază a funcţiei este calitatea de membru PCR. Hoţia-i practicată cu aceeaşi fervoare. Sistemul mituirilor e mai avansat. Soarta producţiei agricole e următoarea: Mai întâi vine statul şi îşi ia cât vrea; apoi vin clanurile de conducători comunişti locali care-şi iau partea lor; în sfârşit, de abia ce mai rămâne se împarte la cei mulţi. Plata celor mulţi e aproape uniformă pe întreaga ţară. Pentru o zi de muncă, 1 Kilogram grâu, 1 Kilogram porumb şi câţiva lei. Atât cât ţăranul să nu moară de foame.

Preşedintele Andrei Simon de la CAP Vânători, Judeţul Arad, după 5 ani în funcţie a ajuns să aibă o vilă, un automobil Dacia, mobilă scumpă şi altă avere de valoare. Ceeace înseamnă că a furat bine. Cooperatorii, pe care i-a furat, au cerut urmărirea şi pedepsirea lui, conform legii N-rul 18. Dar fiind membru în Comitetul judeţean PCR., a scăpat basma curată. La fel asociaţii lui la hoţie, tot membrii de partid, Gheorghe Cocoş şi Elisabeta Simon.

Acolo, la acel colhoz, am fost solicitat să devin *comunist*. Am refuzat. Eram şef de fermă. Ajutorul meu mă îndemna disperat: "Fă-te PCR-ist, domnule Doctor, putem să furăm şi noi, nu ne arestează nimeni".

Refuzând, m'au mutat. Si, aşa, iată-mă în alt post în Comuna Sepreuş. Aici, n'am ce face, trebuie să intru în PCR. In doi ani schimbasem trei posturi. Iată-mă deci PCR-ist, primit pentru "merite excepţionale". Aş fi putut deci fura şi eu, liniştit, căci întrasem doară în noua burghezie a clasei conducătoare, care era în serioasă criză de efective. De aceea făcea presiuni mari. Il văd pe ţăranul, cu numele Roman, care n'a avut nici el încotro şi s'a înscris în Partid. Era căruţaş. De fericit ce se simţea îşi bătea caii cu carnetul roşu zicându-le: "Na, bată-vă Dumnezeu, fiţi şi voi comunişti".

La Sepreuş drama era la fel. Mafia PCR era condusă de tovarăşul Gheorghe Lucan, în prezent student la Stefan Gheorghiu. Echipa de hoţi era formată din Petru Horja (preşedinte CAP), Ioan David (contabil şef), şi Teodor Pârvu (şef de fermă). Dezamăgit, am hotărât să mă mut şi de acolo. Intrebat fiind că de ce, am răspuns dur: Să nu mă prindă că fur cu voi. O-ho, fi liniştit, mi-se răspunde: Noi furăm de 20 de ani şi nu ne-a prins nimeni, căci, i-am cumpărat pe toţi până în partea de sus de la Partid. Când primarul Mircea Serban intra în grajdul CAP-ului până şi vacile intrau în panică. Stiau şi ele că cea mai grasă nu scapă sacrificiului pentru Partid. Pentru Partid se tăiau şi viţeii, dar, pentru ţărani nimic. M'am mutat în Munţii Apuseni, unde colhozurile erau foarte sărace. Si-am văzut că se poate fura şi în sărăcie. Primarul Hăşmaşului, Adam Bucaţoş, fura cam 15-20 de camioane de lemne, din codru, pe care le vindea.

O figură aparte în agricultura judeţului Arad e Nicolae Goina, preşedintele CAP din Sântana, Erou al muncii Socialiste şi prieten cu Seful statului. De aceea de peste 20 de ani e mereu reales. Acolo se ospătează şi adapă cu vin Adrian Păunescu şi Alexandru Andriţoiu, care după trai şi chef de două săptămâni se întorc la Bucureşti şi trântesc câte-un articol elogios despre Eroul muncii socialiste Nicolae Goina.

Hoţiile tovarăşilor din slujba Partidului şi regimului sunt peste tot. Intâlnindu-mă cu un coleg ce lucrează în comuna Frumuşica din Moldova l-am întrebat: Si la voi se fură? Mi-a răspuns: "dacă eşti cu carnet roşu, nimeni nu-ţi are baiul".

Până la urmă, victima urmăririlor şi anchetelor am fost eu, pentru că am semnat apelul lui Paul Goma, pentru drepturi şi libertăţi.

ACUM TREI DECENII...

George BĂLAN

Acum trei decenii un somn spiritual începea să se înstăpînească peste mai toată românimea: somnul care i-a împiedicat pe cei mai mulţi, şi chiar pe cei mai buni dintre noi, să-şi dea seama ce procese grave se petrec, ce forţe primejdioase pentru fiinţa neamului şi pentru sufletul uman în general invadau plaiurile noastre exterioare şi interioare. Cărturari şi creatori iluştri au fost şi ei cuprinşi de acest somn. Cu luciditatea eclipsată, ei nu numai că n'au mai fost pentru popor conştiinţe clarvăzătoare, rezistente, înainte mergătoare, dar -spre stupefacţia omului simplu cu bun simţ- au început, cu desinvoltură şi indecenţă, să înalţe osanale fiarei. Multă, foarte multă vreme de aci înainte, opera creatoare pozitivă a unor personalităţi de talia lui Sadoveanu, Arghezi, Călinescu, Vianu, Ralea, Cezar Petrescu şi multor altora, nu va avea puterea să se constituie în contrapondere a uşurinţei cu care, la început, au închis ochii în faţa perfidei agresiuni iar apoi i-au devenit complici, unelte. Nu urmăresc câtuşi de puţin să le fac proces de intenţii, mai ales că ei nu mai sunt, iar despre morţi - cum ne recomandă strămoşii -ori vorbeşti de bine, ori taci. Ii evoc numai ca să pot sugera mai convingător forţa acestui somn care a pus stăpânire pe majoritatea spiritelor paralizându-le puterea de a înţelege şi a se împotrivi: ce nemaipomenită trebue să fi fost această forţă, dacă nici titani ai creaţiei nu i s'au putut eschiva! Departe deci de a mă erija în acuzator al acestor suflete care au pierdut şansa şi prilejul de a deveni conştiinţe salvatoare pentru neam, mă străduesc dimpotrivă să invoc circumstanţa atenuantă a acestui flagel abătut asupra noastră a tuturor ca o stihie căreia individul n'are cum să i se opună (conform şi celebrului principiu formulat de cronicarul care se străduia să-l justifice pe bietul omul îngenunchiat sub vremi). Se înţelege că n-am făcut excepţie de la această adormire naţională. Imi amintesc însă ce treaz eram, adică ce limpede îmi apărea monstruozitatea situaţiei, la vârsta de 17-18 ani, deci în perioada 1946-47, când încă nu întâlnisem doctrina atât de uşor amăgitoare a marxismului ! Practic, astăzi nu fac decât să revin la vederea clară de atunci, fireşte cu dimensiunea în plus pe care o dă experienţa vieţii. Nu pot califica cele petrecute cu mine la vârsta când în mod normal se face primul pas spre maturitate, decât ca o întunecare a lucidităţii în gândire, întunecare similară celei care are loc când somnul năvăleşte peste noi irezistibil. Cam aşa a venit peste mine, ca şi peste toţi cei din jur, forţa atât de nimerit caracterizată de Marx şi Engels înşişi în "Manifestul comunist" ca "stafie care cutreiera Europa". Iată ce s'a ascuns sub aparenţa eliberatoare a evenimentului de acum 33 de ani: stafia comunismului, strecurată tiptil în vieţile şi sufletele noastre precum somnul a cărui instalare n-o putem niciodată surprinde, şi producând acea diminuare a stării de conştienţă pe care Andrei Mureşanu ar fi numit-o desigur "somnul cel de moarte".

HALAL DE-AŞA TOVĂRĂŞIE

Despre pătura conducătoare a României comuniste cetăţeanul de rând ştie multe şi bine. In fruntea a ceeace ştie stă faptul că, pătura conducătoare comunistă s'a cocoţat în fruntea poporului ca o burghezie proletară. Si că făcând acest lucru ea şi-a creat şi asigurat condiţii de existenţă materială de care tovarăşii, de la polul opus al societăţii comuniste, nu îndrăsnesc să viseze nici măcar pentru faza celui mai avansat stadiu (teoretic) al comunismului.

Românul şi tovarăşul de rând ştie că membrii Comitetului Politic Executiv, şefii de secţii de la Comitetul Central şi adjuncţii lor, secretarii Comitetelor judeţene, miniştrii şi toţi cei care fac parte din ierarhia organelor de partid şi de stat, nu fac coadă la alimentară ca să-şi cumpere un Kg de carne. Ci se aprovizionează, cu orice produse alimentare poftite de inimă, de la gospodăria de partid a Comitetului central. Un lucru care în chip evident elimină, total, tovărăşia.

Deasemenea toată lumea măruntă mai ştie că tot de gospodăria de partid aparţin spitale speciale. Ca de exemplu: Spitalul Elias, la care au acces numai tovarăşii din pătura conducătoare şi unde tratamentul este mult mai bun ca la bolnavii din pătura de rând. Apoi, mai putem menţiona existenţa unor anumite unităţi speciale de prestări de servicii, în slujba exclusivă a celor privilegiaţi.

Intre tovarăşi există mari diferenţe şi în ceeace priveşte condiţiile de locuit. Cei din clasa conducătoare locuesc în vilele de la şosea şi din Parcul Herăstrău. Iar pe lângă acestea mai au la dispoziţie alte vile la mare, pe Valea Prahovei şi la Snagov. In timp ce situaţia tovarăşilor din clasa de jos e cu totul alta. Un număr mai restrâns dintre ei au ajuns, cu chin cu vai, ca să aibă un apartament la bloc. Dar cei mai mulţi îşi duc viaţa în locuinţe cu folosinţe comune ori în case insalubre. Mai există chiar o masă de oameni care locuiesc în case de chirpici, la periferia oraşelor şi în mediul rural.

Automobilele care stau la dispoziţia oamenilor din cadre arată şi ele strania diferenţă dintre tovarăşi. Pătura conducătoare se mişcă în maşini cu şoferi, în timp ce masa cetăţenilor se duce la lucru cu tramvaiul ori autobusul, înghesuită ca peştii din cutiile de sardele importate din China.

Pe lângă toate acestea, între salariile muncitorilor necalificaţi, de toate categoriile, şi salariile tovarăşilor din fruntea şi burghezia partidului sunt diferenţe foarte mari.

Concluzia acestor contraste e simplă şi clară: Intr'o societate comunistă de o viaţă mai bună se bucură numai cei din pătura de sus şi acoliţii lor. Halal de-aşa tovărăşie.

Paul CHIRIAC

CIOCNIRI ŞI CONFUZII LA BELGRAD

Inaintea încheierii primei faze a discuţiilor dela Belgrad referitoare la aplicarea acordurilor dela Helsinki, Rusia Sovietică a propus ca problema drepturilor omului să fie scoasă de pe agenda discuţiilor. Moscova a fost susţinută de sateliţii ei Est Europeni. Tările Occidentale şi America s'au opus însă, afirmând că problema drepturilor omului reprezintă una din chestiunile cheie ale conferinţei. In cele din urmă, pe data de 19 Decembrie s'a căzut de acord să se considere încheiată faza de discuţii oficiale, urmând faza finală a discuţiilor.

Delegaţii Occidentali au reuşit însă să introducă o clauză în hotărârea de compromis între Est şi Vest, astfel încât diferite probleme, între care în mod special problema Drepturilor Omului, vor putea fi discutate pe toată durata conferinţei.

Lucrările au fost întrerupte pe data de 22 Decembrie pentru Crăciun şi Anul Nou, urmând să fie reluate la 17 Ianuarie 1978. In faza finală a lucrărilor, care vor dura probabil până în Martie anul acesta, va fi redactat un document final al conferinţei.

Redacţia ziarului „Cuvântul Românesc" îi sfătueşte pe cei care vor să se adreseze Conferinţei dela Belgrad, să trimită corespondenţa pe adresa ministerelor de externe ale ţărilor respective.

UNIREA PRINCIPATELOR ŞI DIPLOMAŢIA EUROPEI

Mircea MILESCU

Poate nici un alt moment important din istoria României moderne nu a fost determinat de evenimentele externe și de intervenția Europei așa cum a fost Unirea Moldovei cu Muntenia, în anii 1865-1859.

Deși ideea unității naționale a fost bine cristalizată în mintea generației pașoptiste, ea nu s'a concretizat până în anii războiului Crimeii (1854-56), când Rusia a intrat în război cu puterile Europei, Franța, Anglia, Austria, Prusia și Sardinia, aliate Turciei.

Punctul inițial care a precipitat diplomația Europei și a dus în final la unirea Principatelor române a fost decizia Tarului Nicolae I de a ocupa Principatele române, aflate sub suzeranitate turcească, pentru a forța pe Sultan să acorde Rusiei concesiile cerute de aceasta.

La 2 Iulie 1853, armatele ruse trec Prutul și amândoi domnitorii, G. A. Ghica în Moldova și Barbu Stirbei în Muntenia, se văd siliți să demisioneze, iar generalii ruși Sacken și Budberg au preluat administrația celor două Principate. Somat de Marile Puteri să evacueze Principatele române, Tarul Nicolae I ignoră ultimatumul și ostilitățile războiului izbucnesc în cursul iernii, lângă Isaccea, în Dobrogea.

Tarul nu se lăsă intimidat nici de ruperea relațiilor diplomatice de către Franța și nici de al doilea ultimatum, franco-englez, din 4 Septembrie 1854 și ocupă Dobrogea. Această politică agresivă duce la formarea unei alianțe între Franța și Anglia la care se alătură Austria și Prusia (20 Sprilie, 1854), alianță care avea scop stăvilirea expansiunii Rusiei spre Balcani și în Orientul Mijlociu.

Flota anglo-franceză pătrunde în Marea Neagră și războiul împotriva Rusiei se stabilește în Crimeea la Sevastopol, unde rușii aveau să cunoască umilința înfrângerii. In Martie 1855, Tarul Nicolae I moare și Rusia speră să ajungă la un compromis de pace cu puterile Europei. Noul Tar, Alexandru II acceptă pacea și cele "patru puncte": terminarea protectoratului rus asupra Principatelor române, libertatea navigației pe Dunăre, neutralizarea Mării Negre, care devenise un "lac rusesc" și anularea protectoratului rus asupra creștinilor din Balcani. Au urmat numeroase conferințe preliminare de pace la Viena între puterile europene și Rusia, în vederea unui Congres al păcii care urma să se țină la Paris sub egida lui Napoleon.

La una din aceste conferințe preliminare de pace la Viena, ideea unirii Principatelor române a fost lansată și susținută de Baronul Bourqueney, delegat al Franței, ca un mijloc de restrângerea expansiunii rusești spre Balcani. Lansată oficial, această soluție a fost imediat popularizată în toată Europa de emigrația românească, în cea mai mare parte foști revoluționari de la 1848, aflați la Paris. In acea vreme Parisul era centrul diplomației Europei iar Napoleon III atingea zenitul prestigiului și puterii sale. Toată pleiada pașoptiștilor se adunase la Paris: Ion Brătianu, Constantin A. Rosetti, Vasile Alacsandri, Dimitrie Bolintineanu, Nicolae Golescu, Eliade Rădulescu, Ion Ghica și mulți alții. "România Viitoare" publicase articolul program al lui Ion Brătianu care cerea o țară liberă și independentă. Bucurându-se de aprecierea și spijinul unor personalități franceze ca Hippolyte Desprez, Edgar Quinet, Jules Michelet, cauza românească a devenit populară si cunoscută alături de cauza unificării Italiei. In cartea sa "Les Peuples de l'Autriche et de la Turquie" Desprez observa că românii aspirau la "formarea unui stat puternic care să reziste Rusiei în interesele Europei latine, având rolul unei sentinele de încredere".

In articolele și pamfletele lor, Brătianu, Golescu, Alexsandri relevau faptul că Franța "încarna principiul naționalităților" pentru Europa de est și ideile liberale ale Revoluției franceze prinseseră rădăcini în conștiința generației noi. Ideile naționaliste găsiseră în persoana lui Napoleon III un adept zelos, pe linia vechii politici duse de către unchiul său Bonaparte. Alături de unitatea Italiei, Napoleon III vedea în unitatea românească o barieră împotriva Rusiei, un punct de control împotriva Austriei, o insulă a latinității și culturii franceze în mijlocul slavilor.

Soarta Principatelor române avea să o decidă conferința de pace după războiul Crimeii, Congresul de la Paris, în 1856. Intrunit la 25 Februarie Congresul a numit o comisie specială care să determine statutul Principatelor. Cauza românească avea un sprijinitor în guvernul francez prin persoana Contelui Walewski, Prim Ministru, fiul Mariei Walewska cu Napoleon Bonaparte, dar avea adversari hotărîți în Austria și Turcia. Pentru Austria unirea celor două principate într'un singur stat național, la frontiera de est, însemna un centru de gravitație pentru românii din Transilvania și Bucovina.

Pentru Turcia unirea însemna un drum deschis spre independența națională și deci dezmembrarea Imperiului Otoman. La Congresul de la Paris, Ali Pașa și Contele Buol, delegații Turciei și Austriei, se opuneau unirii pretinzând că unirea nu era dorită de români ci era o simplă manevră politică a lui Napoleon III. Totuși Congresul a hotărât la 12 Martie 1856 ca în fiecare Principat să se aleagă un "Divan Ad-Hoc", un sfat, care să exprime voința națiunii, precum și o comisie internațională de investigație care să raporteze starea de fapt Marilor Puteri.

In zilele Congresului de la Paris (Februarie-Martie 1856) în Principate era multă agitație și luptă în jurul ideii de unire, afirmată de Concertul Europei. Cei doi domnitori fugiți din calea rușilor în 1853 se reîntorc la Iași și București, punându-se în fruntea luptei pentru unire. Termenul de domnie, de șapte ani, se expira în Iulie 1856 ceea ce complică situația dând posibilitate Austriei și Turciei să intervină în arena disputelor. Turcia, ca putere suzerană, numeste în locul celor doi domnitori, doi caimacani (locotenenți domnești): Alexandru Ghica în Muntenia, un bătrânel senil dar care se bucura de protecția englezilor. In Moldova, Teodor Bals, mare boier, mare austrofil și turcofil se dovedi un dusman al ideii de unitate națională, și se sprijinea pe prezența trupelor austriece în Moldova. In curând însă, sprijinul său se nărui pentru că Franța, prin Contele Walewski presă chestiunea evacuării Principatelor și în Martie 1857 Austria a fost nevoită să-și retragă trupele de ocupație. Românii puteau acum să-și spună cuvântul deschis, nemai fiind sub presiunea prezenței trupelor lui Franz Josef sau sub "protecția" trupelor lui Alexandru II.

Napoleon III era hotărât să ducă lupta diplomatică pentru unirea celor două Principate până la sfârșit. Consulul francez la Iași, Victor Place și Beclard la București erau sinceri animatori și sprijinitori ai unirii în timp ce colegul englez, ambasadorul Colquhoun, lucra în direcție opusă unirii.

Incă în zilele Congresului, la Paris, Lordul Palmerston, Primul Ministru britanic și-a exprimat scepticismul privind ideea unirii celor două Principate române. El susținea că Principatele odată unite vor deveni "un teren al intrigii rusești și nu o barieră împotriva Rusiei". Lordul Palmerston a fost cel mai înveterat adversar al Rusiei în secolul al nouăsprezecelea și se opunea oricărei schimbări a balanței politice în Europa de est care ar fi putut fi exploatată de Rusia. Teama și scepticismul Lordului Palmerston erau în parte justificate. Pe de altă parte, Anglia susținând integritatea imperiului Otoman, va pune toate piedicile posibile unirii românilor știind că pasul următor va fi un război al independenței de sub turci.

Rusia adoptă o poziție diferită în privința unirii Principatelor. Infrântă și umilită în războiul Crimeii, era în căutarea unui aliat și cel mai dorit aliat european era Napoleon III. Noul ministru de externe, Gorceakov avea să lucreze de acum pentru apropierea de Franța și pentru distrugerea alianței franco-engleze stabilită în războiul Crimeii. Rusia în mod constant și deliberat va sprijini toate acțiunile Franței și deci oficial trebuia să adere la ideia unirii Principatelor. Evident că unirea nu surâdea Rusiei și pentru a ieși din dilemă Rusia adoptă o politică de duplicitate. In mod deschis sprijinea acțiunile Franței, în mod secret încuraja boierimea fanariotă adversară unirii.

In Septembrie 1956, în mod oficial guvernul britanic informa pe ambasadorul Cilquhoun de la București că Anglia dezaprobă unirea și se va opune acesteia "prin toate mijloacele pe care le poate folosi în mod legal".

In Februarie 1857, Monitorul oficial francez anunța la Paris hotărârea lui Napoleon III de a uni Principatele și exprima speranța că Marile Puteri vor accepta voința lui Napoleon III. Câteva zile mai târziu Impăratul reafirma intenția sa în Adunarea Legislativă, ceeace provocă indignarea Cabinetului englez. Guvernul britanic trece la acțiuni provocând căderea Marelui Vizir (Primului Ministru) turc Ali Pașa pentru că era filofrancez și tolera activitatea unionistă în Principate. Marele Vizir Ali Pașa este înlocuit cu Reșid Pașa, o simplă marionetă britanică.

In Principate situația se precipită prin moartea neașteptată a lui Teodor Balș, locotenentul domnesc din Moldova, la 1 Martie 1857, locul lui fiind luat de Nicolae Vogoride. Bulgar de origine, complect grecizat, Vogoride era în grațiile Sultanului și avea ambiția să devină Domn al Moldovei.

In Muntenia partida unionistă deveni mai puternică după 1857, având în rândurile ei chiar mari boieri ca Bibescu, Stirbei, fosti domnitori, pe Crețulescu, Filipescu, care erau hotărâți să facă din Divanul Ad-Hoc un instrument al unirii. Mai mult, influența consulului francez Beclard era mai puternică la București decât cea a lui Colquhoun, ambasadorul englez. Ambasadorul rus Giers și ceilalți consuli aveau instrucțiuni stricte de la Petersburg să nu intervină în lupta pentru unire într'un fel care ar putea compromite politica de apropiere de Franța, în consecință rușii au adoptat cu ostentație poziția franceză.

La 19 Iulie, 1857 alegerile pentru Divanul Ad-Hoc din Moldova au fost o falsificare grosolană, un abuz pregătit cu minuțiozitate de oamenii ambasadorului englez în combinație cu tactica fanariotă a lui Vogoride. Alegerile au fost câștigate de partida anti-unionistă a lui Vogoride. Indignarea și protestele unioniștilor nu cunosc margini. Ca protest împotriva falsificărilor listelor electorale de către Vogoride, maiorul Alexandru Ion Cuza și-a dat demisia din postul său de pârcălab, ceeace i-a adus multă popularitate în acele zile. Delegatul francez la alegeri, Baronul Talleyrad îi reproșa lui Safvet Pașa: "In concert cu oamenii lui Vogoride, a lui Bulwer și Liehman (n.a. delegatul austriac și englez) lucrați cu toții în favoarea Impăratului Rusiei".

Ambasadorul francez Thouvenel cere anularea alegerilor falsificate și prezintă la 28 Iulie 1857 un ultimatum Turciei de-a anula alegerile. ultimatumul era semnat înafară de Franța și de Prusia și Sardinia care luptau pentru o idee similară; unificarea Italiei și Germaniei. Era o adevărată confruntare între Marile Puteri împărțite în două, pro și contra unirii Principatelor. Lordul Palmerston într'un limbaj belicos cerea Turciei să respingă cererea Franței de a anula alegerile, asigurând pe turci că Anglia "este gata pentru ori ce eventualitate, ori cât de dureroasă ar fi". Criza atingea cota maximă, dar Providența veghea soarta Marilor Puteri.

Vizita oficială a împăratului Napoleon III și a împărătesei Eugenia facută reginei Victoria la Osborne, în 6 August 1857, avea să calmeze spiritele diplomaților. Lungile convorbiri dintre Napoleon al III și regina Victoria au dus la un compromis în ce privea problema Principatelor. Napoleon III nu mai insista asupra "unirii complete și a unui Prinț străin" în Principate, iar Anglia consimți să anuleze alegerile din Moldova dar în schimb Principatele să rămînă mai departe unități separate, doar să aibă instituții, organizare civilă și militară similară. Napoleon III acceptă compromisul. Alianța sau rivalitatea engleză erau mai importante pentru politica Franței decât interesele naționale românești.

După compromisul dintre Napoleon III și regina Victoria la Osborne, alegerile din Moldova au fost anulate iar noile alegeri din Septembrie 1857 aduc victoria covârșitoare a unionistilor în Divan. Cele doua Divanuri, ale Moldovei

Continuare in pag. 9

MĂRIRE ŢIE

LUI CUZA–VODĂ

Mărire se cuvine Tie
Și slavă 'ntregului popor
Tu, visul nostru de'nfrățire
Si de mărire-al tuturor.

Mărite Domn, nădejdea noastră
In fața ta iar se'nfiripă
Și-un glas ne chiamă la unire
Purtat pe-a vântului aripă:
E uragan înspre Suceava
Și tunet înspre Chișinău
Si până dincolo de Tisa,
Mărite Domn, e glasul Tău.

Plăieșii munților s'adună
Și fiii mândrelor câmpii,
Căci tuturor azi li se pare
Că Domnul lor Tu o să fii,
Și-o să oprești din mersul vremii
Norocul vieței și la noi,
Trezind din noaptea lor de veacuri
Atâtea umbre de eroi.

Mărire se cuvine Tie
Tu, cel mai mare Domnitor,
Ce-ai fost să scrii în cartea vremii
Să fim pe lume un popor.

Făuritor al României,
Părinte celor în nevoi,
Chemând la vieța'ntreg norodul
Ai fost deapururi printre noi;
Atâtea veacuri de robie
Din lanțuri le-ai descătușat
Si fruntea Ta era să poarte
Coroană mândră de 'mpărat.

Azi vechiul scaun de domnie
E'n sfânta zi de sărbătoare,
Slăvit pe veci de Vodă-Cuza,
Urmașul lui Stefan-cel-Mare;
De jalea neagră a'nstrăinării
Se mângăie cu chipul Tău,
Privind stingher înspre Suceava
Și peste Prut la Chișinău.

Eugen REVENT

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

UNIREA ŞI SĂRBĂTOAREA EI

Alexandru SEVER

Sărbătorirea unei date decisive în istoria unui popor îşi are semnificaţia ei şi califică pe cei ce o menţin sau o desfiinţează.

Unirea a fost un punct crucial în istoria poporului român; a fost pasul politic de mare curaj şi renunţări la interese personale, care a legitimat Independenţa şi mai apoi, după câteva decenii, Intregirea tuturor românilor sub scutul rotund al României Mari. Acestea sunt etapele majore ale istoriei noastre realizate în mai puţin de un secol, după două milenii de sânge vărsat şi vieţi dăruite fără răgaz de părinţii, moşii şi strămoşii noştri pentru a le împlini. In viaţa lor amărâtă şi de o clipă ei au sacrificat totul pentru apărarea pământului, a unei idei şi a unui ideal. Deaceea, ani dearândul până la o anumită dată fatală, poporul român a sărbătorit aceste date, sorbind puteri noi din semnificaţia lor, în lupta care nu se ştie cum se va termina.

Dar primul pas al Unirii, a avut în inima poporului român o rezonanţă specială, căci ea reprezintă deschiderea unui viitor luminos după un trecut sumbru şi prin ea întrarea lui oficială în istoria lumii, rupând iţele perfide, încurcate şi interesate ale marilor puteri din acea vreme.

Moldova şi Muntenia separate, nu reprezentau prea mult, sporind numărul micilor naţiuni ce în ochii occidentalilor nu făceau decât să mărească numărul micilor şi certăreţelor naţiuni est-europene sau balcanice provocând mereu nelinişti. Unite sub un Domn, au impus atenţie celor mari, prietenia sau duşmănia lor devenind un interes politic primordial. Iar când prin luptă, au scuturat suzeranitatea otomană, cu toate tergiversările, le-a fost recunoscută Independenţa, mai ales că la un moment dat, ajutorul lor militar, fusese solicitat de ruşi, ca să nu zicem cerşit. Iar atunci când întregirea românilor într'un singur stat devenise vizibilă prin izbucnirea primului răsboi mondial, pentru obţinerea alianţei Principatelor Unite, care între timp se numeau România, s'a desfăşurat timp de doi ani, un adevărat concurs de ademeniri, ameninţări şi oferte ale tuturor marilor puteri. Dar România a ales calea interesului naţional şi fără îngâmfare putem afirma: european. Căci prin frontul creat pe trupul ei sângerând, numeroase divizii ale puterilor centrale au degrevat frontul aliat, decizând victorii aliaţilor. Aşa că, în mare parte, la temelia statelor polonez, cehoslovac şi Jugoslav, stau sute de mii de vieţi româneşti jertfite, fără a diminua prin această afirmaţie meritul esenţial al altor mari puteri. Si probabil, din când în când este necesar să amintim aceasta, măcar pentru prea savanţii istorici şi comentatori ce caută nod în papură poporului român. Dar să revenim la Unire fără de care, nicio altă manifestare a poporului român pe plan internaţional nu ar fi fost posibilă. Căci repetăm: Unirea ne-a creat Independenţa, iar aceasta a impus Intregirea. Si rămân date la care poporul român se simte dator să se cuminece mereu, căci ele i-au dat viaţa.

După 23 August 1944, aceste date au fost tăiate din calendarul poporului român cum au fost şterse şi alte sărbători religioase, comunismul fiind ateu şi antinaţional când nu este vorba de Rusia. Ursita maşteră, pe lângă atâtea nenorociri, a pregătit poporului român şi acest pahar de venin, ce a fost sorbit până la fund. In locul datelor de 24 Ianuarie sau 10 Mai, au apărut 23 August, 7 Noembrie, 6 Martie, ca să nu mai pomenim data de naştere a lui Stalin, distrugerea nazismului şi altele, denumite muncitoreşti, revoluţionare sau mai ştiu eu cum. Dar ceeace ştiu precis este că numai îngânarea sau menţionarea în şoaptă a acestor vechi date naţionale se pedepsea crunt, cu moartea lentă, adică închisoarea. Nefericita inspiraţie Canalul Dunărea-Marea Neagră, închisorile Jilava, Aiud, Piteşti, Dej şi alte ocne, precum şi ciomegile rupte în capul şi pe spinările deţinuţilor ce-şi permiteau să amintească de aceste date naţionale în care fuseseră educaţi, reprezintă de ambele părţi o cifră ce se exprimă în zeci şi sute de mii, care înseamnă, în general morţi înseamnă, în general morţi. Există cineva în România sau peste hotarele ei care neagă această afirmaţie?

Dăm cuvântul oricăruia fie că a fost deţinut, paznic de puşcărie, securist ori judecător ce a spurcat scaunul pe care a fost aşezat pentru cunoscutul blid de linte. Religia, tradiţiile sacre ale unui popor, însăşi idealul lui permanent de a se simţi "într'o tulpină", totul, a fost distrus de comunism, calculat şi asasin, din dorinţa Moscovei.

Necesitatea "coexistenţei paşnice" proclamată de Rusia în ultimii ani, a permis unele manifestări de neatârnare ale ţărilor satelite. Cât de reale sunt acestea nu ne pronunţăm, dar rezultatele unei relaxări în politica lor internă nu se văd. Căci a juca Hora Unirii în timp ce puşcăriile gem de deţinuţi politici şi după ce ai proscris pe toţi românii de peste hotare ca trădători de patrie, sunt noţiuni ce se exclud aprioric. Iar dacă se doreşte sincer reînvierea unor tradiţii ale poporului român, acestea trebue sa înceapă cu împăcarea, cu renunţarea la programul unui singur partid ce nu are nimic românesc în el. Unirea a însemnat şi înseamnă distrugerea barierilor de tot felul în sânul aceluiaşi neam şi nu ridicarea unor ziduri de separare şi nici asmuţirea la ură între fii naţiei. Acesta este sensul Unirii din trecut, din prezent şi din viitor.

Tablou înfăţişând principalii făuritori ai Unirii. In prim plan : Al. I. Cuza şi M. Kogălniceanu

UNIREA PRINCIPATELOR ŞI DIPLOMAŢIA EUROPEI

Urmare din pag. 8

şi Munteniei, s'au întâlnit în Octombrie. Mihail Kogălniceanu prezintă programul de "patru puncte" care prevedea: autonomie naţională, unirea Principatelor, prinţ străin şi guvern reprezentativ.

In Mai 1858 s'a întrunit Conferinţa Marilor Puteri la Paris care a primit raportul comisiei speciale din Principate, urmând să decidă definitiv problema unirii. Contele Walewski, delegatul francez, vorbi în favoarea unirii sub un prinţ străin dar în faţa opoziţiei austro-turce se limită doar la un plan legislativ comun pentru Principate. Delegatul austriac Hubner se opunea chiar şi unui nume comun sau drapel comun celor două Principate, cerând ca steagul fiecărui Principat să poarte o emblemă turcească. In acele zile Austria manifesta o teamă paranoică, obsedată fiind de perspectiva ca noul stat românesc îşi va reclama populaţii şi teritorii aflate sub dominaţie habsburgică.

In sfârşit la 19 August 1858, o a doua Convenţie este semnată la Paris, un compromis între cele două grupări ale Marilor Puteri. Moldova şi Muntenia deveneau "Principatele Unite ale Moldovei şi Valahiei" aflate sub suzeranitate turcească dar sub "garanţia colectivă a Puterilor semnatare". Urmau să fie aleşi doi domnitori, două guverne, două Adunări. O Comisie Centrală la Focşani urma să pregătească o legislaţie comună pentru ambele Principate. Faţă de Sultan Moldova avea obligaţia de a plăti tribut de un milion şi jumătate piaştri, iar Muntenia două milioane şi jumătate, anual.

Odată iniţiată şi adusă în atenţia Europei problema unirii Principatelor de către Franţa, ea a putut fi împlinită de români aşa cum doriseră.

Problema unirii încredinţată exclusiv celor două Adunări elective de către Conferinţa de la Paris din August 1858 a fost rezolvată cu hotărâre şi dibăcie politică de către partida unionistă din ambele Principate. Unioniştii au căzut imediat de acord asupra unor condiţii preliminare: ca nici unul din foştii domnitori sau fiii acestora să nu fie selecţionaţi ca şi candidaţi la domnie, ca acelaşi candidat să fie ales în ambele Principate şi alegerile de la Iaşi să fie urgentate pentru ca rezultatul lor să fie o bună orintare pentru alegerile de la Bucureşti.

In absenţa votului universal, sistemul electoral favoriza oligarhia marii boierimi care se opunea unirii mai ales în Moldova unde se ridica problema reformei agrare şi anularea multor privilegii boiereşti.

In alegerile de la Iaşi pentru noua Adunare din Decembrie 1858 Unioniştii au obţinut numai 30 de locuri din totalul de 64. Partida separatistă era însă dezavantajată de sciziunea provocată de rivalitatea candidaţilor: fostul domnitor Mihail Sturza împotriva fiului său Grigore Sturza, Rivalitatea dintre tată şi fiu simboliza anticipat înfrîngerea adversarilor unirii. Pe lista candidaţilor mai figurau Lascăr Catargi, Costache Negri şi Mavrogheni. Dezbaterile furtunoase în jurul candidaţilor s'au terminat la 5 Ianuarie 1859 prin fericita alegere a lui Alexandru Ion Cuza.

In Muntenia, partida conservatoare câştigă 2 3 din deputaţii Adunării în alegerile din 22 Ianuarie şi alegerea lui Bibescu părea o certitudine.

Candidatul unionist Nicolae Golescu avea puţine şanse, singurul sprijin îl mai avea în populaţia Bucureştilor agitată de Ion Brătianu, sprijinit de Dimitrie Ghica, prefectul poliţiei Bucureştiului. Dezbaterile Adunării la Bucureşti s'au desfăşurat sub semnul furtunii mulţimilor de afară. Tânărul deputat Vasile Boerescu propuse un nou candidat al cărui nume devenise simbolul unităţii naţionale: Alexandru Ion Cuza. In cuvinte simple Boerescu a reuşit să capteze întreaga Adunare: "Să ne unim în jurul acestui nume şi memoria noastră va fi binecuvîntată de strănepoţii noştri. Tara va fi mulţumită şi conştiinţa noastră ne va spune că ne-am îndeplinit cea mai sacră dintre datorii."

Era 24 Ianuarie 1859, orele 11 dimineaţa când cele 64 de buletine de vot purtau numele lui Alexandru Ion Cuza, Domnul ales de Adunarea de la Iaşi la 5 Ianuarie.

Bucuria generală se transformă în entuziasm, iar entuziasmul deveni în curînd un delir general care predomină întreaga naţiune pentru câteva zile.

Dubla alegere a lui Cuza a fost o surpriză pentru Europa şi o sfidare a jumătăţilor de măsură cu care aceasta a încercat să croiască un destin nou unui popor milenar.

Mircea MILESCU

OAMENI CARE AU FOST

ÎNTÂLNIREA CU CONSTANTIN XENI

J. N. MANZATTI

In 1963 se stingea la Montreux în Elveţia un excepţional compatriot, fost ministru de justiţie, prieten şi intim colaborator al lui Take Ionescu, parlamentar, renumit avocat şi publicist. Când a murit avea 86 de ani. Aş dori să zugrăvesc în treacăt pe Xeni al ultimilor săi ani, lăsând biografilor rostul de a-i descrie tinereţea, activitatea parlamentară, juridică sau intelectuală. Trecutul său se confundă cu trecutul naţional al ultimilor şaptezeci de ani, căruia i se integrează pe bună dreptate. Prieteniile sale de odinioară sunt tot atâtea nume ilustre din viaţa publică sau culturală românească, de n'ar fi să citâm decât pe Titu Maiorescu, Vlahuţă, Caragiale, Delavrancea, Coşbuc, Ilarie Chendi, Hodoş, Brătescu-Voineşti, Stefan Iosif, pictorul Nicolae Grigorescu.

In 1959 locuia la Lausanne, unde se refugiase după invazia comunistă. Ducându-mă într'o zi pentru a strânge mâna câtorva vechi prieteni, am ţinut de datorie să vizitez şi pe preţiosul compatriot, cu emoţia cu care te duci să cercetezi o faimoasă instituţie. Nu ne cunoşteam personal, dar dânsul avusese binevoitoare expresii pentru încercările mele literare, mai cu seamă pentru umorul meu. Scrisese lui Pamfil Seicaru la Madrid, exprimându-şi satisfacţia pentru "descoperirea" ce făcuse cetindu-mă, fapt ce pentru mine avea adevărată valoare de certificat. Criticase blajin câteva excese de limbaj, pe cari le recunosc dealtfel, obişnuit de a reda cât mai autentic graiul pipărat sau stâlcit vorbit de mahalagiii mei bucureşteni, fără prea multă ştiinţă de lexicoane.

In aşteptarea sa eram reuniţi în holul hotelului depe marginea Lacului Leman câţiva buni prieteni: doamnele Irina Udrisky şi Stella Leitz, precum şi comandantul Spiru Vlassopol, tot atâtea figuri notorii ale Bucureştilor de odinioară. Constantin Xeni apăru coborând scările cu uimitoare vioiciune, mai mult mărunt decât înalt, cu aparenţa mult mai tinerească decât realitatea. Ne strânse mâna cu efuziune de veche cunoştinţă, surîzând luminos din faţa senină, jovială. S'a întreţinut mai îndelung cu mine, oaspetele în trecere pe acolo, mulţumindu-mi de a fi venit să-l caut, felicitându-mă binevoitor pentru tot ceeace publicam în presa exilului, dar mai cu seamă pentru eroul meu "Gâgă", pe care - spunea el - îl admira nelimitat. Apoi făcu sinteză în fugă a situaţiei politice mondiale, punând accentul bineînţeles pe politica naţională.

CONSTANTIN XENI
La 85 de ani

In mod obişnuit te aştepţi dela un om în vârstă patriarhală, plecat de 20 de ani din ţară, să îţi vorbească despre reumatisme sau alte metehne personale, sau să îţi povestească anecdote deşuete ori trecute fapte de arme. Nu ar fi fost apoi deloc surprinzător ca la bătrâneţe sentimentul naţional să facă loc unor preocupări imediate, mai puţin contingente, datorite îndeosebi unei aproape exclusive convieţuiri cu străinii. Insă Xeni vorbea ca un inspirat, tratând problemele patriei sale cu pasionată competenţă, cu drag şi durere, insistând mai cu seamă asupra viitorului. Mi se părea extraordinar ca un om de 80 de ani să scruteze viitorul îndepărtat în ciuda unei vârste ce limitează orizontul. Era în monologul său o viguroasă încredere, fără a vorbi de prospeţimea discursului şi logica impecabilă a concluziunilor. Nu m'am putut stăpâni de a-l felicita.

-Titu Maiorescu pe care l-am avut profesor la universitate, aprecia logica mea încă depe vremea studenţiei.

Fire admirabil echilibrată, în seninătatea unică a vorbirii sale nu trăda nimic din ceeace a pierdut părăsind ţara, nici din durerea refugiatului ajuns la limanul vârstei.

In ora de răstimp cât am stat împreună, înlănţuia cu perfectă consistenţă oameni şi fapte, perspective sau previziuni. Spre a realiza pasiunea şi sinceritatea sentimentelor sale, e deajuns ca cineva să citească vreunul din faimoasele articole publicate în presa exilului. Era dealtfel decanul scriitorilor în exil. In existenţa sa, România trăia cu forţa unui vulcan în erupţie. Admirator al lui Pamfil Seicaru de atunci, avea cuvinte de laudă pentru neobişnuita cultură şi talentul gazetarului, ale cărui opinii chiar dacă nu le împărtăşea întotdeauna, exprimau un fierbinte patriotism, memorie neîntâlnită şi uluitoare sete de informaţie.

In aceeaşi seară şi în aceeaşi formaţie ne-am regăsit în ospitaliera locuinţă a doamnei Stella Leitz, unde pe lângă bunătăţile oferite de gazdă aveam şi un pian la dispoziţie. Xeni mă rugă să îi cânt melodii româneşti, la auzul cărora atât el cât şi soţia, aveau privirea înlăcrimată. Neam îmbrăţişat la despărţire ca vechi amici: -Nu uita să-mi trimiţi un "panetone" dela Milano! Vreau să-l mănânc de Paşti cu ouă roşii. (Panetone este faimosul cozonac italian).

Apoi cedând unei clipe de melancolie, m'a întrebat: -Crezi oare că ne-om mai vedea cândva?

L-am revăzut de multe ori, decâte ori mă duceam la Lausanne. Intr'o seară a venit cu baladele lui Topârceanu, cetindu-ne cu farmec şi actoricească interpretare versurile popularului umorist. Nu s'ar fi crezut că e vorba de sobrul fost ministru de Justiţie, care între altele publicase o largă biografie a lui Take Ionescu, în care e fixată toată mişcarea politică a ţării din marea epocă a războiului din 1916-18. Volumul acesta a avut mai multe ediţii, iar Nicolae Iorga a propus Academiei Române ca lucrarea să fie premiată, ceeace s'a şi făcut, cu menţiunea că opera fusese scrisă "cu obiectivitate de istoric şi talent de romancier".

Către sfârşitul anului 1963 comandorul Vlassopol mă informa îndurerat prin telefon dela Lausanne despre trecerea la veşnicie a eminentului prieten comun. Voi spicui din lunga corespondenţă ce am purtat cu Xeni câteva fragmente ce ilustrează extraordinara vitalitate şi prospeţime de minte a omului ce împlinise 86 de ani. Să fiu iertat dacă în cele ce urmează se împletesc şi unele cuvinte de apreciere ce mi le adresase cu rugamintea de a le publica ocazional. Azi, când nu mai este, îi împlinesc dorinţa, rugând pe cetitor să nu le atribue unei lipse de modestie. (O bună parte din corespondenţa mea cu Xeni se află în păstrarea Bibliotecii Române din Freiburg, secţia "documente autografe".)

Lausanne, 30 Oct. 1959

Cozonacul ce mi-ai trimis, amice Manzatti, a sosit însfârşit, după trei săptămâni de aşteptare. Deşi eram convins că va veni înainte de eliberarea României, refuz să aplaud vama italiană. Mă simt dator să-ţi mulţumesc pentru atenţia cu care ai cetit ultimul meu articol. Mi-au venit sub condei câteva idei şi observaţii, vai! dureros de adevărate. Finalul? Da, deprimant. Insă Istoria e năzdrăvană. Cine ştie ce va aduce ea generaţiilor viitoare şi cine ştie dacă printre minunile zilelor de mâine ţara noastră nu va redeveni ROMANIA? - Soţia mea te roagă a primi cordialele ei suveniruri din seara aceea neuitată în care talentul dtale ne-a delectat aşa de plăcut, iar eu te rog a primi sentimentele mele de afecţiune.

Ouchy, Crăciun 1959

Sărbătorile cu bine şi cu veselie şi cu un purcel pe varză ca odinioară! Să dea Cel de Sus să mai trăeşti mulţi ani cu acelaşi talent şi cu aceiaşi voe bună.

Lausanne, 1 Aprilie 1960

Reîntors la Ouchy găsii discul Dtale, delicat cadou muzical. L-am dus la Vlassopol, care posedă un gramofon. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. E duios şi trist să retrăeşti în exil zilele fericite de altădată.

Interlaken, 16 August 1960

Imi petrec vara aici la Hotel Victoria ca în toţi anii şi mi-am adus Almanachul lui Arsene, în care am cetit prea frumosul Dtale articol închinat lui Dinicu. E minunat şi plin de inimă. L-am cunoscut şi eu, chiar şi pe tatăl său la restaurantul Enescu din Bucureşti.

Lausanne, 11. XII. 1960

La mulţi ani, cu sănătate deplină! După pierderea patriei, să nu pierdem şi sănătatea, căci ne-am duce pe copcă!

Interlaken, 9. X. 1961

O amicală salutare din creerul munţilor albi, unde totuşi mă chinueste soarta neagră a celor de acasă. Unde îţi petreci vara? Vom mai avea oare plăcerea de a ne revedea?

Montreux, 14. XII. 1961

Ne-am strămutat reşedinţa aici, unde iarna climatul e . . . mai amical. Pentru anul ce vine, an tot de exil! - cele mai calde urări de bine. Ti-a plăcut portretul lui Kruşov?

Territet, 18. XII. 1961

Mulţumesc pentru aprecierile Dtale. M'au mişcat în special cuvintele "logica Dtale excepţională". Dovedeşti o remarcabilă perspicacitate. Căci aşa e. Cu logica am învins în Barou, unde mi se spunea "Prinţul Logicei". Ea m'a condus dealungul vieţii. Am învăţat-o cu Titu Maiorescu, dar mi-a dat-o probabil. . . mama. Cât despre stil, Vlahuţă îmi spunea că e "precis şi cristalin". Mă bucur mult dacă a rămas şi azi la fel.

Da, precum spui, scriu pentru cetitori puţini, dar o fac spre a da o mână de ajutor străduinţelor ingrate ale celor ce se chinuesc să dea la lumină sărmanele publicaţi din exil. Ai mai scris ceva frumos?

Montreux, 2 Febr. 1962

Mi-ai făcut două plăceri dintr'o singură lovitură, adică într'un singur plic: trimiţându-mi articolul meu publicat în ziarul "AMERICA" (deşi meritul e al lui Kruşov) şi mai mare provocată de "Gâgă", - eroul creat de Dta- cu acel delicios "Berbec la Tavă". Crede-mă, am rîs cu lacrimi. Autentic! Si-Doamne! de mult, de mult lacrimi de plăcere n'au curs din ochii mei. Modul Dtale. le de a scrie aceste lucruri este unic. Dela Caragiale nimeni n'a atins acest grad de perfecţiune în domeniul humorului. L-am recitit şi nu-ţi garantez că va fi ultima recitire. Ce păcat că nu mai avem ţară! Aceste subiecte sînt pur naţionale şi valoarea lor e pur românească. Bravo!

5. IV. 1962

Da, dragul meu, când trăeşti prea mult, ajungi să îţi citeşti până şi panegiricul! Căci din generaţia mea politică, literară şi juridică, se pare că sunt singurul supravieţuitor. Implinesc 85 de ani. Dacă nu sunt încă în decrepitudine, să crezi însă că încep să simt aripa bătrâneţii. Si dacă uneori e o încântare să evoci timpurile trecute cu oamenii de odinioară, e trist, crede-mă, să vezi cât gol s'a făcut în jurul tău şi cât de singur te simţi. Noroc că n'am căzut până azi în acea "indiferenţă faţă de tot ce te înconjoară", despre care vorbeşte Caragiale în "Conul Leonida". Mă interesează încă tot, absolut tot.

Ce frumoase insule româneşti sînt acum în America! Deunăzi un ziar de acolo ("AMERICA") mi-a reprodus portretul lui Kruşov ce publicasem în "CURIERUL" lui Arsene. Iţi trimit două fotografii si îţi strâng mâna cu toată amiciţia caldă ce-ţi port.

6 Aprilie 1962

Nu ştiu dacă ţi-a căzut în mână biografia ce am scris-o lui *Take Ionescu*. Mă îndoiesc. A fost tiparită in 1933 în ediţia ziarului "UNIVERSUL". Am salvat un singur exemplar şi mi-e tare drag. Nu ştiu cum aş face să ţi-l dau să-l ceteşti. Poştei nu-l încredinţez, dar ţiu mult să-l vezi. In presă a fost atunci o unanimitate de laude, cum rar se întâmplă.

10 Iunie 1962

De la 15 Iunie până la 1 Septembrie vom locui ca de obicei la Interlaken, la Hotel Victoria. A bon entendeur, salut!

Interlaken, 6 Iulie 1962

Ca întotdeauna rândurile Dtala m'au mişcat. Nu eşti numai un om de minunat talent, dar eşti un om de inimă, ceeace e şi mai rar. Vibrezi la tot ce socoteşti că iese din banal şi pana Dtale caldă şi onestă are curajul să laude, adică să facă ceeace prea puţini sînt în stare să facă.

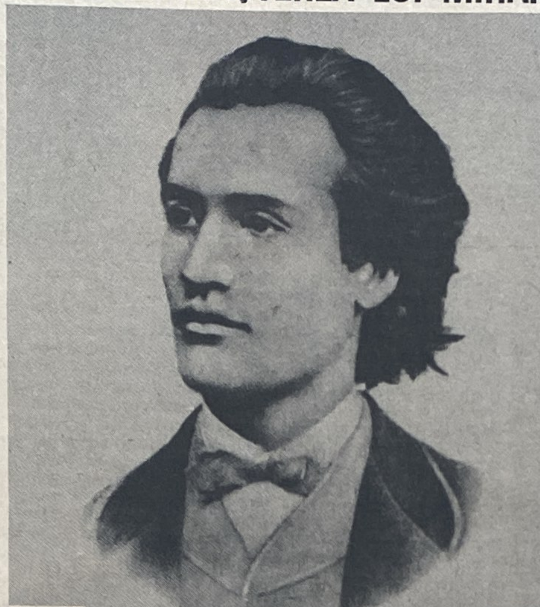
Rămas orfan şi fără rude la 14 ani, nu mi-a fost uşor să parcurg drumul spinos al vieţii. Deviza mea de a fi cinstit şi a spune mereu adevărul nu m'a împiedicat să înving greutăţile vieţii cu nedreptăţile ei. Ajungând la o vârstă când invidia şi rivalităţile de altădată nu mă mai urmăresc, mă bucur când un om ca Dta îmi aduce cu căldură omagiul ce mi-ai adus, publicându-mi portretul în UNIREA. Incă odată te rog să primeşti afectuoasa mea mulţumire.

In curând voi trece "pe malul celălalt", după frumoasa vorbă a lui Iisus. Căci sînt bătrân. Dar dacă povara anilor o simt în corp, cutez a spune că nu o simt în spirit. Si adesea îmi vine să rîd de bătrâneţea corpului! Ba să-ţi mai adaug ceva ce poate te va mira: cu toată situaţia precară în care m'a aruncat exilul, mizantropia nu m'a atins. Ca şi în trecut, iau viaţa cum vine, - cu cele rele, dar şi cu cele bune şi chiar azi o găsesc interesantă.

In revista "UNIREA" ce ai binevoit să-mi trimiţi, ca şi în scrisoarea Dtale, văd cu plăcută surpriză cât de mulţi, cât de solidari şi organizaţi sînt românii noştrii din America. Mi-a încălzit inima. In adevăr, ei reprezintă "o puternică frântură de ţară", după frumoasa Dtale expresie. Cred că în marea majoritate sînt ardeleni, plecaţi demult de sub ocupaţia maghiară. Dumnezeu a fost bun cu ei, iar ei sînt buni cu Dumnezeu, cu trup şi suflet. Frumos!

Continuare in pag. 11

LA 128 DE ANI DELA NAŞTEREA LUI MIHAIL EMINESCU

Dela Nistru păn'la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s'a
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.
Din Hotin şi păn'la Mare
Vin Muscalii de-a călare,
Dela Mare la Hotin
Mereu calea ne-o aţin.
Din Boian la Vatra Dornii
Au umplut omida cornii
Si străinul te tot paşte,
De nu te mai poţi cunoaşte.
Sus la munte, jos pe vale
Si-au făcut duşmanii cale;
Din Sătmar până'n Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român săracul,
Indărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui
Si-i străin în ţara lui.

Dela Turnu'n Dorohoiu
Curg duşmanii în puhoiu
Si ş'aşează pe la noi;
Şi cum vin cu drum de fier,
Toate cântecele pier,
Sboară paserile toate
De neagra străinătate.
Numai umbra spinului
La uşa creştinului.
Işi desbracă ţara sânul,
Codrul — frate cu Românul —
De săcure se tot pleacă
Si isvoarele îi seacă —
Sărac în ţară săracă.

Cine-au îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-iar casa pustia
Si neamul nemernicia.

Stefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las'Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinţilor
In sama părinţilor,
Clopotele să le tragă
Ziua'ntreagă, noaptea'ntreagă,
Doar s'a'ndura Dumnezeu
Ca să-ţi mântui neamul tău!
Tu te'nalţă din mormânt
Să te-aud din corn sunând
Si Moldova adunând.
De-i suna din corn odată,
Ai s'aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori
Iti vin codrii 'n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toţi duşmanii or să piară
Din hotară în hotară, —
Indrăgi-iar ciorile
Si spânzurătorile!

Convorbiri Literare,
1 Iulie 1883

PER OLOF EKSTROM

CEAUSESCUS OCH RUMANIEN MANEN OCH HANS

FOSTERLAND, ED. ZINDERMAN, STOCKHOLM, 1977, 600 p.

Nu ne surprinde numai pe noi faptul că scriitorul suedez P.O. Ekstrom apare ca autor al unei cărţi supradimensionate de tămâiere a lui Ceauşescu şi de ploconire ce adesea merge dincolo de limitele ce şi le îngăduie chiar şi unii autori R.S.R.-şti. Autorul suedez a fost bine retribuit pentru serviciul său "preţios", el stând în R.S.R. "pentru studiu" din 1971 şi până astăzi. "Tribuna României" (nr. 120 1977,p.5) menţionează că volumul în cauză s'ar fi vânzând în Suedia, Finlanda, Norvegia şi Danemarca. Se poate, după informaţiile totdeauna "obiective" ale "Tribunei". In ce priveşte Suedia însă, noi aici nu-l vedem în librării. Stim că, în schimb este difuzat la adrese personale.

Mai mult decât în ochii noştri, conţinutul acestui volum stârneşte mirare, dezaprobare şi critică din partea intelectualilor suedezi cunoscători ai problemei.

Lăsăm cuvântul unuia dintre ei, Jan Behre (Goteborgs Posten, din 27 10 1977).

"Se vede din toate că Ekstrom a învăţat surprinzător de puţin despre România în perioada lungii sale şederi acolo- scrie J. Behre. Altfel nu-mi explic cum poate el să uzeze numai surse româneşti fără discernământ". Printre altele, autorul manifestă admiraţia pentru "vizitele de lucru" ale lui Ceauşescu, mergând până acolo de a pune pe seama acestui exemplu vizitele lui Olof Palme la unele întreprinderi, prin 1974.

J.Behre spune însă: "Eu i-aşi recomanda lui Ekstrom printre altele, să caute a fi de faţă la o asemenea "vizită de lucru" şi mai ales să se deplaseze pe locul respectiv cu o zi mai înainte, ca să vadă cum se fac repetiţiile în vederea "aclamării spontane". Eu personal am asistat când miniştrii în cauză şi directorii generali s'au deplasat înafara capitalei pentru a se găsi la poarta unei fabrici şi a face aci primire liderului care tocmai venea şi el din Bucureşti".

Cartea păcătueşte prin şabloane cu obositor de lungi citate din discursurile lui Ceauşescu, încât, precizează recenzentul : " Dacă se compară cartea lui Ekstrom cu o scriere propagandistică a autorităţilor adresată străinătăţii, aceasta din urmă poate părea temperată şi chiar mai obiectivă; deşi această propagandă îl face pe Ceauşescu atoateştiutor în cele mai multe domenii- economie, cultură, istorie, arhitectură, construcţii etc., etc."

Ekstrom face cu cartea sa serviciu lui Ceauşescu şi României, dar cititorul nu află nimic nou despre ţară şi om din aceste 600 de pagini ale ei. Nu se poate găsi nici o scuză sau justificare pentru o scriere propagandistică de acest gen, în folos străin, alcătuită de un autor suedez- încheie J.Behre.

S. GÂRLEANU

ÎNTÂLNIREA CU CONSTANTIN XENI

Urmare din pag. 10

Desigur, precum scrii şi Dta, poate că le lipseşte cultura românească. Cred că puţini au cetit pe Eminescu sau Coşbuc, pe Creangă sau Odobescu. Dar când se vor înmulţi pionierii de zelul Dtale, a celor dela "UNIREA" şi "AMERICA", cred că se vor schimba lucrurile, încet-încet.

Interlaken, 18 Iulie 1962

Drăcescul Dtale spirit humoristic a pus la contribuţie şi pe bătrânul Charlie Chaplin. L-ai implicat în acel "Gâgă" dedicat lui Nea Marinică, care se plânge că deşi tânăr. . . de 72 de ani, nu mai poate face copii, în timp ce "ramolitul" de Charlie Ch. continuă să-i toarne la 73.

Vezi cale de-o poştă ceeace îţi trebue şi într'un stil rapid şi concis, într'un limbaj plin de pitoresc şi culoare, îţi fixezi repede scăpărările spiritului. E drept, uneori imaginile sunt pipărate; uneori şi stilul, precum singur o mărturiseşti. Dar nota justă şi imaginile sunt bine fixate; apoi aceste ultime creaţii sunt rezervate doar unui cerc de prieteni intimi. Aşa făcea şi Creangă. Mulţumesc că nu mă uiţi. Resimt o mare plăcere când le primesc.

Dar, amice Manzatti, nu bănuiam că stii să fii şi rău, ba chiar şi crud. (Parcă te văd mirându-te). Da, aşa e. Nenea Marinică avea 72 dea ani, Charlie Ch. 73. - Unul face al zecelea copil, în timp ce Marinică încearcă în toate felurile, umblând pela fachiri, cu şerpi şi descântece, - dar degeaba!

Si toate astea le spui unui om care a trecut de 80 de ani şi căruia îi răpeşti astfel orice umbră de speranţă, aruncându-l la acelaşi coş cu Nenea Marinică. Eu găsesc că e crud, peste măsură de crud!

In ce priveşte pe Silvio Marino, pe care îl cunosc bine de peste 50 de ani, văd că a rămas acelaşi femeile cad în faţa lui ca grâul sub coasă. Să-l recomanzi fakirilor, căci în curând va da mâna cu Nenea Marinică, dacă n'a dat deja. Si mai ales spune-le la amândoi dacă îi vezi, în deosebi lui Nenea Marinică, cum că boala sa ca şi cancerul, n'are leac.

Te las cu bine, amice Manzatti, adică cu sănătate şi cu frumosul talent, viu şi desfătător.

Montreux, 8. XIII. 1962

Prima urare de Sărbători vine dela Dta. Mulţumesc cu toată amiciţia ce-ţi port. Imi urezi încă mulţi ani. E o urare bună? Crezi că n'am destui? Eu încep să cred. Deşi bătrâneţea mea e destul de amabilă până acum, mi-e teamă să n'aibă toane şi ca toţi bătrânii să mă pomenesc într'o bună dimineaţă că amabilitatea ei încetează. Dta eşti mult mai tânăr. Primeşte deci urările mele de sănătate şi ani mulţi, mai mulţi ca mine. Talentului Dtale îi urez acelaş lucru.

Pamfil s'a apucat să scrie pentru cei 85 de ani ce am împlinit, un portret al meu pentru "CURIERUL" viitor, cu o preciziune de date care m'a surprins, dar poate prea lung. Ai primit ALMANACHUL lui Arsene? Excelent număr!

Iarna, "la saison qui nous hait" cum scria Victor Hugo, s'a abătut şi pe aci. Dar e mai omenoasă ca aiurea.

Montreux, 12.1.1963

Mă bucur ca ţi-a plăcut articolul. L-am scris la o vârstă ingrată. Si subiectul era ingrat. Am primit scrisori calde. Franasovici îmi spune că l-a cetit de două, trei ori şi l-a dat şi fiului său. Afirmaţia despre stilul pe care şi Dta îl relevezi spunând că mi-a rămas clar, concis şi elegant, mă măguleşte. Când aveam 20 de ani Vlahuţă mi-a spus cu insistenţă că ar trebui să rămân în literatură, căci "am un stil remarcabil şi un humor pe care românii nu-l au". Iar Take Ionescu mă lăuda că sunt sintetic. "Scurt şi clar" spunea el când îmi cetea concluziile.

Aş fi bucuros să reproduci în cartea Dtale câteva din cuvintele mele. Când apare? Pamfil lucrează pe capete la un nou volum. Dna Seicaru m'a felicitat pentru "clasica armonie a stilului şi a gândirei".

Montreux, 17 Ian. 1963

Iţi mulţumesc. Interesant şi cald ca de obicei. Ideia lui Pamfil a pornit din sinceră prietenie. El are prodigioase calităţi, cum bine spui şi Dta. Fondul la el e totdeauna excelent. Articolul Dtale din revista americană mi-a plăcut mult. Era concis, clar, limpede, sintetic. Dar acum să-ţi povestesc ceva original: Arsene n'a avut de lucru şi mi-a scris că ar dori mult să-i trimit un articol cu reflexiile mele personale asupra portretului scris de Pamfil. Idee năstruşnică. Mi s'a părut ciudată şi, poate, lipsită de modestie. Ieri i l-am trimis, deşi nu mi-a fost uşor. Te rog să ai gentileţa de a-mi spune sincer părerea Dtale.

Dar mi-ai dat şi o ştire prea plăcută: posibilitatea unei vizite la Montreux. Va fi o mare plăcere pentru noi amândoi. Căci şi soţia mea îţi admiră scrisul şi firea. Dar permite-mi să adaug ceva ce doresc să ştii: sunt de 22 de ani în exil şi economiile s'au epuizat, săracele! - încet-încet. Firesc. Trăesc acum cu strânsă economie. Dacă n'ar fi aşa, mi-ar fi făcut o mare plăcere să te consideri invitatul meu. Scuză că vremurile sub cari trăim mă obligă a-ţi vorbi deschis, precum o fac. Si iartă-mi sinceritatea amicală.

Amicul Pamfil mi-a trimis corecturile noului volum ce tipăreşte "ISTORIA PARTIDULUI NATIONAL TARANESC". Admirabilă erudiţiune! Să tot înveţi! Mă întreb însă dacă va avea mulţi cetitori în lumea de azi. Eu am fost secretar general al acestui partid sub Iuliu Maniu; sînt deci în măsură să admir munca şi pătrunderea lui. Ai mai scris ceva?

Montreux, 11. II. 1963

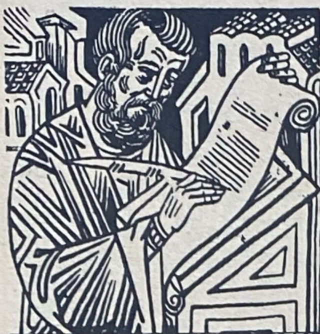
Zilele acestea Dl Conrad Flavian, fiul soţiei mele, a venit din Paris să-şi vadă mama. El are o foarte bună situaţie la Bakar. E cetăţean francez. Din vorbă în vorbă am pomenit de Dta, spunându-i cât de mult îţi apreciez talentul. Si iată că deodată şi-a amintit de Dta, spunându-mi că aţi fost colegi de şcoală şi ca băeţi, în Centuria 1-a de cercetaşi. M'a rugat să-ţi transmit cele mai calde salutări, adăugând că păstrează o preţioasă amintire de convieţuirea voastră colegială. - In ce mă priveşte, ne-am instalat aici pentru "hibernare". Hotelul e cald şi mâncarea după plac.

Montreux, 11. II 1963

Deşi departe de datinile noastre creştineşti, te rog să primeşti un gând amical şi un melancolic "Christos a înviat"!

Aici se opreşte corespondenţa. Apoi, tăcerea. . .

J. N. MANZATTI

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Recent a apărut în Franța cartea profesorului VLAICU IONESCU, "Mesajul lui Nostradamus asupra Erei Proletare". Compatriotul nostru e cunoscut ca pictor, dar puțini sunt la curent cu cercetările sale în domeniul Gîndirii Tradiționale, în care de altfel cultura românească se mîndreste deja cu o stea de mărimea întîi: Mircea Eliade.

Rod al unor îndelungi cercetări, lucrarea a fost publicată sub patronajul Editurii Dervy din Paris, cea mai veche casă franceză specializată în acest domeniu.

Prefața este semnată de Jean Phaure, o autoritate cunoscută prin lucrările sale de "Ciclologie Tradițională" și prin nenumăratele conferințe pe care le ține asupra simbolismului edificiilor vechi ale Franței. Tot Jean Phaure este cel care a scris textul pentru un excelent film documentar asupra palatului Versailles, film creiat de regisorul român Barbă Neagră.

Suntem siguri că lucrarea profesorului VLAICU IONESCU va fi apreciată de mulți cititori, după cum a fost deja apreciată de cercetători de prestigiu științific în Franța. Capitolele privitoare la profețiile lui Nostradamus asupra României vor fi cu siguranță o surpriză pentru publicul românesc.

Cartea are 832 de pagini, este ilustrată bogat și se află și în America în unele librării cu secții de limba franceză, ca spre exemplu:

RIZZOLI, 712 5th Avenue, New York (de asemenea în sucursalele din Washington si Chicago).

LIBRAIRIE DE FRANCE, 610 5th Avenue New York

LIBRAIRIE LIPTON, 813 Lexington Avenue, New York.

MASON'S BOOKSHOP, 789 Lexington Avenue, New York.

SAMUEL WEISER, 740 Broadway, New York.

Prețul este de $30 în librării, dar se poate comanda direct dela autor contra $18 (poșta inclusă) pentru Statele Unite, sau $22 pentru țările europene.

Reproducem mai jos, în traducere, prefața lui Jean Phaure:

Pentru cel care știe către ce "Oră" cosmică se apropie cursul umanității noastre-"Oră" care nu are a face cu acea "Vreme de Apoi" a vaticinatorilor histerici, ci constitue rezultanta unei suite de circumstanțe cruciale, determinabile prin cunoașterea tradițională a Ciclurilor unui "Timp calificat" - resurgența actuală a profetismului capătă un sens nu numai logic dar și providențial.

Venită din străfunduri de istorie, cu scripturi de tradiții diverse, revelată în veacul nostru ca Vestiri mariale la Fatima și Garabandal, sau strecurată în prevestiri răslețe, adesea neașteptat de inspirate, o bogată Jerbă de Avertismente divine caută să trezească omul somnambul, în calea sa spre prăpastii, pe care și-a săpat-o prin propria sa inconsecvență.

Dela marii mistici ca Anne-Catherine Emmerich sau Padre Pio, până la acei "trezitori laici" dar plini de curaj, cum sunt un Raoul Auclair sau un Alexandru Soljenitsyn, o mie de voci ne strigă azi că ora unor "chocs en retour" bate la ușe.

Intr'adevăr, dacă ne aflăm în acea vreme de sfârșit de ciclu, despre care Sfântul Matei ne spune că va fi infestată de falși profeți, se întâmplă - consecință a unui etern echilibru al Lumii Metafizice, față de care acest Pamânt nu e decât un reflex material - că preziceri individuale reiterează azi avertismentele divine ale vechilor scripturi și că mai ales marii Profeți presărați dealungul Erei Creștine își găsesc azi o înoită ascultare.

Căci actualitatea e crucială. Lumina tulbure care învăluie azi timp și lume, străbătută de fulgere repezite, capătă din ce în ce mai mult înțeles escatologic. Diverse profeții, până mai ieri obscure, ni se descoperă, pe ici pe colo ochii se despăienjenesc . . . Si putem verifica adevărul acelui principiu, care vrea ca revelațiile să nu fie date omului de Providență decât pe măsură ce dovedește nevoia materială și mai ales spirituală.

Iată de ce acel principe între profeți, Michel de Notredame, și-a găsit în această a șaptea decadă a veacului douăzeci exegetul său cel mai inspirat.

Să mi se ierte brutalitatea acestei afirmații, dar, fără a pretinde că sunt un specialist în materie, cercetările mele sârguite asupra Ciclologiei Istoriei si a raporturilor ei nemijlocite cu Profetismul m'au făcut sa adâncesc îndelung lucrările comentatorilor acelui Mag din Salon în Provența; și, fără a diminua cu ceva meritele unui Centurio, a le unui Pelletier sau Fontbrune, pe care Vlaicu Ionescu îi citează apreciativ, mi-am dat seama, de îndată ce am parcurs manuscrisul său, că această lucrare pasionantă reînnoia subiectul din rădăcini.

Această reînnoire e realizată mai întâi în primele trei părți, care ocupă o treime a lucrării si al căror caracter EMINAMENTE TRADITIONAL (în sensul puternic, "guenonian" al cuvîntului) m'a entusiasmat, m'a umplut de oxigen spiritual, lucru rar într'o epocă unde proliferează atâta literatură vulgar ocultistă. . .

I: GANDIREA TRADITIONALA SI LUMEA MODERNA, pagini de forța unui Guenon, a unui Shuon, a unui Luc Benoist sau a unui Evola! II: FENOMENUL NOSTRADAMUS analizat în izvoarele sale autentic astrologice si cabalistice. III: NOSTRADAMUS CA ALCHIMIST.

De la a patra parte la a noua, Vlaicu IONESCU, după acest expozeu de metodă, se înhamă la descifrarea textelor lui Nostradamus, mai bine decât au putut s'o facă predecesorii săi, căci nici unul din aceștia nu era maestru în Etimologie, în Cabală, în Astrologie și în Alchimie! Extraordinară agilitate intelectuală, care implică nu numai o forță de sinteză prodigioasă, dar fără îndoială și utilizarea unei mai înalte facultăți: INTUITIA SPIRITUALA.

Descoperirile autorului nostru sunt atât de abundente, încât, pentru a nu da acestei lucrări, pe care dânsul o consideră o primă carte asupra lui Nostradamus, dimensiuni exagerate, s'a limitat în mod voit la perioada care începe cu Revoluția Franceză, "Prima Babilonie" și se întinde până la capătul secolului douăzeci; si aceasta, în perspectiva desvăluirii cu precădere a acelei Prime Tribulații a Apocalipsului, al cărui ultim pătrar vom avea a-l trăi, adică partea cea mai critică.

Această perioadă este cea pe care Vizionarul din Provența a expus-o ca fiind cea a "Adventului Comun", adică a Comunismului, a Erei Proletare. Si aici inspiratul său exeget aduce o precizare cu totul fundamentală pentru noi, căci, sprijinindu-se pe Epistola către Henric Secundul, pe un număr de catrene și pe Apocalipsul Sfîntului Ioan, el ne desvăluie durata: 73 ani si 7 luni; deci sfârșitul: Iunie 1991.

Ne grăită mi-a fost emoția la această lectură, căci în lucrarea mea "Ciclul Umanității Adamice" - Introducere la Studiul Ciclologiei Tradiționale și a Epocei de Apoi" - apărută în 1973, eu făceam să coincidă sfârșitul acestei prime Tribulații a Apocalipsului cu finele "Marelui Ciclu al lui Daniel" de 1592 ani, deschis cu Nabucodonosor în 603 în. de Chr. și care se va închide, deci între 1989 și 1990, cu aportul nepământean suplimentar al Marii Doriforii la data Crăciunului din 1989!. . . Este emoționant a vedea în mâinile unor cercetători, care nu se cunoșteau pe când își scriau respectivele lucrări, cum se adună pietrele cunoașterii unui viitor apropiat, și toate acestea într'o lumină mistică și metafizică.

Din toate celelalte revelații ale acestei cărți, nu vom semnala aici ca exemplificare decât cele din partea a opta, a precunoașterii nostradamiene a celor mai multe din descoperirile noastre stiințifice și tehnice, și în particular a cercetărilor de "Parapsihologie științifică" în URSS.

Voi adăuga de asemenea că mai multe desnodăminte tragice prevăzute de Vlaicu Ionescu prin prisma lui Nostradamus s'au adeverit DUPA CE EL LE SCRISESE: în speță, Afacerea Watergate și consecința sa: retragerea dramatică a Americii din Războiul din Vietnam, în primăvara lui 1975.

Românul VLAICU IONESCU, născut în Transilvania și naturalizat american, a voit cu toată puterea de a publica această lucrare mai întâi în Franța. Căci în afară de faptul că el e, ca orice român instruit, de cultură franceză, el consideră că IN FRANTA trebuie să apară mai întâi această carte, scrisă în franceză și consacrată celui pe care el îl consideră ca pe unul din cei mai mari poeți francezi (ceea ce nu pare să fi realizat mulți dintre compatrioții noștri) și ca pe unul din cei mai mari poeți ai tuturor timpurilor, egal cu Dante și cu Sfântul Ioan!

Acest fapt îl onorează și ne mișcă profund.

Cititorul își poate deci închipui cu ce emoție am acceptat corectura literară a acestei lucrări si cu ce scrupule topite în bucurie am scris această prefață.

Căci Vlaicu IONESCU este în exegeza hermetică și profetică ceea ce Alexandru Soljenitsyn este în literatura de mărturie și luptă. Amândoi dovedesc prin curajul si imensul lor talent că mai există încă în vremea noastră de orbire și lașitate, spirite care știu si îndrăznesc a se pune în slujba Spiritului, pentru a lumina pe tovarășii lor de Apocalips.

Ori care vor fi fost tribulațiile vieții lor, fericiți cei care, asemenea lui Isaia, Daniel si Ieremia, se fac interpreții Planului Divin în această lume și ecouri fidele ale Trompetelor cerești!

Jean PHAURE

CREZ

Mai e o împărăție.
Care va să vie.
Pentru vii și morți
Netrași la sorți.

Mai e o împărăție.
Cu holde și tărie.
Cu feciori și fecioare.
Visați în vremi amare.

Si se va coborî pe pământ.
Pentru cei ce-au fost.
Pentru cei ce sunt.
Să pună temelie.
Fără silnicie.

Constantin ZECHERU

BISERICA CREȘTINĂ

SFINȚENIA

Preot Dr. Petre POPESCU

Când se vorbește astăzi de sfințenie, ne lovim de un blocaj psihologic. Gândirea se duce nostalgic la marile figuri de sfinți de altădată, la ermiții, la anahoreții, la vremea de înflorire a monahismului, la acele nume mari și frumoase, egale îngerilor, în așa măsură că astfel de "iluminați" nu mai aparțin vremurilor de azi.

Sfințenia, în concepția de azi pare perimată în mânăstiri, pare că aparține unui trecut devenit strein, inadaptabil formelor schimbătoare, ritmului vijelios al vieții moderne și puținătății ei spirituale.

Un ermit în vremea noastră nu mai stârnește admirație, dar provoacă întrebarea: la ce servește un astfel de om?

In țările marxiste, mânăstirile în care altădată s'a plămădit sfințenia, au devenit muzee pentru curioși, iar marea majoritate a călugărilor a fost trimisă în câmpul muncii. Cei puțini care au mai rămas se sbat între neputință și dorință, devenind fără voia lor, un fel de decor tolerat de Cezar.

In Occident, vocațiile s'au împuținat, iar materialismul amăgitor a smuls din incomoditate, atâtea ființe care puteau deveni glorioase, în așa măsură, că mânăstirile sunt astăzi în plină transformare.

Chiar în centrele conformiste occidentale, elementul religios provoacă un reflex imediat de plictiseală. Plictiseală de ceremonii, de predici care nu mai stârnesc interes din cauze inflației verbale universale, din cauza ideologiilor ostile și din cauza unui indiferentism canceros.

Oficialitatea din Est și mediocritatea intelectuală din Vest, resping sfințenia ca un obiect neutilizabil, bun pentru a fi depus în podul Istoriei.

La lumina unei analize minuțioase se descoperă că apropiați prin insuficiență de bază, omul religios plictisit și omul nereligios, se găsesc spate în spate, strânși într'o imensă centură și goliți de orice substanță.

Istoria ne învață, că în decursul vieții creștine, spiritul martirajului din primele secole, s'a transmis în monahism. Secole dearândul, monahismul s'a alimentat spiritual din viața martirică a acelor ce au murit în credință și speranța lăsată de Mântuitorul Iisus Hristos.

Astăzi, martirul milioanelor de ființe umane care au murit în țările marxiste întru nevinovăție, pentrucă au iubit pe Hristos, s'a transmis în monahismul interiorizat, în preoția universală a laicilor și el va determina forme noi de sfințenie.

Nu este vorba de nume mari și nici de aleși. Minunea este posibilă fiecăruia, iar chemarea misterioasă a lui Dumnezeu se adresează fiecăruia.

După marii monahi, călugărul nu este altceva decât un om care vrea să se salveze, care duce o viață conform evangheliei și care caută necesarul ultim.

Aceste cuvinte definesc perfect statutul laicului credincios.

Este vorba pentru fiecare în parte, căsătorit sau necăsătorit, să găsească un echivalent personal în voturile monahale de sărăcie, ascultare și celibat.

Monahismul interiorizat, deschide o nouă eră crestină: vocația universală a laicilor. Acest cuvânt nu este expresia unui romantism mistic, ci este un răspuns direct și realist la chemarea Evangheliei, urmarea firească a sbaterii verticale a sufletului creștin, este un fel de a urma pe Hristos până la iad. Nu este vorba de un sistem teologic, dar este foarte posibil ca din adâncul iadului să scapere speranța plină de lumină, care să incendieze și să transforme omenirea.

In țările marxiste, în condițiile tragice de ultimă tensiune, Biserica neoficială, Biserica tăcută, Biserica martiră și misterioasă, învață mai întâi cum să te rogi, cum să-ți transformi viața într'o mare și sfântă rugăciune, cum să participi la luptă printr'o mărturisire tăcută, cum să asculți tăcerea lui Dumnezeu făcut om, pentru a da mai mare putere cuvântului compromis. Ea cere credinciosului să devină biserică, să facă din viața lui o continuă Sf. Liturghie, să prezinte oamenilor fără credință o înfățișare, un surâs liturgic.

Dacă încercăm să facem o legătură între monahismul interiorizat al laicilor din țările marxiste și transformările multiple și de multe ori dezordonate din biserica occidentală cu inițiativele ei harismatice și cu dorința laicilor de a fi mai prezenți și mai angajați în viața bisericii, constatăm o legătură de bază și observăm că ele tind tot către monahismul interiorizat al laicilor.

In Occident transmiterea se face mult mai încet, pentrucă atât preoții, ca unelte de bază în biserică, cât și laicii ca oameni apostolici în felul lor, nu trăiesc tensiunea ultimă a condițiilor tragice din țările marxiste, nu sunt supuși la aceleași presiuni, umilinți și chinuri.

Atât în Est cât și în Vest transmiterea se face peste ierarhia superioară și iată pentru ce: în țările marxiste, ierarhia superioară este mult prea legată de puterea Cezarului, i-a devenit tributară, docilă și supusă, iar în Occident ea este mult prea legată de prejudecățile istorice.

Transmiterea se face totuși, anticipând o ierarhie care să nu mai fie în divorț duhovnicesc cu corpul bisericesc și care să fie capabilă să răspundă mâine la legitimile lui aspirații.

In țările marxiste laicii credincioși au de partea lor pe preoți, cu care împart greul, mizeriile, chinurile și presiunile, iar în Occident laicii credincioși au de partea lor pe preoții cari se frământă în mod sincer să găsească noi forme de expresie a vieții crestine.

Se ridică așa dar o nouă conștiință creștină, în mod discret, tăcut și modest, capabilă totuși să străpungă orice rezistență, munți de ură și păcate grele. In această conștiință creștină, laicul credincios urmând gândirea Sfinților Părinți, ca imagine a celor trei demnități pe care le-a avut Mântuitorul Iisus Hristos, este rege, preot și profet. Rege, prin puterea de a-și stăpâni pasiunile, preot, prin jertfirea ființei sale, profet, descifrând semnele timpului.

Nu este vorba de a acomoda omul vechiu. "Omul vechiu se duce în ruină, omul nou se înoiește din zi în zi", spune Sf. Apostol Pavel. Omul reînoit se roagă, devine om liturgic, participă cu toată ființa lui la toate slujbele religioase, devine sfânt și își rezumă viața prin cuvintele Psalmistului: "Voi cânta Dumnezeului meu cât voi fi".

Despre această formă nouă de viață creștină, - a monahismului interiorizat- se știe foarte puțin atât aici, cât și în țările marxiste. Este vorba de o calitate de viață creștină, de o expresie nouă, este vorba de un fluid care circulă dela inimă la inimă, invizibil, neidentificabil, este misterul, marele mister al vieții creștine, în formă nouă.

Pentru a măsura dimensiunea monahismului interiorizat din țările marxiste, voi cita o rugăciune care circulă clandestin, o extraordinară ă doxologie care invită să mângâie pe Marele Mângâietor, printr'o dăruire și iubire îngerească: "Iartă-ne pe noi pe toți, binecuvintează-ne pe noi pe toți, pe hoți și pe samariteni, pe cei ce cad pe drumuri, pe aproapele nostru; pe călăi și victimile lor, pe cei ce blestemă și pe cei blestemați, pe cei ce se revoltă contra Ta și pe cei ce cad în genunchi în fața iubirii Tale.
Primește-ne pe noi pe toți, Părinte Sfânt și Drept.

Cetind această rugăciune, te simți lângă Crucea Marelui Mângâietor, și-l auzi spunând: Iartă-le lor Doamne că nu știu ce fac". Si de aici nu ești departe nici de Inviere, nici de Rusalii și nici de A Doua Venire.

Sfințenia crește și crește mai frumoasă printre ruini, printre țăndări, printre abdicări, printre cei ce dorm în indiferentismul canceros și printre cei căzuți.

Preot Dr. Petre POPESCU

CU MÂINILE ÎNTINSE

Gustavo CORÇÃO

Istoria infiltrațiunilor comuniste sau socialiste în lumea catolică este mai veche. Își are rădăcinile adânci în cunoscutele tendințe opuse creștinismului, a cărui esență constă în indiscutabila prevalență a ordinei supranaturale a mântuirii și a Harului. Intotdeauna când creștinii au slăbit în credință, nu numai că au cedat în fața secularismului și a ordinei pământești, ci au căutat chiar să schimbe doctrina și s'o acomodeze în așa fel ca să placă oamenilor. De aici tot strigătul de durere al Apostolului către bisericile din Galatia: "Mă mir, cum de v-ați lăsat așa de repede ispitiți de altă învățătură decât aceea pe care v-am lăsat-o eu."... și, mai departe, ne învață același Apostol, că noi cei mai mici și obscuri avem dreptul să interpelăm chiar și pe Apostoli sau pe descendenții lor, chiar și pe un înger - spune el într'un crescendo patetic-dacă v-ar aduce altă învățătură decât aceea pe care v-am dat-o eu. . . .- iar astăzi, desigur că Apostolul Pavel ar zice: "Aveți dreptul să-l interpelați și pe Papa, cu toată infailibilitatea lui, dacă ar încerca să insinueze altă doctrină."

Aprins de dragoste pentru noi, Apostolul ne învață odată pentru totdeauna că neastâmpărul acesta de a schimba, acomoda, interpreta, sui generis, vine din pofta de a plăcea oamenilor, suprapusă dorinței de a plăcea lui Dumnezeu; sau invers: spurcata dorința de a plăcea numai oamenilor îi gâdilă pe teologi și le produce mâncărimea noutăților și goana nebună după alte învățături decât acelea pe care le-a lăsat Iisus Hristos.

Iată aici textul, care până acum, Slavă Domnului, este încă menținut nealterat și citit în biserică:

". . . Credeți voi că eu caut favorul oamenilor sau pe al lui Dumnezeu? Caut eu oare să plac oamenilor? Dac'aș umbla după favorul oamenilor, n'aș mai fi robul lui Hristos. Pentru că vă fac cunoscut, fraților, că învățătura pe care eu v-o predic nu vine dela oameni, căci n'am primit-o și nici n'am învățat-o dela oameni, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos". . .

Toată tragi-comedia infiltrațiunii comuniste în rândurile catolicilor a fost posibilă și a luat proporții, numai pentru că descendenții de azi ai Apostolilor au uitat predica arzătoare a lui Pavel și s'au lăsat cuceriți de plăcerea de a câștiga favorul oamenilor. Camuflat de interesul pentru problemele temporare ale omului, acest gust de a fi pe plac, pe care Apostolul l-a combătut atât de energic, apărând puritatea supranaturală a doctrinei, a luat în zilele noastre niște proporții de coșmar.

Referindu-se la dialogul dintre catolici și comuniști, al cărui pionier ar fi fost Teilhard de Chardin, faimosul gânditor francez Etienne Gilson a murmurat melancolic: "Nu ne mai rămâne decât ridicolul aventurii".

Astăzi, în urma Consiliului Vatican II și a discursului de închidere a Consiliului dela 1 Decembrie 1965, în urma alocuțiunii apostolice, care prezintă noua Carte de Liturgie ca pe o operă făcută să "acomodeze Sfânta Liturgie le mentalitatea contemporană", iar acum văzând mâinile Vaticanului întinse cu zâmbet către comunism, este evident că doctrina explicit sau implicit predicată de Biserica Postconciliară se depărtează abisal de aceea învățată de Apostolul Pavel și, prin el, primită direct dela Isus Hristos, iar nu dela oameni.

Dar să reluăm subiectul care umple astăzi notițiarele lumii întregi: politica vaticană a mâinilor întinse către comunism și să recapitulăm episoadele recente mai marcante, începând cu Conferința dela Helsinki.

Conferința aceasta promovată de cuplul sovietic al țărilor comuniste și destinată să oficializeze o întreagă serie de acte rușinoase, viza în primul rând recunoașterea și respectul universal al actualelor frontiere cucerite de Uniunea Sovietică, grație unei progresii geometrice de cedări din partea marilor națiuni dinoccident, dintre care unele pretind să dea lecții de "respectul drepturilor umane" țărilor din America Latină, care sunt împotriva cedărilor și a umilințelor. Helsinki s'ar părea că este o urmare logică a Pactului dela Ialta. In realitate, se prezintă ca un lanț mai mult antitetic decât logic. In sine însuși, Pactul dela Ialta a fost un act rușinos numai pentru așa numitele democrații de limbă engleză. Rușinos și stupid. A fost un act de trădare a tuturor morților care și-au dat viața luptând împotriva monstrului germano-sovietic, pentru eliberarea Poloniei și a tuturor națiunilor al căror drept la independența națională era recunoscut de toată lumea.

Morții de război au fost trădați în modul cel mai crunt de către comedianții care dimpreună cu Stalin au semnat Pactul dela Ialta. A fost o stupiditate crudă pe spinarea supraviețuitorilor, care sperau, cel puțin, ca după o perioadă lungă de războiu, să trăiască într'o lume dispusă a căuta valori mai înalte. La Ialta, Rusia n'a mai avut pe cine să trădeze sau pe cine să înșele, pentru că i s'a oferit totul de bunăvoie. A ieșit cu o experiență întărită în capacitatea de a săvârși răul. Si primul lucru care s'a întâmplat, imediat după aceea, a fost infracțiunea de a ocupa efectiv țările care se chiamă azi Națiunile Captive. Aici apare prima antiteză dela Ialta: logic ar fi fost o reacțiune a țărilor din occident, aurmat însă, a doua umilire a democrațiilor occidentale. Acuma, la Helsinki, la un semnal al lui Brejnev, toți șefii statelor democratice din occident aleargă pentru un al treilea și cel mai pompos act de umilire, promițând Uniunii sovietice totul în schimbul a nimica. Domnul Președinte de Republică a Statelor Unite din America de Nord a străbătut douăzeci de mii de kilometri când a auzit semnalul împăcării dat de șeful Guvernului Comunist. Așa că, dela Ialta la Helsinki, există o progresie geometrică de supuneri și umilințe ale occidentului, în favoarea planetarizării comunismului.

Si pentru ca să te apuce și mai mult groaza, în toată această dezordine planetară, Vaticanul a ieșit în evidență, prin zelul cu care a participat și a binecuvântat abjectul act de înjosire a omului. La sfârșitul lui Iulie 1975, cardinalul Caseroli s'a dus la Helsinki ca reprezentant al Vaticanului, iar în ziua încheierii actului, a fost designat printr'un consens unanim, să prezideze ceremonia. In ajunul începerii lucrărilor, Sfântul Părinte a binecuvântat conferința și a cerut rugăciunile lumii întregi. Progresia geometrică a cedărilor continuă și la Vatican, iar lumea catolică împietrită de mirare este îndreptățită să creadă, ca pe un articol de confesiune, că planetarizarea comunismului stă pe linia "promovării omului" anunțată de Conciliul II Vatican.

Actul criminal este atât de evident, că nici măcar nu pot spune dimpreună cu Gilson: "Ne-a mai rămas doar ridicolul aventurii". Nu. Ceea ce ne-a rămas este recursul suprem de a striga: "Dumnezeule, până când?".

Notă: Gustavo de Corcao este un credincios catolic, practicant și cel mai mare sociolog al Americii Latine.

(din "O GLOBO", Vineri 22,9,77, Rio de Janeiro

COMUNISMUL PE BANCA ACUZĂRII LA ROMA

Intre 25 și 28 Noiembrie a avut loc la Roma o reuniune internațională cu subiectul INCALCAREA DREPTURILOR OMULUI IN TARILE COMUNISTE DIN EUROPA DERASARIT SI UNIUNEA SOVIETICA. In fața unui juriu de 24 de juriști occidentali au depus mărturii refugiați și disidenți politici din țările comuniste din Europa de Răsărit și URSS. Juriul internațional a primit deasemenea numeroase depoziții scrise dela mulți intelectuali refugiați, precum și dela disidenți aflați dincolo de cortina de fier. Reuniunea, ținută pentru a doua oară consecutiv la Roma, poartă numele laureatului la premiul Nobel, Andrei Sakharov.

Intre martorii audiați a fost și scriitorul Roman Virgil Tănase, care a descris amănunțit și bine documentat rolul cenzurii în România comunistă, arătând că editurile, de exemplu, nu publică decât acele lucrări care laudă regimul. Autorii care nu se supun acestei dictaturi a presei sunt hărțuiți, persecutați, și lucrările lor sistematic nepublicate.

Un martor Polonez a descris sistemul educativ din Polonia, arătând că întreg procesul educativ în țările comuniste este o uriașă școală a minciunii. Martori din țările Baltice și Germania de Est au scos în evidență persecutarea sistematică religioasă în țările comuniste.

Scriitorul Rus exilat Alexander Solzhenitsin a trimis un mesaj reuniunii dela Roma avertizând asupra pericolului Euro-comunist, arătând că nu există așa ceva ca Euro-comunism cu față umană. Unii participanți au remarcat că cei care desenează secera și ciocanul pe străzile Romei nu au ținut nici odată în mână o seceră sau un ciocan. Simpozionul dela Roma a adus dovezi covârșitoare că țările comuniste violează flagrant cele mai elementare drepturi umane, încălcând astfel propriile lor legi și convențiile internaționale pe care le-au semnat. In sesiunea sa finală, consfătuirea dela Roma a dat un comunicat în care înfierează regimurile comuniste, apelând la organizația Amnistia Internațională, Asociația Internațională a Psihiatrilor, precum și la toți oamenii cinstiți din lume să intervină pentru apărarea drepturilor omului în țările comuniste.

Pe de altă parte, Organizația Amnistia Internațională a publicat o listă cu medici și alte persoane salariate în domeniul medical, întemnițate în țările comuniste pentru vederile și atitudinile lor politice. Intre țările comuniste care dețin în închisori persoane întemnițate pentru conștiința lor, se numără și România comunistă.

Radio Europa Liberă, Radio Libertatea și Radio Vocea Americii au transmis și transmit ample reportaje despre lupta și soarta luptătorilor pentru drepturile omului în țările comuniste. Corespondența din Munchen

LINIȘTEA PÂINE

Mă pregătesc pentru ziua
de mâine.....,
când simți-voi liniștea
pâine......
și noaptea un doliu încins
de ploaia stelară aprins.....

Mă pregătesc pentru ziua
de mâine.....
credincios moț, ca un câine...,
sărut altarele
sfinte,
dacice, eterne morminte !....

Mă pregătesc pentru ziua
de mâine.....
când simți-voi liniștea
pâine.....
Mă pregătesc pentru ziua
de mâine.....

Alexandru SILISTREANU

ASASINATUL POLITIC ŞI IMPOSTURA COMUNISTĂ

Asasinatul politic a fost în toate țările, de la cele mai civilizate până la cele primitive, și în toate timpurile, o modalitate de manifestare și sancționare a nemulțumirilor ajunse insuportabile, sau acte mai mult sau mai puțin izolate, ale unor oameni fanatici.

Oricât ar părea de neînțeles, partidele politice, care prin însuși sensul existenței lor sunt, sau ar trebui să fie și organizații de educație cetățenească (pedagogică), au promovat actul de violență scontând pe scoaterea din luptă a adversarului pe această cale.

Au rezolvat ceva aceste acte disperate? Uneori da (pentru un moment) alteori, și de cele mai multe ori, nu.

Au rezolvat ceva, numai atunci când actul de violență era consecința aproape firească, a nemulțumirilor, sau disperării, acumulate de masse de oameni nedreptățiți și incapabili să reacționeze altfel. Dar și atunci numai pentru un timp, pentrucă actul de violență acoperă, prin natura lui, momentul care l-a făcut posibil. De cele mai multe ori, nu, pentrucă mai totdeauna, cu foarte rare excepții, șocul-actul de violență neputând fi în economia lui decât conspirativ - trăirea paroxistă a momentului, este urmată de o curbă descendentă în care omul de rând, sau simpatizează cu victima, sau temându-se de un conflict care l'ar putea implica, optează pentru moderație.

Foarte rare ori un asasinat politic a determinat o schimbare majoră în eșichierul politic: Exemplu: Seraievo, în 1914.

Actul de violență, este prin urmare, actul unui năpăstuit devenit instrumentul unor năpăstuiți și rămâne în configurația și - să zicem - în substanța lui, - un act cu efect efemer, angajând mai mult trecutul decât viitorul.

Când însă, asasinatul politic este opera unui regim administrativ, a unui guvern, *atunci crima devenind astfel organizată*, este odioasă și spune cu totul altceva.

In Republica Socialistă România, se vorbește foarte adesea de umanism și este condamnată prin toate mijloacele de informare și propagandă, crima, - actul de violență. Cinematografele, gazetele literare și politice, cărțile (mai ales cele politice care abundă), radio - televiziunea, - vorbesc, scriu, te înghesuiesc cu toate argumentele posibile pe această temă, condamnând crima, actul de violență. Toată fantezia (și reaua credință) de care. . . dispun, este folosită pentru a creia o atmosferă de massă, în ceeace privește cele câteva asasinate comise în trecutul nostru politic, - condamnându-le. Desigur nu încercăm nici noi să le apărăm. Dar nici nu putem să nu recunoaștem că s'au petrecut într'o condiție politică în care totul era posibil, atâta timp cât "autoritatea", forurile politice diriguitoare, manifestau prin toate actele, în mod evident și scandalos - lipsa de autoritate. Dovada o constituie tot ce s'a petrecut în România după revenirea în țară a regelui Carol II. Acesta, instaurând o politică, personală și arbitrară, a fărămițat partidele, încercând să folosească vârfurile nu orientat de valoarea sau potențialul lor politic, ci numai de veleitățile și dispoziția de a'l servi. Ce a urmat se știe. Inăuntrul nici unui partid politic, oricât ar fi fost acesta de istoric nu mai există nici o unitate.

Pătura noastră burgheză, aureolată de revoluția secolului trecut și saturată de gloria constituirii statului român independent și unificat, fără un ideal de aici înainte, n'a dat dovadă de un conținut moral care să'i justifice actele politice, - de cele mai multe ori improvizate și adesea întâmplătoare.

Așa au fost posibile toate bulversările și tot haosul care au condus la tragediile trăite.

Odată cu începutul imposturei comuniste, evenimentele au luat o altă desfășurare. De acum înainte totul începea de la Moscova, atât sub raportul tacticei cât și a tehnicei de guvernare. Partidul comunist român n'avea nici o bază.

In cartea sa "La R.P.R. contre la culture francaise", Marcel Fontaine notează la pg. 37: "Cette extreme faiblesse du P.C. de Roumanie, et l'impopularite de ce dernier dans les "masses", expliquent en partie la severite toute speciale des autorites sovietiques a l'egard d'un peuple sur les sentiments duquel on n'a a Moscou aucune illusion, car il s'agit dûne tradition seculaire".

Pe această impopularitate a sovieticilor și pe ostilitatea de atâtea ori manifestă a românilor împotriva comunismului, s'a construit și s'a organizat teroarea în România.

De aici înainte asasinatul politic n'a mai fost un accident, ci o metodă de guvernare. 23 August 1944 n'a însemnat numai răsturnarea unui regim, ci va rămâne în istorie ca o dată care a inițiat cele mai monstruoase și mai numeroase crime cunoscute în țara noastră. 23 August 1944 a legat veriga măcelurilor inițiate de revoluția de la 1917, continuate la scară mare de cel mai reputat asasin pe care l-a cunoscut istoria popoarelor, Iosif Visarionovici Stalin, și devenite țării, în toate țările cu regimuri comuniste. Si în România aceste asasinate politice au fost bine organizate după tehnica sovietică, s'au consumat în etape și s'au folosit metodele cele mai sălbatice, cele mai feroce, dar și cele mai perfide cu putință. Victimile n'au fost împușcate pentru a li se scurta suferința, ci chinuite ani întregi, clipă cu clipă, prin înfometare, prin teroare, prin lipsă de orice tratament medical pentru cei îmbolnăviți în regimul la care erau supuși, în bătăi și în schingiuiri. La Sighetul Marmației și la Tg. Ocna, la Aiud și la Pitești, la Gherla și la Canalul Dunărea-Marea Neagră, în beciurile securităților de pe întreg cuprinsul țării, în anchete sau în regimul de "reținere", la Serviciul Secret al armatei, sau în Uranus, pretutindeni, oamenii aleși pentru săvârșirea crimelor își făceau un titlu de eroism întru a afirma: "Nu vom avea liniste până nu vă vom ști la zece metri sub pământ", Constantin Argetoianu, Iuliu Maniu, P.S. Suciu, George Brătianu (sinucis ne mai putând suporta chinurile), scriitorul Constantin Gane, profesorul de fizică nucleară George Manu, Mircea Vulcănescu, civilistul Istrate Micescu, preotul Ilie Imbrescu, doctorul Nicolae Roșu, schimnicul Sandu Tudor, zeci de generali, avocați, profesori universitari, muncitori și țărani, preoți, copii și bătrâni, au fost maltratați, chinuiți, bătuți, izolați, înfometați, până și-au dat sfârșitul. Dar n'a fost suficientă numai teroarea organizată cu scopul lichidării în timp a celor de care dispuneau, ci a fost folosită toată gama atrocităților. In lagărele de muncă au fost împușcați deținuți ziua sub ochii tuturor celorlalți, pentruca să creeze. . . atmosferá de muncă voluntară. Au cules, de la diferite închisori sute de detinuți, - în deobște cei care rezistaseră în anchete și transportați cu un tren cunoscut sub numele de "trenul morții", în Banat și masacrați. Inhumați apoi într'o groapă comună, gen Katin. Au fost ridicați oameni din mijlocul familiilor și dispăruți fără urmă. Mai mult, - femei și fete cărora li se strângeau (în anchete) sânii cu clește metalice, sau li se perforau sexul cu fierul înroșit, - sau bărbați cărora li se tăia penisul, sau erau bătuți la testicule până înnebuneau.

Toate acestea cu scopul ca, pe de o parte să'și lichideze adversarii potențiali, pe de altă parte să creeze atmosfera de teroare și timorare pentruca să guverneze nestingheriți.

Comunismul, această "cea mai mare excrocherie a secolului", cum îl numea Eugen Ionescu, nu are decât o singură lege: asasinatul și teroarea. Făcând apel la instinctele primare ale omului, și-a selectat în primii ani de guvernare, elementele descompuse moral și psihic, oameni fără meserie, fără nici un căpătâi, spărgători și hoți (numindu-i "victime al societății burgheze") le-a dat în mână pistolul, puterea, și au guvernat.

Gărzile patriotice - avant garda un timp, apoi ariere-garda trupelor sovietice, - au fost alcătuite din tot ce a avut mai degradant periferia orașelor și satelor - pleava societății. Vagabonzii de ieri, înarmați și acoperiți în toate nelegiurile "de partid", cutreerau străzi, cartiere, orașe, și nimic nu se putea opune nemintoșeniei lor. O simplă și nevinovată controversă, la o coadă de alimentară, pe tema, de ex. "de ce nu se găsește mălai sau pâine", dacă era auzită de un membru al gărzilor patriotice, era sancționată pe loc, în cel mai bun caz cu slobozirea unui glonț. Gospodăriile oamenilor erau călcate, cercetate, răscolite, uneori distruse, pentru căutarea "armamentului ascuns", a monezilor de aur, sau a cărților pe care ei, analfabeții, - le considerau interzise. In primul rând Biblia.

După ce gărzile patriotice și-au consumat rolul, și tocmai în momentul în care nelegiurile lor au atins punctul culminant, au fost dizolvate. Dar opera lor a continuat. De aici înainte însă, nu la suprafață. Teroarea a început să fie organizată, odată cu întoarcerea elementelor trimese în Uniunea Sovietică pentru specializare. Gărzile patriotice n'au avut alt rol, decât să răvășească poporul și ordinea lui, să semene neîncrederea și teama, să impună arbitrariul, - un rol de agitație. Rolul acesta a fost apoi transferat organizațiilor muncitorești și sindicatelor, pentru a demonstra că autoritatea revine clasei muncitoare. S'au alcătuit comitete de uzină, altele de stradă, de cartier, și chiar prin birourile instituțiilor s'au organizat așa zise secții de partid, conduse de cei mai incapabili salariați. Activitatea acestor comitete muncitoresti și secții de partid, a fost aparent. . . legalistă. Aparent numai, pentrucă nu acționau după nici-o lege. Marea majoritate a acestor agitatori ,99%, erau din afara cadrelor vechi ale partidului. Trebue reținut că "vechile cadre ale partidului" constituiau un număr de 1150, din care cel puțin jumătate erau informatori ai Siguranței Statului. Sraier, de ex., ajuns subsecretar de stat la Interne, a fugit din țară în momentul în care comisarul Sava Dumitrescu, fost șef al brigăzii anticomuniste, i-a cerut ajutorul pentru a iesi din închisoare. Cifra aceasta de 1150 membrii ai partidului comunist de până la 23 August 1944, a indicat-o Eugen Cristescu, fost șef al serviciului secret al armatei, generalului Vinogradov în ancheta de la Moscova, și confirmată de acesta. Se știe că Eugen Cristescu, a făcut parte din lotul Mareșalului Antonescu, care, imediat după 23 August, după arestare, a fost dus "la loc sigur" în Uniunea Sovietică.

Partidul Comunist Român, nu reprezenta, la invazia trupelor Sovietice, nici cea mai infimă forță, de aceea teroarea pe care a exercitat-o a fost colosală. Aceasta era metoda, și nimic n'a fost întâmplător. Răsturnarea tuturor valorilor, negarea tuturor adevărurilor. Inainte de a fi organizată teroarea, se intimidau massele cu mișcări de stradă și arestări masive, chiar în rândul muncitorilor. La aceste manifestații de stradă, era scoasă și armata care dădea un spectacol penibil, prin ținută: fără centiroane, cu mantalele atârnând ca niște pături, cu capetele descoperite, în coloane nesfârșite, strigând: "jos Maniu", "jos legionarii", "jos Brătianu".

Abia după ce teroarea a fost planificată-Organizată în cabinete, mulțimea a fost retrasă și au început arestările în toate categoriile sociale și profesionale. Aceste arestări, se făceau atât după listele ticluite de Serviciul Secret al Marelui Stat Major al Armatei, cât și de poliția care era condusă de sovietici, dar mai ales în urma denunțurilor.

De acum, seria asasinatelor metodice "stiințifice", începe. Pe stradă, în uzine, în munți, - se știe că acțiunile partizanilor au continuat multă vreme cu sprijinul populației civile, - în închisori, unde a fost un adevărat măcel, și chiar în gospodăriile cetățenilor, pistolul a funcționat necontenit. Era singura posibilitate ca o mână de oameni, fără nici-o priză în masse, fără nici-o acoperire politică, - dimpotrivă detestați de imensa majoritate a poporului, - să guverneze.

Instituind cu timpul o cenzură riguroasă, organizând poliția în cele mai mici amănunte și înzecindu-i numărul, astfel încât cețățeanul să fie sub colimator și în viața de familie, supraveghind convorbirile telefonice cu cea mai modernă aparatură, închizând ermetic granițele, supraveghind cu străsnicie contactul românilor cu cei veniti din lumea liberă, Partidul Comunist Român, guvernează și ucide. Ucide necontenit, dar la megafoanele aparatelor de radio, la televiziune și în presă se vorbește numai despre libertate.

La cinematografe se rulează filme în care - după metoda și obiceiul lor, tineri, cu sau fără cămăși verzi - trag cu pistolul în dreapta și în stânga. Sălile acestor cinematografe sunt de obicei goale.

In România se consumă cea mai imensă minciună, și cea mai reușită excrocherie a secolului. Dar și cea mai mare tragedie.

Poporul român, cu înțelepciunea de totdeauna, așteaptă să fie deschise ferestrele pentru aerisire.

Gheorghe **SPĂTARU**

ECOURI ANTICOMUNISTE

Arhim. Roman **BRAGA**

La 27 Octombrie trecut, Parlamentul Brazilian al Statului Sao Paulo a comemorat cinci ani dela apariția Buletinului "VOZ DOS MARTIRES" - "Vocea Martirilor", o publicație care vorbește în numele celor ce actualmente suferă în închisorile comuniste, pentru credința lor în Dumnezeu.

Misiunea "Vocea Martirilor" este compusă din 50 de grupuri naționale, care activează în 50 de țări din lumea liberă, editând reviste și divulgând filme revelatoare despre persecuțiile creștinilor din țările comuniste. Brazilia este ultima țară, care acum cinci ani s'a alăturat acestor grupuri. Misiunea internațională este coordonată de Pastorul Evanghelic Român Rihard Wurmbrand, care a suferit 15 ani în închisorile din România pentru convingerile sale religioase.

Infiltrațiunea comunistă în Brazilia pătrunde pe cale ideologică, făcându-se simțită, mai ales, în anumite pături intelectuale, inclusiv clerul și misionarii veniți din Europa și Statele Unite. Aceștia justifică teoretic acțiunea curentelor de "guerilă", vrând să realizeze în America Latină ceea ce nu au putut realiza în Statele Unite, din cauza echilibrului sistemului democratic.

Pe aceștia i-a numit Lenin într'o carte: "idioți utili", pentru că mai mult convine comunismului să fie răspândit prin instrumente din afara partidului, decât prin membri de partid.

Apariția în limba portugheză a Buletinului "Vocea Martirilor", precum și traducerea cărții pastorului român Rihard Wurmbrand: "Torturat Pentru Hristos" a trezit poporul brazilian către o nouă orientare anticomunistă. Deputata Dulce Salles Cunha Braga a cerut parlamentului un vot de felicitare și încurajare a acestei misiuni, care se străduieste să ajute familiile martirilor credinții. Cere adunării să sprijine pe "frații în Hristos", care mențin flacăra credinții dincolo de Cortina de Fer și să fie atentă la insidioasa infiltrare a comunismului și a politicii lui de distrugere a valorilor civice, morale, culturale și religioase a poporului brazilian. Deputata afirmă în continuare, că opera meritorie a pastorului român Wurmbrand se extinde la toate țările libere din lume și înșiră, numele țărilor unde buletinul "Vocea Martirilor" este tipărit și răspândit.

De când cu apariția acestui buletin în limba portugheză, mișcarea pastorului Wurmbrand în Brazilia a luat proporții naționale. Numele țării noastre este pronunțat din ce în ce mai mult în presă și în parlament. Personalități ale exilului românesc, cum sunt: Ing. Dan Boghiu sau Av. Dr. Iancu Nicolae sunt invitați să vorbească despre restricția drepturilor civice și religioase în România. Este o manifestare publică de compasiune pentru suferințele poporului român și simpatie pentru exilul românesc, lucru de care noi avem nevoie.

CERERILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI DE CITITORII ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" SUNT PUBLICATE GRATUIT.

MICA PUBLICITATE :

DIVERSE

Pe lista organizaţiei Amnesty International se află între alţii, medicul român Nicolae Igişan. Doctorul Igişan a fost condamnat în 1972 de către tribunalul militar Bucureşti la 15 ani închisoare. Potrivit informaţiilor în posesia organizaţiei Amnistia Internaţională, medicul Nicolae Igişan este întemniţat în închisoarea politică AIUD.

✲

La moţiunea de protest împotriva atitudinii criptocomuniste a actualei conduceri a Uniunii şi Ligii, întocmită de Comitetul Adevărul despre România din New York, semnată de sute de Români, şi publicată în Cuvântul Românesc din Noiembrie anul trecut, societatea românească din St. Paul, Minnesota a răspuns "nu avem timp să ne ocupăm cu flecăreli Legionare".

Suntem informaţi că aceeaşi societate a răspuns cu aceleaşi cuvinte moţiunilor de protest primite dela multe alte societăţi Româno-Americane.

Constatăm astfel cu îndurerare până unde a mers infiltraţia şi confuzia semănată de comunişti şi agenţii lor, în sufletele unor indivizi. Potrivit instrucţiunilor primite dela guvernanţii actuali dela Bucureşti, tot ce se opune comunismului trebuie etichetat legionar sau fascist.

✲

Idi Amin, sângerosul dictator al Ugandei a hotărât să-şi schimbe numele. In viitor el se va numi Amin Dadauşescu.

✲

Iugoslavia a hotărât să mărească treptat lotul de pământ proprietate privată al ţăranilor, dela 10 hectare, la 20 de hectare. In prezent, ţăranii iugoslavi au dreptul să posede 10 hectare de teren arabil, putând să închirieze însă alte 10 hectare dacă dovedesc că le pot lucra.

In Decembrie, guvernul Iugoslav a hotărât să permită gospodarilor de munte şi din regiunile deluroase să posede 20 de hectare, urmând ca treptat toate familiile de ţărani iugoslavi să aibe dreptul la 20 de hectare de pământ arabil.

De remarcat că în "raiul independentului Ceauşescu" ţăranii români au dreptul la numai un sfert de hectar pe gospodărie.

✲

La 4 Decembrie s'a autoîncoronat preşedintele Africii Centrale. Noul său titlu este înpăratul Bokassa I, iar ţara se va numi Imperiul Central African. Incoronarea a costat câteva zeci de milioane de dolari.

Africa Centrală este însă una din cele mai sărace ţări din lume; populaţia de sub trei milioane a "imperiului" suferind de foame şi lipsuri cronice. Soţia împăratului este împărăteasa Ecaterina.

Românii vor afla cu tristeţe că a doua soţie a lui Bokassa este Gabriela, o blondă română în vârsta de 20 de ani. Până la încoronare ea purta titlul de "La Prezidente". In ce dispare i-a aruncat comuniştii pe Români, ca să se împrăştie în toate colţurile lumii !

✲

Idila dintre Mireille Mathieu marea vedetă a cântecului francez, denumită şi "privighetoarea din Avignon" şi Ives Mourousi, celebrul animator de la televiziunea franceză "Radio Plus" şi "Radio Monte Carlo", a încetat. La despărţire Mireille i-a dăruit fostului ei logodnic o cruciuliţă de aur ca amintire, iar Ives a rugat-o să păstreze inelul de logodnă oferit în urmă cu doi ani.

In felul acesta Mireille a ratat ocazia să devină prinţesă, căci prin căsătoria cu Ives, ea şi-ar fi legat viaţa de ultimul descendent al familiei Moruzi, care a domnit în Tara Românească şi Moldova în perioada domniilor fanariote.

✲

Pe data de 12 Decembrie, autorităţile iugoslave de frontieră au interzis intrarea din Austria în Iugoslavia a unui autobuz cu turişti Vest-Germani. Turiştii erau cetăţeni germani originari din Polonia, Uniunea Sovietică şi mai ales din România. Ei intenţionau să meargă la Belgrad şi să apeleze la delegaţii dela conferinţă să intervină pe lângă guvernele Est-Europene, să permită emigrarea nemţilor, mai ales în cazuri de reîntregire a familiilor. Este cunoscut faptul că Germanii din România vor să emigreze în RFG, dar autorităţile comuniste din ţară îi împiedică sistematic să părăsească ţara.

✲

CAUT RUDELE ŞI PRIETENII

* Dl Vasile Constantinescu, 72-10333-121 Str, Edmonton, Alta, Canada, doreşte să ia legătură cu Dl Nicolae Popescu. Ambii s'au cunoscut în "Campul de refugiaţi" din Istambul.

* Dl Dr. Alexandru Bratu, 25-40, 30 Rd., Astoria, L.I.C. New York, 11102, U.S.A. caută pe prietenii: Dr. Petrasievici, Preot Streja, Irina Betea şi Familia Minişan, pe care îi roagă să-i scrie la adresa de mai sus.

* Dl Ing. Peter Franck, 8050 Freising, Am Vogelherd, 8, R.F. Germania, doreşte să ia legătură cu Dl Dr. Serban Andronescu, fost scriitor şi traducător în Bucureşti şi care s'a stabilit în U.S.A., Canada sau Franţa. Cititorii ziarului sunt rugaţi să înştiinţeze pe Dl Serban Andronescu, ori pe solicitant.

DORESC SĂ EMIGREZ

* Dl Toma Eugeniu, Via 24, Maggio Nr. 3, Latina, Italia, doreşte să emigreze în Canada. D-sul a lucrat ca topometru şi proiectant de drumuri şi căi ferate. Face apel la o organizaţie românească sau o intreprindere, să-l ajute de a veni în Canada, făcându-i o garanţie de serviciu.

* Dl Ion Stoian, St. Georgen, I.M. Atterggau, Thalham, 4880, Austria, doreşte să emigreze în U.S.A. şi face apel la o persoană sau organizaţie românească să-i garanteze emigrarea. Dsul este de profesie instalator electric pentru construcţii civile şi industriale.

* Dl Sorin Ardeleanu, 1150, Weiglgasse, Viena, 15-20, Austria, face apel la o persoană sau organizaţie românească, să-i ajute să emigreze în Statele Unite. D-lui este absolvent al Facultăţii de Muzică din Timişoara. Cunoaşte limba engleză şi ar putea contribui la diferite grupuri culturale româneşti.

ZIARE ŞI CĂRŢI

* Dl John Sidea, 6338, Hollister Dr., 1909, Indianapolis, Ind. 46224, U.S.A., doreşte să primească reviste şi ziare româneşti publicate în străinătate.

* Dl Octavian Melenciuc, 105 Parkside Dr. Toronto - Ontario M6R 2H8 Canada, doreşte deasemenea ziare şi publicaţii româneşti.

UN VAMEŞ, NIŞTE SECURIŞTI ŞI . . . 6 Kg. AUR

M. V. POPESCU

Vama Moravița e un mare punct de trecere a frontierei române spre Yugoslavia. Punctul rutier s'a redeschis în 1964 după ce Gheorghiu Dej s'a împăcat cu Josif B.Tito. S'a clădit o vamă nouă, o clădire impunătoare. S'au angajat 30 noi vameși și au apărut la fața locului 30-40 securiști noi.

Moravița devenea astfel o mare poartă de intrare; zilnic intră sau ies din România sute de autoturisme.. Controlul vamal și al pașapoartelor este alcătuit din mai multe echipe de vameși și securiști... Dacă securistii au salarii între 4.000-5.000 lunar, salariile vameșilor erau și sunt penibile. Un vameș câștiga pe lună în 1952- 200 lei, în 1958- 400 lei, în 1963- 800 lei, în 1965- 900 lei, în 1975-1977- 1.300, 1.500 lei...Vameșii sunt mereu suspectațe, controlați și percheziționați. Motivul, declară securiștii, "vameșii fac afaceri". Afaceri fac și securiștii, separat ori împreună cu vameșii. De fiecare dată securistii însă iau "partea leului".. Am cunoscut înurmă cu mai mulți ani un vameș de la acea mare poartă a țării.....

Era șef de tură la punctul rutier Moravița, cu un salariu ce nu depășea 1.000 lei. Foarte puțin, când într'o lună se hrănea omeneste, pentru cumpărături de îmbrăcăminte nu-i mai rămânea nimic. Așa că omul nostru, la acea oră cinstit 100%, fără nici-o afacere *la activ, ia o hotărâre; să* aranjeze cu un șofer italian, să-i aducă din Italia niște haine, 2 costume, iar vameșul să le plătească la prețul din Italia, care era foarte redus.

Treaba se aranjează și un șofer italian se oferă să le procure. Dar cum să intre vameșul în posesia lor ?

La sediul vămii- nu se putea face tranzacția, erau "filatorii" iar la hotelul Banatul unde locuiau italienii- nu se putea merge- însemna a intra direct în gura lupului....

La data intrării autofrigoriferului italian condus de șoferul în cauză, vameșul nu era de serviciu, era în tura liberă. Se hotărăște să scape de filaj și de securiști. Atracția a două costume de haine era mare.

Așteaptă frigoriferul pe parcurs, pe distanța Moravița- Timișoara în satul Sagu. Plătește hainele; e fericit, are două costume bunicele a 300 lei bucata..

La intrare în orașul Timișoara, vameșul coboară din autofrigorifer- coboară spre a nu fi văzut în oraș cu italienii. Coboară direct în brațele a doi milițieni care urmăriseră totul dintr'un I.M.S. Era în perioada când la Timișoara era în floare comerțul cu baticuri și " fîș-fîș-urile" italiene.

Mașina frigoriferă era în "filaj" încă de la frontieră. Vameșul a căzut în mâinile copoilor ca un fruct copt. Din fericit, omul devine îngrozit. E seară, ora 20. Este predat tov.lt.major Mager dela Miliția economică. Până la orele 24 dosarul, cercetarea e gata. Vameșul bătut măr, spune totul. Urmează să fie judecat de urgență în 2-3 zile. Contrabandă și speculă- iată acuzarea. Este depus la ora 24 la penitenciar. Noapte fără somn. Cei din celulă ascultă povestea vameșului. El ascultă apoi "poveștile" lor. Unul mai vechi, cunoaste codul penal pe de rost. Vei lua 1 an și 6 luni, maximul 2 ani. Vameșul e disperat: ce-o să zică tata ? ce-o să zică mama ? Dar colegii ? De acum sunt gata, compromis definitiv ! Se face ziuă, vameșul n'a adormit o clipă. Nu bea apa colorată numită cafea. Refuză masa de prânz. La ora 2.00 un gardian intră în celulă

- Te duc hoțule la județ, la Securitate. Te mănâncă de viu tov.Kecskemety ".

Numele tovului Kecskemety era bine știut: Era maior de securitate, șeful Direcției reg. Banat a controlului străini-pașapoarte, spaima tuturor vameșilor, omul ce arestase în 10 minute întreaga vamă Curtici, trimițând-o la ocnă. Astfel vameșul apare în fața maiorului ungur..

- Tovaraș , ce fecut dumneata nu este frumos. De ce cumperat haine ? Nu estem la noi in comerț socialist ? dece fecut tumneata contrabande ? Ce zici dache io bag pe dumneta la pușcherie ? Asta nu e frumos,tumneata beiat tiner!

Vameșul zice:

- Am cumpărat 2 costume cu 300 lei bucata. La noi costă 1.000 lei bucata...nu am avut destui bani..să cumpăr de la noi..din comerțul socialist.

- Da, me rog,chet ai tumneata salariu ?

- 850 lei lunar.

- Nu se poate, e prea puțin !!

Vameșul are printre acte și decizia de încadrare pe care i-o arată.

- No, ved chei adeverat. Din acieste cauze eu nu te trimit napoi la pușcherie. Sună apoi la o sonerie de pe birou.

- Mintenaș sa-mi aduceți actiele lui baiatu esta...

Se aduce dosarul. Il citeste 5-10 minute apoi spune:

- Io opresc totul. O cumperat și el on rind de haine".

Lt. Major Mager întrebă:

- Atunci nu mai anunț pe procuror ?

- Ce cheștige țara daca-l beghem la pușcherie ? O greșit, lase-l să lucre, e utecist..... spune Maiorul Kecskemety. Vameșul e fericit, nu-i vine să creadă. Maiorul i se adresează:

- No,rupe tumneata, hirtiile astea. Se fii sigur che nu-i nimic. Poți mere, liniștit la servici..Sa-i dați și hainile".

Vameșul e înmărmurit. Ce om ! Ce domn ! Ura sunt liber, îi vine să strige, și să-l sărute pe ... ungur !

- Noi știut che tumneata vrei se cumperi hane. Pârât pe tumneata la noi, on vameș, auzit cand tumneata vorbit cu om italian. Voi romnii vis o nație prost: piriți unul pe celalt, asta nu estem frumos".

Vameșul vrea să plece, se ridică în picioare.

- Tov.Maior vă mulțumesc pentru totul, m'ați salvat de la o mare rușine.

- No, mai stai o țira, sa mai vorbim. Se bem doi cafe. Maiorul sună după două cafele. Un subofițer aduce două cafele.

- Si eu am o rugamite la tumneata.

- Fac orice zice vameșul.

- Dumneata trebuie se ajuți la mine. Noi nu cerem sa pirești pe nimenea. Asta nu estem frumos. Nu te sparia. Ce îți cer io: se nu controlezi aceste doi mașini ce intre in Romania, și întinde o bucățică de hârtie cu două numere de circulație strine.Se le controlezi superficial, se nu te uiți mult la ele...

- Fac pentru dvs orice tov. maior.

- Așe trebe. Daca tumneata ghesești la ele (cele două mașini) ceva contrabanda-nu capeți de nicaieri nici-o prima. Ba faci multe hirtii, care tat la noi ajung. Așe che dorim se le prindem noi in țara. Cele doi autoturise fac ceva comerț. Noi le urmarim in toata țara, vrem sa prindem tata rețeua. Ii urmerim și avem și noi activitate. Putem deconta bani și benzine la Volga ista negra a noastra...

- Pentru dvs. fac orice repetă vameșul, numai să intre în țară în tura mea.

- Intre, n'ai nici-o grije.

Vameșul se ridică să plece.

- No, iare grebești. Ie banii eștia; țara noastra are bani se plateasca pe cei ce-o apere.Cumperi inca doi costume de haine, de-ale noastre, socialiste.

Vameșul refuză banii, dar maiorul îi îndeasă cu forța un pumn de bacnote de 100 lei. Trimise apoi pe vameș la gară cu Volga neagră 1-BT-240...

Si au mai trecut câteva luni. Mașinile indicate de maior pe bucățica de hârtie intrau nestingherite în țară în zilele când era de serviciu un anumit vameș. Proprietarii autoturismelor se simțeau foarte bine. Din când în când spuneau vameșului discret "salutări din Timișoara" iar întotdeauna când dădeau vameșului actele de înmatriculare pentru înregistrare, puneau acolo între coperți- mulți Bălcești ori Washingtoni...

Treptat, repetat, vameșul urcă în ierarhia vămii. In fiecare trimestru șeful vămii(securist) îl propunea la primă excepțională.

A dracului treabă,își zicea el odată, Dumnezeu e nedrept. Atunci când eram cinstit muream de foame, acum când nu sunt, din toate părțile îmi vin bani, nu știu ce să mai fac cu ei.

- Treaba nu e în regulă. Acești securiști și străini fac cine știe ce afaceri. Ai o singură șansă: să-ți dai demisia rapid".. îi spuse un prieten.

Vameșul a ascultat sfatul, a plecat în drumul lui. După un an însă la Timișoara, explodează bomba ! Tov. Kecskemety era dirijorul unei bande internaționale de contrabandă cu aur. Peste 6 Kg. aur au fost depistate în locuința-i personală. Ancheta dificilă a fost intreprinsă personal de Ilie Verdeț, vice-președintele Consiliului de Miniștri. Mai mulți ofițeri și-au pierdut posturile și libertatea. După 2-3 ani "cade" și colonelul Serban, care primește 8 ani. După el, tovul Mărgineanu din Capitală.....

Vameșul a scăpat, a terminat o facultate, urma pe a doua când a fost anchetat. Anchetat pentrucă semnase scrisoarea lui Paul Goma.

Rapid a fost expulzat.

- Dumneata ai de toate, îi spuse ofițerul anchetator. Stiu despre dumneata totul. Ce ți-a lipsit aici în R.S.R ?

-Mi-a lipsit LIBERTATEA.

KECSKEMETY, UN CAZ CUNOSCUT

Cazul fostului securist Kecskemety Stefan, zis și Pikyu, ne este foarte bine cunoscut. Fire perversă și caracter infracțional, acest fost ucenic și mai apoi lucrător radiofonist la "Cooperativa Dinamo" din Timișoara, a fost recrutat inițial de către securitate ca agent informator, dat fiind posibilitățile sale de a intra în diferite locuințe pentru repararea aparatelor de radio și televiziune. Datorită meritelor obținute ca "turnător", a fost promovat activist la Comitetul Regional Timișoara al U.T.M.

Fiind nevoie, pentru crearea aparenței de democrație de activiști din rândurile minorităților conlocuitoare, maghiarul Kecskemety a fost promovat în cadrul aparatului central al C.C. al U.T.M. mutându-se un timp la București, unde își face relații cu ștabii comuniști, relații ce-i vor fi de mare folos ulterior.

După o perioadă în care se îndoctrinează ideologic și mai învață puțin românește, datorită aptitudinilor de care dăduse dovadă anterior, este încadrat ca lucrător operativ la Securitatea regiunii Timișoara.

Caracterul, originea sănătoasă și apartenența politică la partidul comunist, îl ajută pe Kecskemety să urce în scurt timp treptele ierarhiei până la aceea de sef al biroului de contra-spionaj. Ajuns în această funcție importantă, Kecskemety de care se temeau până și activiștii de partid timișoreni, în complicitate cu alți tovarăși de ideologie și crimă, începe să comită o serie de infracțiuni grave.

Astfel, profitând de emigrarea în R.F.G. a familiei Szemzo Robert, confiscă de la tatăl acestuia fără nici un temei legal și fără a face inventar o mare cantitate de timbre, din care o parte și-o însușește. Iși însușește de asemenea o parte din aurul descoperit în candelabrul din locuința Doctorului Diell din Jimbolia, ceeace a provocat acestui om bătrân o stare psihică ce l-a dus la sinucidere. Cu toate serviciile aduse partidului și securității, datorită acestor matrapazlâcuri Kecskemety este scos din partid și securitate. Pentru a scăpa însă de rigorile legii, este internat o perioadă până la trecerea furtunii într'un spital psihiatric. Datorită scandalului provocat de descoperirea acestor infracțiuni comise sub adăpostul epoleților de securitate, comandantul Securității din Timișoara, colonelul Steskal este urgent "pensionat medical" iar adjunctul lui Kecskemety, maiorul Alexandru Dobrescu, este trecut în rezervă "la cerere" și numit administrator de hotel. Cu ocazia unei "vizite de lucru" a lui Ceaușescu la Timișoara, mama lui Kecskemety care a fost deputată în Marea Adunare Națională(comunistă) pe durata multor legislaturi, îi înmânează acestuia un memoriu care are ca urmare reprimirea în partid a lui Kecskemety.

Ducând o viață liniștită ca agricultor, Kecskemety revine din nou în atenția opiniei publice din Timișoara anul trecut când a fost acuzat, cu ocazia lipsurilor alimentare binecunoscute, de speculă cu zahăr, caz mușamalizat în ultimă instanță ca și celelalte potlogării anterioare.

In urmă cu câteva luni, un accident grav de mașină era să curme viața ticăloasă a acestui câine de om.

Doamne, pe mâna cui a încăput țara !

Cornel DUMITRESCU

INTRECERE SOCIALISTA

In revista " Busines Week " din 7 Martie a.c. s'a publicat un articol despre noua sofisticație bancară în relațiile Est-Vest.

Printre altele articolul prezintă un tabel cu datoriile țărilor " comuniste " din Europa, către băncile " capitaliste " vestice. Redăm mai jos acest tablou așa cum a fost prezentat de "Chase Manhattan Bank".

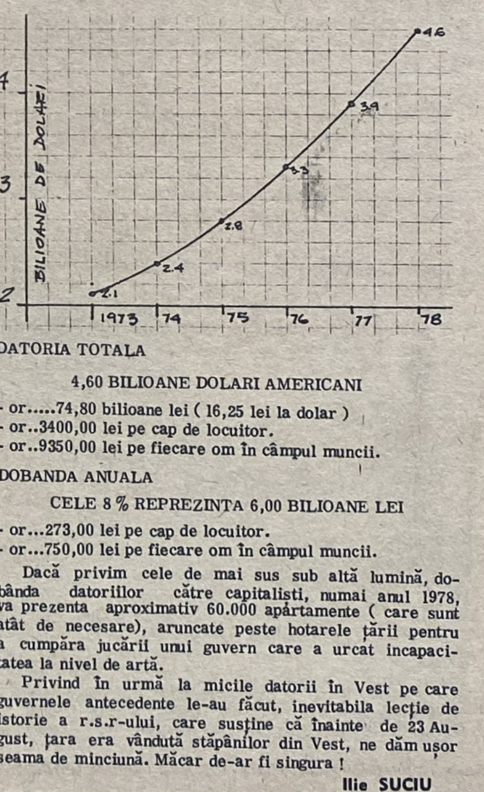
Billions of U.S. dollars

	1973	1974	1975
Bulgaria	$1.5...	$1.7...	$2.4....
Czechoslovakia .	.9....	1.1....	1.5.....
East Germany ...	2.8....	3.6....	4.9.....
Hungary	2.0....	2.3....	3.2.....
Poland	2.5....	4.9....	7.8.....
Romania	2.1....	2.4....	2.8.....
U.S.S.R.	4.0....	5.9....	11.4.....
Comecon banks .	1.8....	2.1....	2.8.....
Total	17.6....	24.0....	36.8.....

După cum se vede toate țările Europei de răsărit sunt în "întrecere socialistă" de a se adânci cât mai mult în datorii către dușmanii capitaliști.

Tabloul de mai jos obținut prin extrapolare ne-a ajutat să extindem cifrele României pe încă trei ani. Bineînțeles valorile obținute sunt presupuse, dar pentru evaluarea unei situații politice, o greșeală matematică de 10 % nu are nici-o importanță.

Putem spune deci, că, dacă linia partidului comunist român, continuă de a mări datoriile țării în același ritm, în anul 1978 situația împrumuturilor în Vest va fi următoarea:

DATORIA TOTALA

4,60 BILIOANE DOLARI AMERICANI

- or.....74,80 bilioane lei (16,25 lei la dolar)
- or..3400,00 lei pe cap de locuitor.
- or..9350,00 lei pe fiecare om în câmpul muncii.

DOBANDA ANUALA

CELE 8 % REPREZINTA 6,00 BILIOANE LEI

- or...273,00 lei pe cap de locuitor.
- or...750,00 lei pe fiecare om în câmpul muncii.

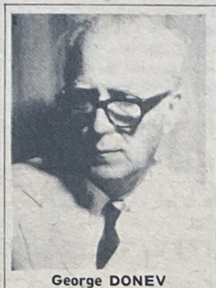
Dacă privim cele de mai sus sub altă lumină, dobânda datoriilor către capitalisti, numai anul 1978, va prezenta aproximativ 60.000 apartamente (care sunt atât de necesare), aruncate peste hotarele țării pentru a cumpăra jucării unui guvern care a urcat incapacitatea la nivel de artă.

Privind în urmă la micile datorii în Vest pe care guvernele antecedente le-au făcut, inevitabila lecție de istorie a r.s.r-ului, care susține că înainte de 23 August, țara era vândută stăpânilor din Vest, ne dăm ușor seama de minciună. Măcar de-ar fi singura !

Ilie SUCIU

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

SECURITATEA A AVUT DREPTATE!

S'a înscris cu ONT pentru o excursie în Turcia. Cererea a fost aprobată dar la Giurgiu un securist l-a dat jos din autobuz.

- De ce mă opriți ?
- Pentru că vrei să fugi !
-Eu ? Eu să fug ? Nici nu m'am gândit la asa ceva.
- Lasă tovarăse, vă cunoaștem: 22 de ani, neînsurat, meserie bună, ce ești prost să te mai întorci în țară !

Au trecut 8 luni.

S'a dus la Timișoara și a încercat să treacă pentru 24 de ore în Iugoslavia. A fost refuzat că nu locuește pe frontieră.

S'a dus la Constanța să se angajeze pe un vapor. Dar n'a putut să intre în port. Trebuia permis special dela securiate.

S'a pitulit într'un vagon de CFR ca să treacă în Ungaria. A fost prins și condamnat. Si-a terminat pedeapsa dar dorul de plecare i-a rămas.

După câțiva ani a închiriat un automobil și a luat-o către Dunăre. A ascuns mașina într'o pădure și cu o cameră de cauciuc, drept colac de salvare, a trecut în Iugoslavia.

După 7 ani și 5 încercări se află de trei luni în Statele Unite.

LA CE SERVESC PAGINILE GOALE!

Filozoful Kant spune: râsul are darul să te facă să uiți, pentru un moment, totul. Dacă nu-l credeți pe Kant, întrebați-l pe părintele George Pop.

Era în 1950. Jack Gaspar, tipograful, terminase calendarele catolice și le dusese părintelui acasă. Din nebăgare de seamă câteva calendare conțineau pagini albe. A doua zi, dela etajul 3 unde era tipografia, îl puteai auzi pe părintele care suia încet scările:

"Apoi ce fel de tipografie o fi și asta ? Eu am plătit să mi se deie toate paginele tipărite ! Așa ceva ! Calendare cu pagini albe ? Eu n'am văzut în viața mea !" ...și litania a urmat până i-a arătat lui Jack exemplarele cu pricina.

- Spune-mi și mie, bre omule, pentru ce-s paginele ăstea goale ?

A încercat Jack să-i explice: supapa dela presă care a tras două coale odată, nebăgare de seamă la fățuit, etc., dar părintele nu-l interesa amănuntele tehnice, el voia să știe :

- Pentru ce-s paginele ăstea goale ?

Răspunsul l-a căpătat dela un "ucenic":

- Părinte, paginele goale sunt pentru cititorii care nu știu carte !

Pe fața supărată a apărut surâsul și, până la urmă, am tras un păhărel pentru restul calendarelor frumos tipărite.

UN SFAT PRIETENESC: SPĂLAȚI- VĂ AUTOMOBILUL!

Era în iarna lui 1950, exact pe vremea când nenea Ilie Olteanu nu știa că se inventase bastonul; iar iscusitul arhitect Constatin Micuda, în loc de barbișon de culoare sură, avea păr negru.

Cu domiciliul oficial ambii locuiau în Ann Arbor, dar îi întâlneai tot timpul printre românii din Detroit.

Intr'o seară, târziu, pe când se îndreptau să eie autobuzul către casă, le iese în cale un cinematograf care rula două filme "strașnice"!

S'au uitat ei la titlurile afișate pe marchiză, s'au uitat apoi unul la altul, și după o cercetare minuțioasă prin 20 de buzunare, s'au aflat în posesiunea unei averi de $ 2.68; plus 4 nasturi, simbolul unei vieți inocente de burlac !

Nenea Ilie, fost director de bancă, c'o iuțeală de computer face bugetul: 50 de cenți pentru două bilete de autobuz, 2.00 dolari pentru două bilete de cinematograf, 10 cenți pentru o cutie de "pop corn" (floricele) iar restul de 8 cenți îi economisim pentru timpuri mai grele !

Au intrat în cinematograf cântând "Ce frumosă este viața" !

După vreo trei ore și-au luat locul în colțul străzii așteptând autobuzul...După o jumătate de oră erau în același colț, așteptând; iar după o altă jumătate de oră, erau tot acolo !

Un polițai văzându-i tremurând de frig (era 4 dimineața) le-a explicat situația: Cei care alcătuiseră i - tinerariu autobuzelor nu ținuseră seama de necesitățile de transport pentru cei care preferă să-și piardă nopțile prin cinematografe, dar, ca o veste bună (era Duminică) viitorul autobuz vine peste 8 ore.

Din grămada prietenilor si cu riscul a 10 cenți, nenea Ilie a tras din căciulă un nume și un număr de telefon.

Câștigătorul am fost eu !

M'am sculat, i-am dus la Ann Arbor; iar în poarta casei lui Micuda, după o călduroasă strângere de mână, acesta îmi spune:

- A doua oară, când te vom mai chema să ne duci acasă, nu uita să-ți speli mașina !

ÎNVĂȚÂND DIN GREȘELILE TRECUTULUI

Miron BUTARIU

Dupăcum arătam și în articolul 'Uniunea și Liga pe Povârnișul Prăpastiei" ("Cuvântul Românesc", Septembrie 1977), readucerea " Uniunii și Ligii " pe liniile ei tradiționale, se poate face numai de către membrii societăților. Se cere ca aceștia să ia parte mai activă și mai efectivă la viața de zi cu zi a societăților și să facă sacrificii când este nevoie. Greșelile trecutului nu pot fi îndreptate dacă ne mărginim doar să le criticăm;ci să căutăm soluții practice de îndreptarea lor.

In actuala situație după modesta mea părere există numai o singură soluție. Membrii societăților, după ce au cunoscut greșelile ce s'au comis, să caute să discute acestea în adunările generale și să caute să ajungă la o hotărâre, ținând seamă de apărarea intereselor societăților.

Ca atare cred că este bine să scot în evidență unele din greșelile fundamentale ce s'au săvârșit în trecut; greșeli care au atras după ele alegerea actualului Comitet executiv și a Președintelui John C. Coman. Fac acest lucru fără nici o intenție de a jigni pe cineva, condus numai de gândul că sublinierea acestor greșeli va întări vigilența membrilor, pentruca acestea să nu se mai repete.

Cele întâmplate la societatea "Carpatina" în primăvara anului 1976 sunt semnificative prin ele însile și pentrucă Domnul John C. Coman era președintele acestei societăți în acea vreme. In luna Ianuarie 1976 prin adunare generală societatea "Carpatina" a ales trei delegați, între care unul era Domnul Coman, ca să reprezinte societatea la "Convenția" din luna Septembrie. In luna Mai 1976 "Comitetul Executiv" al 'Uniunii și Ligii" a găsit că adunarea generală s'a ținut prin o abatere dela statute. Deaceea a îndrumat societatea că "până cel mai târziu la 15 Iulie 1976, să țină o nouă adunare generală, pentru alegerea delegaților". Președintele J. C. Coman, bazat pe dispozițiile statutare a convocat adunarea generală pentru ziua de Sâmbătă 3 Iulie 1976. Un număr de 38 membri ai societății au cerut președintelui să schimbe data adunării, motivând cererea lor pe faptul că: (1). Sâmbătă 3 Iulie cade la mijlocul unui lung "weekend", când mulți membrii ai societății vor fi plecați din localitate și (2). pentrucă această dată coincide cu Congresul Episcopiei Ortodoxe române dela Vatra Românească, care de peste 4 decenii se ține în fiecare an în acel "weekend"; congres la care vor lua parte foarte mulți membrii ai societății. Președintele Coman în loc să amâne adunarea a ținut-o cu numărul restrâns de membrii care au luat parte la aceasta. Adunarea constiuită în acest fel a ales ca delegați pe Domnii: I.C. Coman, Petre Lucaci și N. Turcu. Convenția din Septembrie a respins protestul celor 38 membrii ai societății "Carpatina", pentrucă adunarea a fost ținută cu respectarea statutelor; președintele ei putând să fie acuzat doar de lipsa de respect pentru spiritul de fraternitate, care trebue să domnească între membrii societăților. Dacă președintele poate fi acuzat de această vină, nu mai puțin pot fi acuzați membrii societății, pentrucă au lipsit în mare majoritate dela adunare; și prin prezența lor puteau provoca amânarea adunării, sau alegerea altor delegați. Sunt sigur că la multe alte societăți se întâmplă lucruri asemănătoare; alegerea delegaților făcându-se de un număr restrâns de membri; fapt ce acordă acestor delegați libertate de acțiune nelimitată.

Delegații societăților trebue să facă toate eforturile ca să ia parte la Convenție. In deobște societățile nu dispun de fonduri pentru a acoperi cheltuelile delegaților; cheltueli care în actualele împrejurări sunt destul de substanțiale. Pe lângă acestea delegații trebue să rămână la Convenție timp de peste 6 zile. Datorită acestora multe societăți aleg ca delegați pe aceia care își plătesc singuri cheltuelile (în întregime sau în parte) și care pot să lipsească dela îndeletnicirile lor mai multe zile. Din această cauză la Convenția din anul trecut unii delegați au venit cu întârziere și n'au putut să ia parte la desbateri; iar alții au plecat mai de vreme, astfel că n'au luat parte la alegerea Comitetului executiv.

Sunt ferm convins că în lipsa acestor neajunsuri, hotărârile Convenției din anul trecut ar fi fost altele. Subliniind aceste câteva greșeli, cred că este fără folos să întru mai adânc în analizarea lor. Este deajuns să atrag atenția că ieșirea din această gravă situație poate fi atinsă numai dacă membrii societăților se feresc să săvârșească greșelile ce s'au comis în trecut. Adunările generale pentru alegerea delegaților se se vor ține în lunile Decembrie 1977 și Ianuarie 1978 trebue să desbată problema ce înfruntă organizația noastră și apoi să aleagă delegați care să exprime punctul de vedere al societății, să ia parte la convenție, dela începutul ei până la închidere și să lupte pentruca ea să rămână fidelă principiilor sale de bază.

Conducerea actuală a 'Uniunii și Ligii" a săvârșit o mare greșală, lăsându-se dirijată de părerile subiective al Departamentului de Stat, în credința că urmând acestora pot servi interesele membrilor și ajută în problema de reunirea familiilor refugiaților. 'Uniunea și Liga" a fost împinsă din poziția ei de independență deplină, în poziția de legături directe cu Guvernul comunist din România și cu agenții acestuia din Statele Unite. Nefiind echipată pentra a intra în asemenea probleme 'Uniunea și Liga" este victimă sigură în mâinile fără scrupule ale Guvernului comunist din România, care se va strădui din răsputeri să o slăbească, să o compromită. Așa se explică, că însusi capul statului comunist și'a arătat mulțumirea pentru "obligația luată" de delegație "de a propaga valorile culturii și artei românești contemporane", adică comuniste.

'Uniunea și Liga" care potrivit statutelor trebue să fie și să rămână o organizație nepolitică, a ajuns să plutească între Departamentul de Stat și Partidul Comunist Român, organizații politice, renunțând la poziția și rolul ei tradițional.

Din poziția de independență deplină, având la dispoziție gazeta sa oficială "America", folosinduse de binefacerile libertății presei, putea ajunge la rezultate cu mult mai bune, prin intermediul Guvernului American, decât la rezultate ce se pot eventual dobândi prin tratative directe cu Partidul Comunist Român.

Dar cum este și natural, cele mai multe din problemele pe care actualul Comitet Executiv și'a propus să le resolve prin tratative directe cu Guvernul Comunist din România, vor rămâne nerezolvate. Ori aceasta va atrage după sine resentimentul acelora care au apelat la serviciile 'Uniunii și Ligii", care suntem siguri, vor contribui la slăbirea ei, la izolarea ei de marea masă a românilor.

Ce este mai mult încă, prin luarea de legături directe cu Regimul comunist din România, S'a sdruncinat nădejdea justificată a fraților noștri subjugați în România, că una din marile organizații ale Românilor-Americani nu numai că a renunțat de a lupta pentru libertatea lor; ci mai ales s'a făcut subiect de propagandă a regimului comunist din România. Acest regim ar vrea ca frații noștri să își pună nădejdea numai în el, în politica lui și planurile sale diabolice; să renunțe a mai crede că ar putea fi mântuit fie de Dumnezeu, fie de puterile lumii occidentale.

Deaceea și în cazul când membrii societăților vor îndreptarea lucrurilor să se străduiască și să se ia măsuri ca greșelile săvârșite în trecut să nu se mai repete, să aleagă delegați însuflețiți de ideia de luptă și sacrificii pentru 'Uniunea și Ligă" și pentru libertatea fraților lor subjugați din România.

Miron BUTARIU

DIN BASARABIA ROBITĂ:

BAROMETRUL REPUBLICII

"Ziar fără hîrtie și distanțe", cum zicea Lenin, radio-televiziunea moldovenească este una dintre cele mai "catolice" instituții republicane. In clădirile ei redacționale, artistice și tehnice care se află la poalele pilonului televiziunii niciodată nu se discută. Se execută.

Copil răsfățat al regimului ea își sporește an de an efectivul cu cinci procente și numără la ora actuală circa 1500 de redactori, regisori, tehnicieni și personal administrativ. I se spune comitet de stat al sovietului miniștrilor al RSS Moldovenești pentru radiodifuziune și televiziune. Formal acest comitet e condus de un colegiu în frunte cu președintele și trei adjuncți. In realitate totul dictează primul. A fost un timp când aceste funcții erau deținute de oameni cu meserii adecvate. Feodosie Vidrașcu, spre exemplu, era scriitor, iar Vladimir Croitoru - ziarist. In emisiuni se făcea mai mult sau mai puțin radiojurnalistică împănată pe ici-colo cu placatistică. Astăzi se face numai aceasta din urmă.

Se socoate că e un merit al lui Stepan Lozan, fost instructor și secretar de partid, pus în vârful pilonului de la Schinoasa de Ivan Bodiul personal. Pentru Stepan Lozan primul secretar al partidului republicii este un fel de zeu. Când le vorbește subalternilor de dispozițiile sau discuțiile cu Ivan Ivanovici i se schimbă vocea. Devine gravă și dulce în același timp. Incepe să-i salte umărul, exact așa cum îl saltă pe al său Ivan Bodiul când ține prelegeri de însemnătate crucială. Si niciodată nu-i zice simplu pe nume. Chiar atunci când stă de vorbă cu o singură persoană îi înșiră neapărat toate atributele funcționale și numaidecât: Ivan Ivanovici.

Era normal deci ca acest conformist la cub să aibă adjuncți doi foști lucrători de partid care nu scriu vreodată un rând în vreun ziar sau vreo emisiune: Filip Crulițchi - puțin știutor de carte - și Valentin Sleagun. Primul mai e și conferențiar la secția de ziaristică a universității din Chișinău. Bieții studenți!

Nenorocirea cea mare e că cel puțin doi din această "troică" sunt convinși că în fruntea tuturor instituțiilor de creație trebuie să se afle activiști de partid! In această ordine de idei o lecție în plus i-a dat lui Lozan fostul secretar al comitetului central de partid Iurii Melcov.

Lozan i-l trimisese lui Melcov pe Ion Busuioc pentru o discuție preliminară privind numirea acestuia în postul de adjunct al președintelui pentru televiziune. Se vorbea pe atunci că unicul merit al lui Busuioc pentru această funcție era acela că știa să tacă în fața lui Lozan. Nu se știe care a fost tema discuției dintre Busuioc și Melcov, dar acesta rămase nemulțumit. Cu prima ocazie îl ispiti pe Lozan:

- Câți redactori șefi ai la radio și televiziune?

- Zece, Iurii Dmitrievici, - răspunse militărește Lozan.

- In locul dumitale eu ași pune zece foști secretari raionali de partid și treburile ar porni strună.

Era o aluzie la plângerea lui Lozan că toți redactorii șefi de la radio și televiziune sunt basarabeni. Președintele rămase pe gânduri. In cei câțiva ani de diriguire jurnalistică se convinsese într'o oarecare măsură că redactorul șef trebuie totuși să fie ziarist. Asta însă nu l-a împiedicat să aducă în fruntea direcției programelor televiziunii un activist din sudul rebublicii. Activist și nebasarabean!

Lozan este un adept fidel al ierarhiei birocratice. Nu chiamă niciodată pentru dispoziții un subaltern al subalternului său direct. Doar atunci când vrea să clatine autoritatea și siguranța acestuia pentru postul pe care-l ocupă. Toți redactorii șefi trebuie să fie membri de partid. In felul acesta ei poartă direct responsabilitatea pentru aducerea la îndeplinire a poruncilor partidului. Ca prime viori sunt socotiți și tratați ca atare cei din fruntea sectoarelor social-politice. Aceștia nu pot zice niciodată "nu" la ceea ce li se poruncește. Dealtfel, nu se găsesc prea mulți amatori care să se complacă în situații de felul acesta. Si totuși se întâlnesc. Pe unul din ei îl cunoaștem deacum: Ion Busuioc, șeful emisiunilor social-politice la televiziune.

Un specimen aparte este Ludmila Cemortan, mai marea secției de propagandă la radio și membră a colegiului. Lipsită de orice feminitate, fără o viață personală cât de cât aranjată și cu o neîntrecută impertinență față de toată lumea dar mai ales față de subalternii bărbați care nu vor să stea "sluj" în fața dumneaei, această femeie și-a cucerit calificativul de cea mai antipatică și ocolită persoană la comitet. Despotismul ei s'a accentuat și mai mult atunci când fratele ei Leonid Cemortan a fost exclus din partid pentru "naționalism". Ca ministru adjunct al culturii el cunoscuse, probabil, mai îndeaproape dedesubturile politicii duse de Ivan Bodiu în problema promovării cadrelor naționale autohtone. Si scrise la comitetul central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice un raport în care demasca șovinismul primului secretar al partidului din Moldova. Ghinionul lui a fost că n'a avut curajul să semneze acest raport și după un timp oarecare serviciile competente l-au identificat. Legile sovietice susțin că fratele nu răspunde de acțiunile surorii iar aceasta nu poartă nici o responsabilitate pentru ceea ce face fratele. Liudmila își dădu seama ca numai o atitudine negativă față

Când pleca în deplasare prin republică subalternii ei făceau haz de necaz, rugându-se să-și rupă o mână, un picior. Gluma-i glumă, dar atunci când a trebuit să-și extirpeze un rinichi și a stat un timp mai îndelungat la spital aproape nimeni nu s'a dus s-o vadă.

O altă podoabă a radiodifuziunii din Chișinau este Vanda Zadnipru. "Cunoscătoare" a literaturii sovietice și mondiale mai mult din emisiunile pe care le semnează zilnic în calitatea ei de șefă a redacției literare ea conduce cu multă diplomație și șiretlic această secție de aproape douăzeci de ani. Posedând "darul suptului", ce-i drept numai acasă, Vanda poate să bea coniac și vodcă cu orice bărbat "tare la spirit" și nu se turtește. Soțul ei Petru care se pretinde a fi poet național și care se învârte mereu pe lângă vârful piramidei republicane a partidului îi dă prilej s-o facă pe informata în toate domeniile și asta îi aduce aplomb în fața colegilor și chiar a superiorilor. Momentele de disgrație a familiei de pe urma unor "călcări pe bec" ale soțului sau a celor doi fii și le corijează pe socoteala prietenilor și colegilor. Mai ales la ocazii de conjunctură politică. Când Nicolae Ursu a fost învinuit "de inspirare românească" în emisiunile pentru tineret ea a jucat cartea oficialilor. Rolul ei, ca cea mai bună prietenă a familiei Ursu, a fost decisiv în defăimarea și destituirea acestuia cu "aviz nefavorabil pentru frontul ideologic".

Zurliu și copilăros, Serafim Buzilă ajunge redactor șef al emisiunilor muzicale datorită "vigilenței" sale politice. El a fost acela care a propus lui Lozan ca semnalele "Somnoroase păsărele" de la povestea de seară pentru copii să fie înlocuite cu altele pentru că muzica la nemuritoarele cuvinte ale marelui nostru poet a fost scrisă de burghezul cernăuțean român Flondor.

Ceilalți redactori șefi de la radio și televiziune sunt un fel de a cincea roată la căruță pentru Lozan și deaceea nu-i prea ia nimeni în seamă. Dar mulți cum sunt, îl ajută fiecare pe Lozan în ambițiile sale de a rivaliza cu radioteleviziunea română. Pe linie politică și artistică. Pe cea administrativă autoritățile republicane sunt acelea care-și spun cuvântul decisiv. In primul rând, au obținut din bugetul țării patru milioane de ruble pentru finanțarea construcției unei clădiri cu nouă etaje destinate numai radiodifuziunii și înălțării de radio și teleretranslatoare în lungul graniței sovieto-române.

Concurența Chișinăului cu Bucureștiul pe tărâm economic și social, impostura suveranității statale a Republicii Moldovenești, pretenția nivelului de trai al basarabenilor superior celui al românilor sunt motive în numele cărora Moldova are unele privilegii în raport cu celelalte republici unionale. Sub aceste pretexte radiodifuziunea și televiziunea moldovenească obțin firimiturile ce cad de la masa unională în materie de utilaj mai modern. O mare revoluție tehnică sub pilonul de la Schinoasa a fost atunci când magnetofoanele portative de producție sovietică ce cântareau câte 15-16 kilograme au cedat locul radiomagnetofoanelor cehe "Reporter", care cântăresc "doar" 8 kilograme! Euforia cea mare a fost atunci când în unele studiouri s'a instalat aparataj unguresc uzat.

Radiodifuziunea din Chișinău își realizează ambițiosul volum de emisiuni în cadrul a trei programe. Primul își lansează semnalele la șase dimineața și-și dă stingerea la 12 noaptea. Cel de al doilea numără zece ore pe zi, este un program muzical - informativ și a venit pe lume ca să contrabalanseze emisiunele de la Iași și București. Al treilea program durează cam 6 ore, tot pe zi, dar este foarte puțin efectiv și există doar pentru umflarea volumului de emisiuni, lucru, care atrage după sine subsidii bănești suplimentare. Coraportul de limbi în emisiuni este de cam 60 / 40 în favoarea celei moldovenești. Tinând însă seamă de faptul că pe undele primului program este retransmisă Moscova și că centralele din republică iau numai acest program, coraportul se deplasează în favoarea limbii ruse. Afară de asta "ultimele știri" pentru Chișinău sunt transmise numai în limba rusă. In aceeași limbă sunt traduse evenimentele politice, sociale și culturale, atât din republică cât și de la Moscova: lucrările congreselor de partid, sesiunile sovietelor supreme, cuvântările lui Brejnev și ale altor conducători de partid și de stat. In felul acesta limba națională a republicii este o formalitate de stat.

Materialicește ziariștii de la radio și televiziune nu sunt răsrăsfățați. Redactorii șefi primesc cam 200 de ruble, cei superiori-130, iar un redactor obișnuit capătă 90-100 de ruble pe lună. In schimb președintele are 350, iar adjuncții - 250 de ruble pe lună, plus mașini personale "Volga" și șoferi plătiți de stat.

Ziua de muncă este de opt ore. Redactorii șefi au cabinete separate. In rest se lucrează câte 4-5 oameni într'o cameră. Prin urmare e cam greu să scrii un articol sau vreo schiță. Acasă însă redactorul nu poate să plece decât după șase seara.

Planurile anuale, semianuale și trimestriale ale radioteleviziunii moldovenești sunt ticluite conform cerințelor stricte ale comitetului central de partid și trebuie să poarte viza secției respectiv de la același comitet central.

In fiecare luni în cabinetul președintelui sau în sala de ședințe se fac planificările săptămânale. Seful programelor raportează despre îndeplinirea planurilor pe parcursul săptămânii precedente. Toate emisiunile sunt imprimate în prealabil pe bandă de magnetofon și ascultate de redactorul șef. El este acela care taie și spânzură.

Radiodifuziunea moldovenească caută să copieze întrutotul emisiunile Moscovei. Afară de asta rodio Moscova trimite regulat planurile sale trimestriale și cele consacrate anumitor evenimente de ordin unional. Aceste planuri devin literă de evanghelie pentru radio Chișinău. Linia principală a planurilor lor dogmă rezidă în devotamentul nețărmurit față de partid și ideologia lui. An de an în planurile tematice ale redacțiilor, fie social-politice sau artistice, pot fi întâlnite aceleași compartimente și rubrici: educația comunistă prin prisma vieții de partid și celei comsomoliste, educația prin muncă ca parte indistructibilă a celei comuniste, despre procente, norme, metode de muncă, despre câștigul "fabulos" al fruntașilor în producție și aproape nimic despre lumea spirituală a muncitorului, despre prietenia popoarelor sovietice și în primul rând cu "marele popor rus", rubrică, ce voalează rusificarea fățișă a popoarelor sovietice conlocuitoare, patriotismul sovietic prin prisma isprăvilor de luptă ale eroilor revoluției, războiului civil și ai celui pentru apărarea Patriei. Toate emisiunile, inclusiv cele literar-muzicale, în marea lor majoritate vizează numai rațiunea omului. Ele exclud presupunerea că radioascultătorul sau telespectatorul ar putea să aibă și inimă, emoții.

La baza planurilor de lucru ale redacțiilor stau, în primul rând, hotărârile congreselor de partid. Urmează apoi documentele guvernamentale privind economia națională și, în sfârșit articolele de fond ale ziarului "Pravda".

Astfel stând lucrurile, emisiunile nu se bucură de popularitate și oamenii deschid aparatele doar pentru un film artistic sau pentru un concert de muzică populară moldovenească. Așadar, nu sosesc nici scrisori la redacții din care să se vadă afinitatea ascultătorului pentru cutare sau cutare gen de emisiuni.

A fost un caz când din neatenția redacției respective a nimerit pe undele eterului o bandă de magnetofon despre aflarea lui Brejnev în Cehoslovacia în timp ce el se afla în Cazahstan. Emisiunea a durat jumătate de oră dar nimeni n'a observat că era o bandă veche care fusese translată cu vreo lună în urmă când, într-adevăr, secretarul general al partidului fusese în vizită la Husac. Prin urmare, nimeni nu ascultă așa numitele emisiuni social-politice pe care contează atât de mult regimul.

O dovadă evidentă în această privință este scrisoarea unui tânăr radioascultător din satul Trebisăuți raionul Briceni. La o anchetă lansată de radiodifuziune pentru studierea opiniei publice comsomolistul Rusnac Ion scria că emisiunile social-politice nu mișcă pe nimeni și nu interesează pe nimeni. Nici chiar colhoznicii simpli nu le ascultă. El îi chema pe ziariștii de la Chișinău să se învețe a face emisiuni la "Europa liberă" și la "Vocea Americii".

"In zilele noastre,- scrie el,- când nu mai există tineret neștiutor de carte, cânt în fiecare casă întră ziarul, revista, e limpede ca "bună ziua", că omul vrea să asculte informație politică internațională, comentarii netendențioase pe teme politice actuale și muzică, multă muzică. In nici un caz nu trebuie să i se bată omului capul cu învățături politice, cu tot felul de biografii ale conducătorilor revoluției și tonele de băligar împrăștiat de colhoznici în câmp. . ."

Intr-adevăr, limpede ca "bună ziua". Barometrul republicii indică doar ceață și ploaie. . .

Nicolae LUPAN

PRIMIREA CU FLORI A SOLDATILOR ROMANI, LA INTRAREA IN CHISINAU-IULIE 1941.

FARA ARMÂNEASCĂ

MACEDO-ROMÂNII

(Câteva date Statistice)

Românii sunt rezultatul populației Daco-Trace Romanizate care în urmă cu 2-3 ani locuia pe un teritoriu vast întins dela Nistru și Tisa până la Marea Adriatică și Muntele Olimp.

Romanizarea treptată a dus la formarea populației Proto-Românești care până la invazia Slavă a continuat să populeze aproape exclusiv întreaga peninsulă Balcanică. Invazia Slavă și migrările ulterioare au dus la izolarea unor mase Românești atât în sudul Peninsulei cât și în Vestul ei.

Românii de pe cuprinsul Daciei au reușit cu timpul să-și înjghebeze propriile lor sate, făurind în cele din urmă România Mare și Modernă. Românii dela sud de Dunăre au fost supuși însă unui proces continuu de desnaționalizare, fiind asimilați în mare parte unor popoare străine. In evul mediu prezența Românească în Peninsula Balcanică avea o pondere deosebit de importantă atât cantitativ cât și calitativ. In mod ironic, câștigarea independenței țărilor din Balcani s'a făcut în detrimentul Românilor de aici, provocând asimilarea și desnaționalizarea lor vertiginoasă. Inaintea celui de al Doilea Război Mondial încă mai existau la Sud de Dunăre aproximativ 500-600 de mii de români. In prezent, se menține o conspirație totală asupra numărului lor, iar noi ne temem că fără protejarea din afară, frații noștri Români sunt sortiți pieirii.

Din punct de vedere lingvistic, Românii din apropierea malului drept al Dunării aparțin grupului Daco-Român, în timp ce Românii din Macedonia (divizați între Grecia, Iugoslavia, Albania și Bulgaria) aparțin grupului Macedo-Român sau Aromân.

Acești frați Români, altădată mândria Europei de Sud-Est sunt cei mai amenințați azi, neavând nici dreptul și nici posibilitatea să-și cultive limba străbună.

Intre cele două războaie mondiale, guvernele românești din țară au făcut tot ce au putut, reușind într'o oarecare măsură să-i ajute.

Acum însă numai exilul îi poate ajuta. Așa zișii "patrioți" care guvernează azi România, nu numai că i-au abandonat dar chiar i-au oferit altora. Resereul, de exemplu, a încheiat un tratat pentru reluarea relațiilor diplomatice cu Grecia și transarea altor probleme reciproce, potrivit căruia sub masca "repatrierii" România comunistă renunță la problema Macedo-Română și implicit la frații noștri.

Pentru a nu-i uita pe frații Macedo-Români, ziarul "Cuvântul Românesc" propune: DECLARAREA UNEI ZILE NATIONALE A ROMANILOR SI AROMANILOR DELA SUD DE DUNARE.

Chiar dacă unii frați sunt pe punctul să-și piardă limba, cu o viitoare țară liberă și cu adevărat patriotică, AVEM DREPTUL SA SPERAM INTR'O REDESTEPTARE DEMOGRAFICA ROMANEASCA.

(Secția de cercetări)

DATE STATISTICE

Oferim în continuare o listă cu satele și regiunile Aromânești din peninsula Balcanică, precum și numărul familiilor din fiecare sat, întocmită între anii 1930-1935

MACEDO - ROMANII din ALBANIA

(Numele așezării și numărul familiilor)

Tirana	180	Garmencioc	18	Novoselo	16	Balteza	6	Ersoca	10
Durazza	110	Gradistea	27	Ducas	10	Bonavia	18	Corcea	400
Vilaj	25	Imistea	10	Berat	300	Driza	5	Embolia	5
Sucti	22	Libovcea	25	Bolovea	25	Scrofolina	15	Ormanciflic	16
Piesca	25	Sarimonastir	20	Pentandria	15	Jupani	6	Bobosita	60
Guba	20	Grubiani	10	Tapia	12	Bestrova	12	Drenova	15
Saiac	10	Ardenita	12	Leparda	15	Armani	15	Pleasa	31
Rethi	10	Ciplaca	30	Dusnita	10	Silistea	15	Disnita	41
Cavaia	130	Potova	12	Dobruia	15	Ducati	30	Moscopoli	130
Elbasa	150	Miza	20	Skipr	18	Permeti	60	Lubovnia	10
Taric	22	Colonia	40	Giurina	20	Terniste	30	Grabova	70
Stremen	28	Biscincas	15	Mulipasa	15	Subsca	20	Bitcuchi	30
Lusna	80	Cruenchi	25	Mecat	10	Cosova	80	Pogradet	42
Gorita	30	Bumbalina	15	Babita	8	Rumani	70	Lunca	60
Cerna	25	Iagodina	10	Fieri	250	Cutali	10	Sipca	52
Deviaca	20	Crueghiata	15	Poston	15	Zaveliani	10	Nicea	70
Goleni	12	Poiani	20	Radostina	10	Budari	30	Selenita	25
Carbunara	30	Iavari	8	Capri	10	Mociani		Trei Frați	15
Ngurza	10	Cumani	10	Anetbeusi	10	Loscovic	8	Cerveni	15

In afara acestor Aromâni cu domicilii stabilite, mai existau în Albania înainte de război aproximativ 1.000 de familii de Aromâni păstori nomazi. Considerându-se aproximativ 8 membrii pe familie (la vremea aceea Românii Macedoneni aveau familii foarte numeroase) se ajunge la concluzia că înainte de război încă mai existau în Albania aproximativ 40 de mii de Români-Macedoneni.

AROMANII DIN GRECIA

Statisticile Grecești recunoșteau între cele două războaie mondiale aproximativ 20 de mii de Macedo-Români. Sursele Românești afirmau însă că ar fi existat 200.000 de Macedo-Români. Considerând că o bună parte din acestia ar fi fost grecizați, un autor obiectiv a ajuns la concluzia (prin calcul) că în anii 1930 trăiau în Grecia un număr de aproximativ 100.000 de Macedo-Români. Repartiția lor era în următoarele regiuni și sate:

REGIUNE VERIA
(La poalele munților Vermion)
- Selia de Sus
- Selia de jos (Marusa)
- Xirolivad
- Doliani
- Caterina

REGIUNEA VODENEI
- Gramaticovo
- Candrovo
- Paticina
- Horopani
- Naosa

REGIUNEA MEGLINIEI
- Livezi
- Luminița
- Lunguța
- Osani
- Cupa
- Berislav
- Tarna Rica

REGIUNEA SERES
- Poroi
- Seres
- Sidrio-Castro
- Cavela
- Lipos
- Langaza
- Branda

REGIUNE FLORINA
- Florina
- Nefovan
- Belcanian
- Nevesca
- Klisura
- Hrupista

REGIUNEA SALONIC

REGIUNEA TESALIA

REGIUNEA GREBENA
(Munții Pindului)
- Grebena
- Turia
- Perivale
- Avdela
- Sanmarina

REGIUNEA EPIR
- Ianina
- Baiasa
- Furca
- Breaza
- Armînciu
- Amer
- Chiare
- Brebenita
- Floru
- Laca
- Pazi

BULGARIA

In Bulgaria, cea mai mare parte a populației de acolo aparținea și aparține ramurii Daco-Române și trăiește în primul rând de-a lungul malului drept al Dunării. Aromânii trăiau în special în centrul și sudul Bulgariei lângă frontiera cu Grecia. Menționăm următoarele sate Armânești:

Dubnita	Costandovo
Pestera	Cepino
Pachitovo	Giumaia
Dorcovo	și altele

Păstori nomazi Aromâni trăiau deasemenea în munții Rilo, Rodopi și Pirin. Numărul total al Românilor (inclusiv Aromânilor) din Bulgaria dinainte de război depășea 100.000.

IUGOSLAVIA

Repartizarea Românilor Macedoneni în Iugoslavia înainte de război. (Listă incompletă deoarece sursele de care dispunem nu-i separă pe Aromâni sau Macedo-Români de Români propriu ziși sau Daco-Români)

Bitolia	4.309(familii)	Tusla	458
Ohrida	1.658	Mithohia	44
Bregalnita	1.012	Prizen	64
Toplita	129	Rasca	42
Kosovo	174	Tetovo	10
Kumanovo	183	Sarajevo	89
Skoplie	708	Travnik	24
Tikves	852	Smederovo	60

Carti Di La Papu

1

Vrute nipoate,

Căndu băgai măna ca să scriu aisti nândauă zboară, 'ñi și pâru că ișeam dit unâ lângoari lungâ, că añi și dzâli mi-avea țânută ligat di crivati ș'că cicioarli aveau agrâșetă s'imnă. S'nu ți-arădz, nipotu-al papu, nu iaste zborul ni di imnari, ni di cicioari!

Cama aplo ș'cama amaru, multu cama duriros, mi-aspârai căndu vidzui cătu greu iasti s'u lliai dit ahurhită, s'vrei s'asterñi pi una coală albâ, zboarâli ți tută bana li-avdzâși dit gura părințălor, a soțâlor cu cai ți-agiucași, a tutulor ațâlor cu cai acriscuși, ti fârmitași, plămsesi ș'ti hârâsiși aco diparti, ninga cupiili di oi, ninga cărvăñilli di calli i di mulări, ninga cireapili di cârbuñi, ninga furca ș'cicârichea ți turțea lăna, ninga războí, aco iu mâmăñili, surărli, 'nveastili, dzuă di dzuă ș'noapti di noapti, 'nțâseau pitu tâmbări s'vilendză nvisili a banăllei întredz, astiptândalui sâ-s toarâ dupâ dzăli, stămăñi i añi întredz, ațelli ți-aveau luatâ calea xeanilor! S'fără s'voi, 'ni și dusi mintea năpoi, cu suti și suti di añi dănăpoi, la tut tricutu a farăllei!

Nilli di añi di căndu ațeali zboară disñirdarâ avdzărea sutilur di suti di ñilli di rămăñi, cântară cupiili ș'munțâlli, plămsirâ gaileili ș'moartea, si'nvirinară toamna căndu dipuna tu arniu, s'hârâsiră primveara căndu luară calea tu nâpoi cătâ munț.

Ti blăstem n'arucă Dumidzălu ca s'agiundzem aua iu agiumsim?

Când barbarlli vineau ditu irñili ali Asii 'ncalar pi calli fără șeauâ, noi aveam data un Justinian; ș'cama amânat cănd alț nu știau ninga s'facâ câlivi, noi anâlțam pi tron Asaneșțâlli ș'fățeam s'treamburâ Constantinopolea, 'ncllideam tu culivii pitricutu a Scapitului când îlli vini chefea sâ's leagâ di noi și s'aspună că iasti cama gioni!

Ti urvii nâ pinsi s'nâ fărămițăm așe, fălcari di fălcari ș'celnicat di celnicat, arupt un di alant, s'nâ bâtem cu Arbineslli ș'cu Turțâlli, cu Grețlli ș'cu Vurvărlli, s'încălicăm tută Europa, di Moscopopoli până Leiptzig, di Veneția ș'până la chirutu Petersburg, s'avem Viena ș'Buda plină di prâmâtefț, s'dăm la tuti soili oamini di mari puteari, la Sârghi, la Greț ș'la Vurvâri, la frațâlli a noci di alanta parti di Dunări, ș'noi tu horli a noasti s'arâmânem uarfăni, orghi ș'niputuț, s'nu agiundzem s'ligăm dauâ zboară pi unâ coală di carti, ca's poatâ s'acațâ ș'limba noastâ râdzâtină, s'inclligăm ș'noi ca tuț vițiñilli una fară cu loclu allei ș'cu adețâli allei, s'nă chivârsim casa noastâ așe cum știam ș'cum feațim pit casili alăntoru? Că avum di la Dumidză minti, vreari ș'curaj, ma mult di cât nâ lipsea. Ma urvia vru ca s'li dăm tuti la alț ș'ti noi s'nu țânem țiva!

Dzăc nâscânț di-anoștri, ți'nvițarâ cama multă carti, că sândzili Trațâlor nu s'arăsi, că'mpultim di totna vecllia lor lângoari, că arămasim di ñilli di añi așe cum vru s'nă bagă Dumidzălu: că nu aveam ananghe să scrim zboarâli pi carti când șădeam cu Dumidză di zbor la aumbra vârñui fagu ș'că iți cum s'u dai, bana iasti șcurtâ, ș'nu fațea s'ti tranipsesti ti lucâri fără axii, cănd știai că hii ti fudzeari ș'că bana nu easti aua, ma di alantâ parti, aco ninga El!

Poati s'aibă'ndriptati s'hibâ așe, ma putea s'hibâ ș'altâ soiă!

S'putea ca di Tîrcol ș'di Larsa până la Durmitoru, di Curceaua până Sărună, di Arta ș'până Târnavu s'nu s'avdâ alt zbor di cât zboru a nostu. S'nu hibâ ananghi s'ai patru pașapoarti ca s'treț di Florina pisti munti ș'ti duț Bituli! Tuti ireau tu mâna al Dumidză, ma cama multi fură ti mârtiili a noasti tu mâna a Patriarhului di Pole. Oh, nipoate, cât iasti lișor s'aruți amârtia pi alt, s'ti lai pi măñi și s'dzâț că chirolu nu's toară. S'hibâ dalihea? S'mini știu că nu agiută țiva s'plândz pi tricut ș'pi murmint, s'hibă iali cât mușati s'vrei! Zboru iasti: Ti putem s'fățem ază? Dit fântâna tu cai n'arucăm ligaț di mâni ș'di cicioari, iasti vâră scăpari? Nu putem s'aruncăm vâră scară s'isâm nafoară? Când tuț arachilli dit pădurli ali Africhi ș'tuti triburli s'disteaptâ s'caftă un loc sum soari, când ațelli ți până aoaltari hirbeau alghilli tu căzăñi și-lli mâca fără sari, bat cu bușu pi masa di la ONU ș'bagâ frica tu oasili a milioanilur di alghi, va arâmânem noi orghi și sclavi, ligaț di mâni ș'di cicioari, ndzinucllliați la xeñilli ți n'alăcsiră limba ș'nâ feațiră s'nă arușinăm di miletea noastă? Plini sânt sculiili ș'universitățli di Anthina ș'di Scoplia, di Sărunâ ș'di București, di Sofia ș'di Tirana, di vlâstari ișeti dit coapsa noastă. Pit mărli păzări dit Ascapitu, fără s'vrei avdzâ câti una oară zbor di Avdilliaț i de Fărșiroț! Sântu pitricuț di xeñi ca ficiori di mari axii s'înveață carti, s'hillilli a noștri îngroașe fără să știe cupia ațâlor ți s'aspigiurarâ s'nă astingâ fara, s'nu s'avdâ zghic di rămăn tu tut Balcanu!

Azâ doi, mâni trei, piimâni unâ sută, cu zori mari ș'cu multâ sădoari, iasti tu puterea noastră s'alăcsim lucârli di ază. Nu-i lișor! Mult cama greu easti că di suti di añi n'aspindzurarâ di pultâri trastu 'mplin di tuti'ngiurâturli ți n'arucarâ ațelli ți nu vrea s'veadâ diștiptarea noastră. Putem, ma cathi un di noi aclo iu lu-arucâ soarta, lipseaști s'anchiseascâ s'alâxeascâ fața lucrâlor.

Că dzăsi 'ncufrusitul pi Cruți că: "Ma s'ai vreari cât un găruț di muștar, valii dzâți a muntilui: - Mină-ti! și muntili va's mină".

Papu MICIU

DIN REZISTENȚA ROMÂNĂ ANTICOMUNISTĂ

APELUL COMITETULUI DE SALVARE A BISERICII CATOLICE ROMÂNE DE RIT BIZANTIN

Notă. Acest Apel, precedat de scrisoarea trimisă profesorului Hanga, delegatul guvernului român la ONU, a fost primit din Europa, și îl publicăm pentru caracterul lui de document istoric, care arată din plin lipsa libertății umane în România condusă de un guvern comunist. REDACTIA

Domnule Profesor,

In calitate de membru al COMITETULUI DREPTURILOR OMULUI din cadrul O.N.U., Vă rugăm în mod respectuos să binevoiți a transmite de urgență Presedintelui României, D-lui Nicolae Ceaușescu, documentul Comitetului de Salvare a Bisericii Române-Unite a Blajului, anexat la prezenta scrisoare.

Totodată Vă rugăm, ca în calitatea care o aveți să militați pentru redarea libertății și-a drepturilor istorice, acestei instituții românești, care în 1948, în mod ilegal a fost pusă în afara legilor țării.

In cazul în care nu se va reda libertatea Bisericii Unite a Blajului, Comitetul de Salvare a Bisericii Române-Unite se va adresa O.N.U.-lui și tuturor organismelor internaționale. Va mobiliza toate forțele spirituale ale poporului român în această luptă dreaptă a noastră.

Nu dorim confruntarea cu guvernul român, dar dacă nu vom fi înțeleși, suntem gata să înfruntăm orice nouă prigoană.

Vă rugăm să asigurați pe D-l Nicolae Ceaușescu personal, că acest comitet își va înceta activitatea în momentul în care va fi redată Bisericii Române-Unite a Blajului o libertate autentică.

Nu dorim și nu acceptăm o libertate în cadrul bisericii româno-catholice din România. Noi nu suntem o biserică catholică ca oricare alta, noi suntem Biserica Română-Unită a Blajului și nu ne putem integra în alte biserici. Noi suntem biserică românească și ne-am născut ca o necesitate istorică numai pentru români și pentru pământul românesc.

Noi nu suntem un simplu cult, noi suntem instituție de cultură curat românească și cu cult specific românesc, deaceea nu ne putem integra în alte culte. Noi români fiind, am lăstărit din rădăcina latinității noastre și numai din ea ne putem scoate seva existenței noastre în timp. Așa să fim priviți, căci numai așa vom putea fi înțeleși.

București, August 1977

APEL

In 1948, Guvernul român a interzis, prin decret, Biserica Română Catolică(de rit bizantin), instituție culturală și religioasă cea mai devotată intereselor poporului și țării românești.

Toți episcopii, aproape toți preoții și mii de credincioși cari n'au vroit să renunțe la credința lor au fost trimiși în închisori, lagăre de concentrare sau mine de plumb.

In 1964-66, când a intervenit eliberarea deținuților politici, episcopii, un mare număr de preoți și de credincioși erau morți.

Biserica Română Catolică rămasese interzisă, dar cinci episcopi cari fuseseră consacrați în clandestinătate și cari supraviețuiseră celor 17 ani de închisoare au continuat să ceară Guvernului libertatea lor religioasă, bazați pe:

- articolul 30 din Constituția Română;
- articolul 18 din Declarația Drepturilor Omului;
- articolul 18 din Tratatul Internațional al Drepturilor Civile și Politice.

Guvernul român a refuzat și a început împotriva lor o perioadă lungă de persecuții.

Astăzi, acești cinci episcopi și mulți dintre preoții reprezentativi trăiesc sub o supraveghere severă și sunt supuși unor presiuni și interogatorii repetate. Acest regim ar putea primejdui judecata și sănătatea lor.

Manifestările religioase ale Bisericii Catolice Române sunt reprimate și pedepsite cu închisoare.

Așa se găsește privată de libertate și trăiește sub amenințare, Biserica Catolică Română.

Noi constatăm că Acordurile dela Helsinki, asupra Drepturilor Omului, semnate de Guvernul nostru, nu au fost respectate în ceiace ne privește pe noi.

Noi cerem cu stăruință Conferinței dela Belgrad să studieze problema noastră și să obțină ca, Guvernul nostru, în conformitate cu Acordurile pe care le-a semnat, să redea Bisericii Catolice Române libertatea care i-a fost pe nedrept suprimată în 1948.

Mai mult de un milion de Români Catolici își pun întreaga lor speranță în Conferința dela Belgrad. Ei cheamă în ajutorul lor pe catolicii din lumea întreagă și pe toți oamenii de bună voință iubitori de libertate.

CĂTRE LUMEA ÎNCĂ LIBERĂ

Constatin Dumitrescu: Citat la Tribunalul Militar, cu citația Nr.5039 pentru a mă prezenta în ziua de 13 Oct. 1976,Dos.Nr. 437/976. Intrucât pe citație nu este trecut textul pe care eventual l-am încălcat m'am prezentat și pe rol era dosarul meu, ultimul cu mențiunea –INTERNARE–.

Am plecat din Tribunalul Militar să-mi anunț prietenii că pentru a treia oară voi fi internat pentru expertiză neuropsihiatrică.

In socialism oamenii se împart în două categorii - normali și anormali - ultima fiind cei care fac opoziție deschisă, după rețeta Cremlinului fiind socotiți demni de a fi recuperați. Pentru leninism categoria celor care își înving instinctul de conservare, nu există.

Democrația este sinonimă cu libertatea cuvântului. In democrație omul este stăpân pe ideile și sentimentele lui și liber de a-și alege modul de exprimare cuviincioasă în respectul tuturor.

Ceea ce se întâmplă sub cortina de fier se va întâmpla ori unde leninismul triumfă. Opoziția este distrusă fizicește și desbinarea lumii încă libere o va aduce la acest desnodământ.

"O să vă găsiți stăpâni
ferindu-vă de război"

Demostene

Este actuală această alarmă pe care marele atenian a dat-o și, neascultat, a trebuit să vadă și el pierderea libertății Heladei.

Este ora 12.05, trebuie să plec la tribunal ca să apar în fața instanței si să aștept în liniște cum se vor desfășura lucrurile în această a treia încercare la care sunt supus.

Acest sistem de gândire geometric-mă feresc să-i spun primitiv- se va impune omenirii prin imnurile ridicate păcii și destinderii, cântec cu sirenă care va adormi vigilența tuturor, iar când se vor trezi, vor spune: "Nu credeam că o să se întâmple așa"

Demostene

Cine mă poate crede pe mine, un anonim, când economiști de prestigiu cer reducerea cheltuielilor de înarmare și se lasă amăgiți de cuvântul destindere, iar amirali fac socoteala câte spitale s'ar clădi cu ceea ce se cheltuește cu întreținerea armatei din Coreea? De aceea le recomand tuturor să studieze trecutul și să plătească tribut marilor figuri, și de aceea mi-am îngăduit să citez pe Demostene, peste care nu se poate trece, dacă acel "hit now" n'a fost înțeles.

Trebuie să plec; ar fi trist să nu ajung la timp. Cine știe dacă doza dublă de "majeptil" de care m'am ferit la Bălăceanca în 30 Nov.1971-27 Ian.1972 nu-mi va fi administrată aici și voi simți cum creerul îmi va face explozie ca în 1957 episcopului Dragomir la închisoarea Râmnicu Sărat.

De la un asemenea regim în care noțiunile sunt mistificate, ceea ce duce la dizolvarea certitudinelor, te poți aștepta la orice și provocările de atunci îmi sunt prezente în minte. N'am căzut în cursă.

Bunul Dumnezeu și acum să mă ajute, în ordinea umană, ca și atunci, mă văd singur.

Rămas bun ,
Constatin Dumitrescu

București 13 Oct.1976

Apelul de mai sus este al fostului avocat Constatin Dumitrescu, muncitor zilier la Secția Lătești din comuna Bordușani,Jud.Ialomița.
-Născut la 28 Oct.1913 în București, își face studiile liceale ca fiu de ceferist în cartierul Grivița. In toamna anului 1926, după terminarea studiilor este admis ca avocat în Baroul Ilfov. Inrolat în rândurile P.N.Tărănesc, temperamentul său politic prin excelență l-a făcut să nu-și părăsească prietenii de generație, cultivând tot ceea ce îi putea întruni laolaltă pe luptătorii contra regimului totalitar, impus țării noastre. Arestat cu lotul celor din primăvara anului 1948, este condamnat și execută 15 ani de pușcărie(1948-1963). După terminarea pedepsei este trimis cu domiciliul obligator în satul Lătesti pe Bărăgan, până în Iulie 1964. După terminarea restricției, locuind mai departe în sat, el scrie un eseu politic anticomunist cu referințe la situația din R.S.R. intitulat "DEMNITATEA NEGATA" din care trimite un capitol chiar fostului prim ministru al guvernului comunist-Ghe. Maurer. Acest eseu, tradus în limba franceză, pentru a fi trimis în străinătate, a fost cauza multor suferințe cu noi arestări și internări în spitale psihiatrice. Dumnezeu să-l aibă în pază !

APELUL UNUI GRUP DE FOȘTI VETERANI DE RĂZBOI

Notă. Am primit la redacție apelul de mai jos, împreună cu aceste rânduri: "Vă rugăm să transmiteți această scrisoare prin postul de radio "Europa Liberă", dar numai după data de 1 Decembrie, când începe "Conferința Națională" a partidului comunist român. Vă rugăm nu dați în vileag sursa și felul în care v'a parvenit această scrisoare. Am ales adresa D-stră deoarece nu aveam alta la îndemână...".

Catre Comitetul Central al Partidului Comunist Roman,

Suntem un grup de veterani, foști combatanți în cel de al doilea război mondial, și adresându-vă această scrisoare, sperăm să fim în asentimentul tuturor luptătorilor... patriei noastre. Suntem cu toții salariați de stat și facem parte din generația contingentelor 1917-1923, generație căreia, pe drept, i s'a mai spus și "de sacrificiu".

Subiectul pe care vrem să-l dezbatem în această scrisoare este "Noua Lege a Pensiilor", care după părerea noastră, putea fi o lege bună dacă autorii ei se străduiau s'o facă și dreaptă. Adică, s'o perfecționeze, în adevăratul înțeles al cuvântului. Pentru că, dacă înțelegem și suntem de acord cu stăvilirea unor abuzuri, precum și cu ridicarea stagiului de muncă la 30 de ani, nu putem fi de acord cu diminuarea drepturilor bănești, acum când salariile urcă vertiginos iar costul vieții creste mereu. Această măsură, absolut inechitabilă, care ne pune în inferioritate față de celelalte generații, creindu-ne sentimentul de "nedreptățiți prin comparație" contrazice până și cele mai elementare norme de conviețuire umană: "Atunci când ceri omului să muncească mai mult...trebuie măcar formal, să-i oferi și ceva în plus" (nicidecum să-i iei)....In plenara C.C. al P.C.R., din 2-3 Noiembrie 1976, în care s'a hotărât desființarea impozitului pe salarii, s'au dat și unele asigurări, în sensul că:"procentele din retribuția tarifară vor fi majorate astfel încât, la o bază de calcul mai mică, să se asigure, de regulă, nivelul actual al pensiilor" ...Lucru pe care noua lege nu l-a respectat. De ce ?...Ne permitem să punem întrebarea ... căci, realitatea a demonstrat contrariul. Mai ales realitatea care, excluzând frazeologia juridică și manevra cifrică, se exprimă numai odată pe lună, prin mandat poștal.

Această scrisoare este mai mult un apel la înțelegere și justiție....Suntem îndreptățiți să punem o justificată întrebare : "A fost gândită, această lege, în spiritul umanismului socialist ?... Vă rugăm să reflectați !... Noi am trăit și muncit zeci de ani și pentru toate acestea drepturile noastre trebuiau să rămână intangibile. Asta înseamnă justiție.

Ni s'a impus apoi o cotă de 2 la sută pentru pensia suplimentară, urmând ca după 10 ani de cotizare neîntreruptă, să ni se acorde un spor de 14 la sută. Abia s'au împlinit însă, cei 10 ani și noua lege a redus sporul la numai 8 la sută. Dar noi ne-am câștigat acest drept cotizând în condițiile legii precedente și cerem ca "ele" să fie respectate. Altfel care om, de bună credință, mai îndrăznește să cotizeze cu încă 2 la sută "benevol" când însăși legea nu mai prezintă o garanție.......

Această scrisoare a fost redactată astăzi 24 August de:"Un grup de luptători".

P.S. Am ales această cale indirectă, pentru că pe calea cea mai directă, se pare că scrisoare noastră n'a reușit să vă parvină.

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

HAZ DE NECAZ

Șchinbarea la Față

Nea nicu de-venise Marcsist, fincă văzuse nește Filme cu frații marcs, care erea dați Naibi de te prăpădeai de Râs. Dela dânși vine și Porecla de marcs, care șea insușito bolșeviști sovetici. Dar acestea nare aface cu cele ce urmează.

Pe vremea când erea tânără calfă la Pitești, Nea nicu să plinba pă str. Mare, care deodată vede pă trotaru ălalant un cetățean cu Barbă. Stranversează strada și să repede la iel, îl ea în brațe și îl unple de Pupăturii peste tot.

– Să vezi și să Nu crezi! Uite pă mișu popescu, fostu meu coleg la școala Serală de Pantofărie. Ce plăcere să te întâlnecs după atâtea ani!

– Ascultă neică, – zise Cetățeanu scârbit fincă îl unpluse de bale, – dumneata face o confuziune de Persuană!

– Aurea în tramvai! Nu face pă nebunu mișule! Chiar dacă țea crescut Burta și barba și parcă ai mai crescut și ca fizic fro cinzeci de centimetri, te recunosc dintro mie!

Zicând acestea Nea Nicu îi arse o labă peste ~~cu~~ Popou.

– Mă scuzi dumneata, – zise domnu enervat, – eu nu sânt mișu Popescu. Mă numesc Mitică georgescu, funționar la poștă.

– Măi să fie, – zise nea nicu, – nu numa că teai șchinbat ca Corp și Fizic, dar ți sa șchinbat și Numele!

Glume

* Ceausescu în Cimitirul Belu: Era curios să vadă dacă există viață după moarte. Se așeză pe o bancă, și puțin după miezul nopții apărură câțiva oameni grași stând liniștiți de vorbă. Deodată, pe o aleie, vine un om slab, piele și oase de puteai să vezi prin el. Desigur că asta-i o stafie, gândește Niculiță, și-l întreabă:

- De când ai murit, mă omule ?
- Ce mă, ești nebun, ăia grași care se plimbă, ăia-s morți de 30 de ani, eu am ieșit acum din schimbul trei.

* Moscova a fost infestată de șoareci și cu toate măsurile luate, pericolul a luat proporții pravoslavnice și naționale. Dinfericire, un inginer a inventat un șoarece mic electronic (furat din America) care i-a luat pe toți ceilalți șoareci după el, și i-a înecat în mare. Imediat după aceasta Brejnev îl cheamă pe inginer la el și-l întreabă:

- Tovarășe inginer, n'ai putea să faci un chinez mic, electronic ?

* Coana Leanca face o dietă de cultură. E prezentă la toate premierele. Intr'o seară s'a dus să vadă "Macbeth" și imediat după ridicarea cortinei șoptește vecinei:

- Am știut că așa o să înceapă, cu furtuni și fulgere !
- Ați citit piesa ?
- Nu, dar de o săptămână mă dor încheieturile din cauza reumatismului !

* O delegație românească a cumpărat din U.S.A. o fabrică de rulmenți, una de cauciuc și o alta de produse chimice, și tocmai duceau iar tratative, cu un bancher, pentru noi achiziții.

- Dar, pentru ce aveți voi nevoie de toate acestea ?, întrebă în cele din urmă bancherul.
- Păi, să vedeți, noi construim socialismul.

După ce a stat un pic pe gânduri, bancherul a replicat:

- Cât îmi dați să vi-l construiesc eu.

Epigrame

Ion CICALĂ

UNUI AMBITIOS AJUNS...JOS

Broasca mică cât un ou
a plesnit vrându-se bou !
Boul nost vrându-se șef
a ajuns servit bifteck.

UNIRE TARZIE SI PROBLEMATICA

Un an întreg cât ne-am certat
Milcovul s'a tot umflat
și dac-acuma ne unim
ca să-l sorbim...plesnim !

DUPA MECIUL DE FOTBAL ROMANIA-IUGOSLAVIA

Nici un dubiu nu mai am!
Stefan Covaci trebuie ras,
c-a venit din Amsterdam
cu nici unul din....Ajax.

O GHICITOARE:

Poate oare sta'n picioare
epigrama'n ghicitoare ? !
Dacă da, ghici, cin'se'ntinde
pretinzând că se destinde ? !

UNUI RADIO-JURNALIST

Mă'ndemni să scriu mai mult decât catrene
Mulțam nene, dar nu-s pentru antene.
De scriu puțin, scriu la Cuvânt
pe când tu vorbești în ....vânt.

UMOR

* La Mamaia, un tânăr era cât pe ce să se înece și striga: "Ajutor, mă înec". Atunci un bun înotător veni spre el și-l întrebă:-Ascultă tinere, în școală ai învățat limba rusă ?. "Da, am învățat", răspunse sinistratul.-"Mai bine învățai să înoți", replică înotătorul, și plecă mai departe.

* O personalitate politică însemnată vizitând România la invitația șefului partidului, face o remarcă:

- Grea e limba asta română, tovarășe Nicolae...

La care șeful răspunde cu inteligența-i recunoscută:

- Mie îmi spui ?

MATTY

POFTĂ BUNĂ !

— Bucătarul nu prea gătește cu gust, dar să știți că la cursurile teoretice a fost primul.

— Eu vă spun ce e foarte proaspăt și ce nu, dar dumneavoastră să fiți discret...

— ...iar la notă să scazi cele 28 de minute cît te-am așteptat să-mi iei comanda.

CITITI LA RUBRICA "NOTE SI COMENTARII" PARERILE NOASTRE

RAȚOIUL EXILAT

ANUL VII, OUL Nr. 6

CONDAMNĂRI LA MOARTE CU REABILITATE GARANTATĂ!

BUCURESTI (Rățoi-Pres) -Guvernul Român a hotărât să modifice legea Pedepsei Capitale. Se acordă acum noi garanții celor condamnați:

- Complecta reabilitare politică după 15 ani de la execuție, ori după 2 zile de la dispariția lui Niculiță.

Care dată vine întâi, aceea se aplică !

- Execuțiile sunt conduse în acord cu preferința celui condamnat: ștreangul, plutonul de execuție, otrava, etc.

"Libertatea ca cetățeanul să-și decidă singur soarta este caracteristică Adevăratei Democrații Populare și în acord cu legile umane stabilite la Helsinki" a declarat premierul Stalinițǎ Ceaușescu semnând noua lege.

ULTIMA FOTOGRAFIE A LUI STALINITA CEAUSESCU

Dona-RATOIUL

• Odată cu disputarea etapei a 17-a s'a încheiat turul campionatului de fotbal, Divizia "A". Primul loc în clasament este ocupat de echipa din Tg. Mureş, care a avut un lot omogen, prestând jocuri bune, mai ales pe teren propriu. Fosta campioană, Dinamo, ocupă locul 5, după evoluţii nu prea convingătoare. U. Craiova, una dintre protagonistele campionatului trecut, se "zbate" în a doua jumătate a clasamentului, deşi are un lot de jucători tineri şi talentaţi, dar care nu se prea omoară cu antrenamentele.

Dintre jucători o menţiune specială merită Zahiu, fosta rezervă a echipei Steaua, înlocuitorul lui Dumitru- ieşit din formă - care a fost "motorul" echipei în ultimele două etape, marcând şase goluri şi prestând un joc excelent. Evoluţia lui Zahiu se pare că marchează apariţia unei noi "stele" în fotbalul românesc.

Rămâne ca viitorul să confirme acest lucru.

REZULTATE TEHNICE

•

F.C. CORVINUL HUNEDOARA – F.C. OLIMPIA SATU MARE 1–0 (0–0)

Stadion Corvinul; teren bun, deszăpezit; timp favorabil; spectatori – aproximativ: 9 000. A marcat: AGUD (min. 85). Şuturi la poartă: 17–7 (pe poartă: 10–2). Cornere: 16–2.

CORVINUL: I. Gabriel 7 – Gruber 6 (min. 46 R. Nunveiller 7), Vlad 6, Angelescu 7, Văetuş 6 – Cassai 6, Dumitriu IV 8, Economu 6 – Lucescu 8, Nicşa 5 (min. 67 Agud 7), Georgescu 7.

OLIMPIA: Ress 7 – Mureşan 7, Smarandache 7, Matei 8, Bocşa 7 – Sabou 6, Kaiser 6, Bathori II 7 – Helvei 7, Mathe 6, Both I 6 (min. 25 Marcu 6).

A arbitrat: Gh. Retezan ★★★★; la linie: Fr. Coloşi şi D. Rădulescu (toţi din Bucureşti).

Cartonaşe galbene: GRUBER, VĂETUŞ, ECONOMU, MATHE, BOCŞA.

Trofeul Petschovschi: 9. La juniori: 3–0 (0–0).

•

F.C. CONSTANŢA – UNIV. CRAIOVA 1–0 (0–0)

Stadion „1 Mai"; teren excelent; timp însorit, vînt foarte rece; spectatori – aproximativ: 8 000. A marcat: PETCU (min. 69). Şuturi la poartă: 14–4 (pe poartă: 6–2). Cornere: 12–4.

F.C. CONSTANŢA: Sărăcin 7 – Mustafa 6, Antonescu 7, Nistor 7, Turcu 7 – Petcu 7, Livciuc 8, Drogeanu 7 – D. Zamfir 6, Ignat 7, Buduru 6.

UNIV. CRAIOVA: Purcaru 7 – Negrilă 6, Tilihoi 7, Ştefănescu 8, Purima 6 – Irimescu 5, Balaci 4 (pentru durităţi şi proteste), Beldeanu 6 (min. 83 Ţicleanu) – Crişan 5, Cămătaru 5, Marcu 5.

A arbitrat: R. Stincan ★★★★; la linie: C. Raica (ambii din Bucureşti) şi S. Necşulescu (Tîrgovişte). Cartonaşe galbene: TILIHOI.

Trofeul Petschovschi: 9. La juniori: 2–0 (1–0).

•

DINAMO – A.S.A. TG. MUREŞ 1–1 (1–1)

Stadion Dinamo; teren bun; timp rece; spectatori – aproximativ: 10 000. Au marcat: ŢĂLNAR (min. 11), respectiv HAJNAL (min. 43). Şuturi la poartă: 17–10 (pe poartă: 4–4). Cornere: 3–3.

DINAMO: Ştefan 7 – Cheran 7, Dobrău 6, G. Sandu, Lucuţă 6 – Sătmăreanu II 7, Augustin 6 (min. 67 I. Moldovan 7), Custov 6 – Ţălnar 6 (min. 82 Mateescu), Dudu Georgescu 5, Vrînceanu 6.

A.S.A.: Vunvulea 7 – Körtesi 6, Unchiaş 7, Ispir 7, Onuţan 6 – Varodi (min. 23 Marton 6), Bölöni 8, Gall 5 – Both II 7, Hajnal 8, Pislaru 7.

A arbitrat: Ioan Igna ★★★★; la linie: I. Hönig (ambii din Arad) şi N. Raab (Cîmpia Turzii).

Cartonaşe galbene: SĂTMĂREANU II, GALL. Cartonaşe roşii: G. SANDU.

Trofeul Petschovschi: 9. La juniori: 1–0 (0–0).

•

U.T.A. – F.C. ARGEŞ 1–0 (0–0)

Stadion U.T.A.; teren îngheţat, cu gloduri; timp geros; spectatori aproximativ: 7 000. A marcat: CORAŞ (min. 86). Şuturi la poartă: 18–6 (pe poartă: 9–1). Cornere: 10–4.

U.T.A.: Iorgulescu 7 – Bitea 7, Kukla 7, Gall 7, Giurgiu 7 – Leac 7 (min. 61 Coraş 7), Schepp 6, Broşovschi 6 – Cura 5, Nedelcu II 5 (min. 30 Domide 6), Tisa 5.

F. C. ARGEŞ: *Speriatu* 8 – Zamfir 7, Olteanu 7, Stancu 7, Ivan 6 – Bărbulescu 5, Chivescu 5, Iovănescu 6 – Leşeanu 5 (min. 70 Ancuţa 5), Radu II 6, D. Nicolae 5.

A arbitrat: Max Popescu ★★★; la linie: S. Stăncescu şi C. Jurja (toţi din Bucureşti).

Trofeul Petschovschi: 5. La juniori: 0–2 (0–0).

•

JIUL PETROŞANI – POLITEHNICA TIMIŞOARA 2–0 (2–0)

Stadion Jiul; teren îngheţat; timp însorit dar friguros; spectatori – aproximativ: 8 000. Au marcat: BUCURESCU (min. 3) şi MULŢESCU (min. 44). Şuturi la poartă: 18–4 (pe poartă: 9–0). Cornere: 13–1.

JIUL: Cavai 7 (min. 89 Homan) – Rusu 7, Bădin 7, Ciupitu 7, P. Grigore 7 – Stoichiţă 6, Mulţescu 8, Stoica 7 – Covaci 6 (min. 51 Dosan 6), Dumitrache 6, Bucurescu 7.

POLITEHNICA TIMIŞOARA: Bathori I 6 – Floareş 7, Mehedinţu 7, Roşca 6, Barna 6 – Şerbănoiu 6, Laţa 7, Dembrovschi 6 – Nucă 5 (min. 46 Nadu 6), Cotec 5, Petrescu 7.

A arbitrat: C. Ghiţă ★★★★; la linie: Gh. Ionescu şi Gh. Racz (toţi din Braşov). Cartonaşe galbene: RUSU.

Trofeul Petschovschi: 9. La juniori: 0–3 (0–1).

•

F.C. BIHOR – POLITEHNICA IAŞI 1–0 (1–0)

Stadion F. C. Bihor; teren îngheţat; timp însorit, geros; spectatori – aproximativ: 3 000. A marcat: KUN II (min. 41). Şuturi la poartă: 20–8 (pe poartă: 16–1). Cornere: 12–6.

F. C. BIHOR: Vidac 7 – Z. Naghi 7, Bigan 6, Lucaci 7, Popovici 7 – Ghergheli 6, M. Marian 8, Kun II 7 – Lupău 6, Florescu 7, Fildan 6.

POLITEHNICA IAŞI: Naste 9 – Micloş 6, Anton 7, Ciobanu 6, Cernescu 6 – Romilă 6, Trandafilon 6, Florean 7 – D. Ionescu 6, Nemţeanu 6 (min. 87 Opaiţ), Costea 5.

A arbitrat: V. Tătar (Hunedoara) ★★★★; la linie: I. Banciu şi T. Andrei (ambii din Sibiu).

Cartonaşe galbene: GHERGHELI, FLORESCU, MICLOŞ, CERNESCU.

Trofeul Petschovschi: 9. La juniori: 0–1 (0–1).

•

S.C. BACĂU – F.C. PETROLUL PLOIEŞTI 1–0 (0–0)

Stadion „23 August"; teren îngheţat; timp frumos, dar foarte rece, vînt; spectatori – aproximativ: 6 000. A marcat: PANAITE (min. 50). Şuturi la poartă: 26–10 (pe poartă: 9–3). Cornere: 13–2.

S. C. BACĂU: Ursache 7 – Andrieş 6, Catargiu 7, Lunca 7, Margasoiu 7 – Panaite 8, Vamanu 7, Solomon 7 – Chitaru 5, Botez 5, Florea 6 (min. 65 Băluţă 5).

F. C. PETROLUL: Constantin 8 – Lazăr 6, Sotir 6, Negoiţă 5, Butufei 6 – Cozarec 5, Fl. Nicolae 6, Angelescu 5 – Pisău 5 (min. 88 Dirman), Simaciu 6, Fl. Dumitrescu 7 (min. 56 State 5).

A arbitrat: R. Şerban ★★★★; la linie: V. Ciocîlteu şi Em. Păunescu (toţi din Craiova).

Trofeul Petschovschi: 9. La juniori: 2–0 (1–0).

•

F.C.M. REŞIŢA – STEAUA 0–4 (0–2)

Stadion Valea Domanului; teren greu; timp friguros; spectatori – aproximativ: 5 000. Au marcat: ZAHIU (min. 4, 30 şi 60) şi TROI (min. 77). Şuturi la poartă: 25–11 (pe poartă: 10–5). Cornere: 12–0.

F.C.M. REŞIŢA: Windt 4 – Uţiu 4, Poraţchi 5, Hergane 4, Boţonea 6 – Portic 6 (min. 22 Bojin 5), Gabel 4 (min. 68 Jacotă 5), Bora 5 – Atodiresei 5, Oancea 5, Florea 6.

STEAUA: Moraru 8 – Anghelini 7, Agiu 8, Sameş 8, Vigu 8 – Stoica 7, Zahiu 9, Fl. Marin 7 (min. 27 Ad. Ionescu 7) – Troi 8, Năstase 7, Iordănescu 8 (min. 74 Ion Ion 7).

A arbitrat: O. Ştreng ★★★★; la linie: O. Ujhely (ambii din Oradea) şi S. Drăgulici (Drobeta Tr. Severin). Cartonaşe galbene: GABEL.

Trofeul Petschovschi: 5. La juniori: 1–0 (0–0).

•

C.S. TÎRGOVIŞTE – SPORTUL STUDENŢESC 1–0 (0–0)

Stadion Municipal; teren bun; timp geros; spectatori – aproximativ: 12 000. A marcat: TĂTARU (min. 82). Şuturi la poartă: 11–8 (pe poartă: 7–2). Cornere: 9–5.

C. S. TÎRGOVIŞTE: Coman 8 – Gheorghe 7, Enache 7, Ene 7, Pitaru 7 – Furnică 7, Tătaru 8, Tănase 6 (min. 41 Grigore 7) – Greaca 7, Sava 5 (min. 76 Ştefănescu), Kallo 6.

SPORTUL STUDENŢESC: Răducanu 7 – Tănăsescu 6, Ciugarin 6, Cazan 7, Cătoi 6 – O. Ionescu 6 (min 85 Stroe), Şerbănică 7, Munteanu 6 – Chihaia 6 (min. 85 Grosu), Iorgulescu 7, Rădulescu 8.

A arbitrat: C. Szilaghi ★★★★; la linie: G. Pop şi E. Feldman (toţi din Baia Mare).

Cartonaşe galbene: CIUGARIN, ŞERBĂNICĂ, GRIGORE.

Trofeul Petschovschi: 10. La juniori: 2–3 (0–2).

SPORT

DIVIZIA A

CLASAMENTUL

1. A.S.A. TG. MUREŞ	17	9	4	4	29–16	22
2. Steaua	17	7	6	4	38–20	20
3. F.C. Argeş	17	8	4	5	29–23	20
4. Politehnica Tim.	17	8	4	5	25–21	20
5. Dinamo	17	7	4	6	26–22	18
6. F.C. Olimpia	17	8	2	7	25–23	18
7. Jiul	17	8	1	8	27–26	17
8. Sportul stud.	17	8	1	8	20–23	17
9. U.T.A.	17	6	5	6	24–27	17
10. S.C. Bacău	17	5	7	5	23–30	17
11. F.C. Petrolul	17	6	4	7	22–21	16
12. Univ. Craiova	17	6	4	7	16–15	16
13. F.C. Constanţa	17	7	2	8	24–27	16
14. F.C. Bihor	17	7	2	8	21–28	16
15. C.S. Tirgovişte	17	6	4	7	15–22	16
16. Politehnica Iaşi	17	5	5	7	18–16	15
17. F.C. Corvinul	17	5	5	7	17–24	15
18. F.C.M. Reşiţa	17	4	2	11	15–30	10

GOLGETERII

11 GOLURI: D. Georgescu (Dinamo) — 1 din 11 m.

10 GOLURI: Zahiu (Steaua) — 1 din 11 m.

9 GOLURI: Buduru (F. C. Constanţa).

8 GOLURI: Pislaru (A.S.A.), Broşovschi (U.T.A.) — 2 din 11 m, Radu II (F. C. Argeş) — 3 din 11 m.

•

Mijlocaşul Panaite (în prim-plan) a pătruns impetuos până în apropierea buturilor echipei adverse, şutând la poarta lui Constantin. (fază din meciul S.C.Bacău - Petrolul Ploieşti 1-0)

••

DIVIZIA B

* La jumătatea campionatului, situaţia în cele 3 serii ale Diviziei "B" este echilibrată. Nicio echipă nu are un avantaj substaţial, care să-i asigure un loc în "Divizia A" în campionatul viitor. Lupta cea mai echilibrată este în seria 3-a, unde reprezentantele Clujului -altădată protagoniste ale Diviziei "A"- sunt în luptă pentru primul loc cu F.C.Baia Mare, şi ea a fost participantă în campionatul primei divizii. Dăm mai jos clasamentul celor trei serii:

SERIA I

1. GLORIA Bz.	17	11	2	4	32- 9	24
2. F.C.M. Galaţi	17	10	2	5	37-14	22
3. I.C.I.M. Bv.	17	9	4	4	20-14	22
4. F.C. Brăila	17	9	2	6	28-17	20
5. C.S.M. S-va	17	9	2	6	19-18	20
6. S.C. Tulcea	17	8	2	7	23-21	18
7. Portul	17	8	2	7	28-29	18
8. Steagul roşu	17	8	1	8	27-23	17
9. Nitramonia	17	7	3	7	23-22	17
10. Vict. Tecuci	17	7	2	8	25-23	16
11. Tractorul Bv.	17	5	5	7	12-20	15
12. Relonul	17	7	1	9	19-29	15
13. Viitorul Vaslui	17	7	1	9	18-36	15
14. C.S.U. Galaţi	17	5	4	8	18-21	14
15. Oltul Sf. Gh.	17	5	4	8	13-20	14
16. C.S. Botoşani	17	6	2	9	18-29	14
17. Ceahlăul P.N.	17	5	3	9	18-22	13
18. C.F.R. Paşcani	17	6	0	11	22-33	12

SERIA A II-a

1. CHIMIA RM. V.	17	10	1	6	45-18	21
2. Dinamo Sl.	17	9	3	5	38-14	21
3. Chimia Tr. Măg.	17	10	1	6	16-14	21
4. Progresul Buc.	17	8	4	5	30-20	20
[illegible] Plopeni	17	8	4	5	22-18	20
6. Rapid Buc.	17	6	6	5	24-14	18
7. Autobuzul Buc.	17	6	6	5	19-14	18
8. Muscelul	17	[illegible]	[illegible]	7	24-24	18
9. Gaz metan	17	7	4	6	19-24	[illegible]
10. Celuloza	17	7	3	7	20-[illegible]	[illegible]
11. Şoimii Sibiu	17	6	5	[illegible]	17-21	17
12. Carpaţi Sinaia	17	[illegible]	[illegible]	7	13-19	[illegible]
13. F.C.M. Giurgiu	17	7	2	8	18-36	16
14. Metalul Buc.	17	6	3	8	16-24	15
15. Unirea Alex.	17	5	5	7	14-23	15
16. Pandurii Tg. Jiu	17	4	6	7	15-23	14
17. Electroputere	17	5	3	9	15-28	13
18. Prahova Pl.	17	2	4	11	12-27	8

SERIA A III-a

1. F.C. BAIA M.	17	10	6	1	42-13	26
2. C.F.R. Cj.-Nap.	17	11	3	3	36-12	25
3. „U" Cluj-Nap.	17	11	1	5	37-15	23
4. Vict. Călan	17	10	2	5	24-13	22
5. Gloria B-ţa	17	9	3	5	35-14	21
6. Mureşul Deva	17	9	3	5	30-21	21
7. U.M. Timişoara	17	8	3	6	25-19	19
8. Min. Mold. N.	17	8	3	6	17-21	19
9. C.F.R. Timiş.	17	7	2	8	16-18	16
10. Met. Cugir	17	6	3	8	21-26	15
11. C.I.L. Sighet	17	6	3	8	23-29	15
12. Aurul Brad	17	6	2	9	20-23	14
13. Chimica Tîrn.	17	6	2	9	22-26	14
14. Victoria Carei	17	6	2	4	13-30	14
15. Armătura Zalău	17	5	3	9	19-27	13
16. Min. Lupeni	17	6	0	11	13-28	12
17. Dacia Orăştie	17	5	2	10	14-30	12
18. Avîntul Reghin	17	1	3	13	10-52	5

RUGBY:

Franţa — România 9-6

* La data de 10 Dec. 1977 s'a disputat la Clermont Ferrand (Franţa) partida de rugby dintre echipele României şi Franţei, contând pentru campionatul european.

Echipa Franţei a câştigat cu 9-6, un joc disputat în care reprezentanţii cocoşului galic au fost superiori în prima repriză, iar românii au dominat o parte din repriza secundă. Din echipa română apărarea a făcut o partidă foarte bună, reuşind în bună parte să anihileze atacurile francezilor. Cel mai bun din echipa română a fost Stoica, iar din echipa Franţei Rives, Paco şi Palmie.

După meci, J. Fouroux, căpitanul echipei fraceze a declarat presei că echipa română "valorează cât orice echipă britanică din turneul celor 5 naţiuni".

Stadion „Marcel Michelin", teren excelent, timp primăvăratic. Spectatori, aproximativ 10 000. Au marcat: Romeu – 3 l.p. (min. 29, 37, 64), respectiv Alexandru – „drop" (min. 56) şi Bucos – l.p. (min. 59).

FRANŢA: Aguirre – Noves, Bertranne, Belascain, Averous – Romeu, Fouroux – Skrela, Guilbert, Rives – Sappa, Palmié – Dospital, Paco, Cholley.

ROMANIA: Bucos – Ianusevici, Nica, Cornel Vasile, Motrescu – Alexandru, Paraschiv – Stoica, Dumitru, Murariu – M. Ionescu, Pintea – Scarlat, Ortelecan, Dinu.

A arbitrat B.E. Hughes (Anglia).

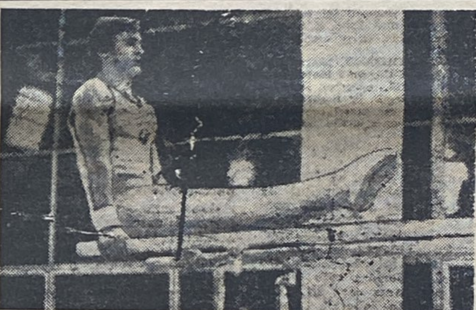
••

* La începutul lunei Decembrie 1977, s'au disputat la Deva, CAMPIONATELE ROMANIEI LA GIMNASTICA, pe anul 1977. In lipsa Nadiei Comăneci şi Teodorei Ungureanu, care nu au luat parte la întreceri, lupta pentru primul loc a fost deschisă celorlalte concurente. La fete, titlul de campioană absolută a fost câştigat de Cristina Iţu (15 ani), iar la băieţi titlul de campion a fost acordat la doi concurenţi Sorin Cepoi şi Dan Grecu.

Dăm mai jos rezultatele tehnice pe aparate.

FETE: sărituri; Gabi Gheorghiu 18,925 - campioană naţională; paralele: Emilia Eberle 19,00 - campioană naţională; bârnă: Marilena Neacşu 19,35 - campioană naţională; sol: Cristina Iţu 19,175 - campioană naţională-.

BAIETI: sol: Ion Checicheş (Steaua) 18,675 - campion naţional; cal cu mâner: Kurt Szilier (Dinamo) 18,350 -campion naţional; inele: Sorin Cepoi 18,475 - campion naţional; sărituri: Aurelian Georgescu (Lic.2 Buc) 18,55 - campion naţional; paralele: Dan Grecu 18,775 -campion naţional; bară: Sorin Cepoi şi Nicolae Oprescu 18,70 -campioni naţionali.

SORIN CEPOI CAMPION ABSOLUT DE GIMNASTICA AL ROMANIEI, EVOLUAND LA PARALELE.

••

* Ca în fiecare an, Asociaţia Presei Sportive din România a alcătuit clasamentele celor mai buni sportivi pe anul 1977. Reproducem mai jos aceste clasamente:

FEMININ

1. NADIA COMĂNECI – gimnastică
2. Ileana Silai – atletism
3. Alina Goreac – gimnastică
4. Ecaterina Stahl – scrimă
5. Carmen Bunaciu – înot
6. Teodora Ungureanu – gimnastica
7. Florenţa Mihai – tenis
8. Maria Cozma – caiac
9. Agafia Orlov – Nastasia Nichitov – caiac
10. Veronica Jugănaru, Aneta Marin, Felicia Afrăsiloaie, Maria Moşneagu + Elena Giurcă – canotaj.

MASCULIN

1. VASILE DÎBA – caiac
2. Nicu Gingă – lupte greco-romane
3. Ivan Patzaichin – canoe
4. Ion Draica – lupte greco-romane
5. Lipat Varabiev – canoe
6. Gh. Nica *) – rugby
7. Radu Voina **) – handbal
8. Ion Păun – lupte greco-romane
9. Ion Corneliu – tir
10. Cornel Marin – scrimă

*) căpitanul echipei de rugby — campioană europeană F.I.R.A.

**) căpitanul echipei de handbal a României — campioană mondială universitară şi al formaţiei Steaua — cîştigătoare a C.C.E.

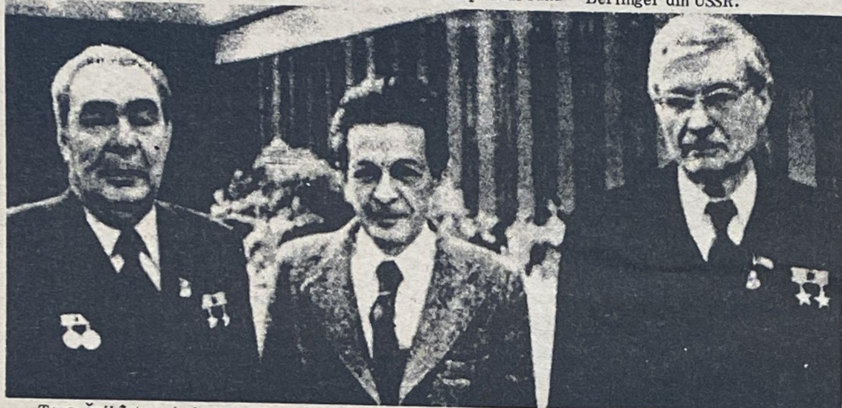
DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

UNIUNEA SOVIETICĂ

* MOSCOVA- Cu ocazia aniversării a 60 de ani dela "revoluția bolșevică", ce a avut loc la Moscova, la începutul lunii Noiembrie, Leonid I. Brejnev, Secretarul General al Partidului Comunist Sovietic, în fața a 6.000 de delegați invitați din USSR și 104 de delegați străini, a recunoscut că, cu tot efortul făcut, nu a reușit să ducă la îndeplinire "programul fixat".

Ceea ce a atras atenția observatorilor străini, a fost tensiunea ce a existat între delegații străini, care doreau să-și manifeste o oarecare independență față de Moscova. Brejnev a avut însă grijă de a opri pe Santiago Carillo, Secretarul Partidului Comunist Spaniol, de a vorbi și de a pune presiuni lui Enrico Berlinger, șeful Partidului Comunist Italian, să-și modifice cuvântarea.

Brejnev a atacat în primul rând China pentru că "s'a alăturat forțelor reacționare", ceea ce a determinat pe ambasadorul Chinei, Wong-Yu-Ping, să părăsească sala Congresului. Santiago Carillo, părăsind Moscova înaintea Congresului. După Congres, Enrico Berlinger a avut o consfătuire cu Brejnev și Suslov, în privința tacticii ce trebuie să o întrebuințeze . Rezultatele se văd deja în Italia, în urma întoarcerii lui Berlinger din USSR.

Tovarășii între ei singuri. Dela stânga la dreapta: Leonid Brejnev, Secretarul General al Partidului Comunist din USSR, Enrico Berlinger, Secretarul General al Partidului Comunist Italian, Mikhail Suslov, membru în Biroul Politic al Partidului Comunist Sovietic.

POLONIA

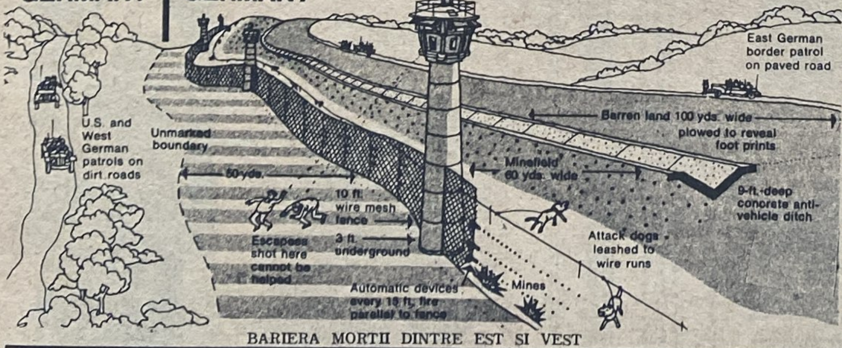
EDWARD GIEREK

* VARSOVIA- Pe data de 1 Decembrie 1977, șeful partidului comunist polonez, Edward Gierek, a fost primit în audiență de Papa Paul, în vederea eventualei reluări a relațiilor diplomatice dintre Vatican și Polonia. Vizita lui Gierek este un alt pas făcut de Vatican, în normalizarea relațiilor cu țările guvernelor comuniste din Europa de Est. Acest lucru a început încă din anul 1963, când Papa John al XXIII a primit în audiență pe fata și ginerele lui Nikita Krushcev, și a trimis pe "ministrul de externe" al Vaticanului, Arhiepiscopul Agostino Casareli, la Praga și Budapesta, pentru primele contacte oficiale. Biserica Catolică este astăzi tolerată, comparând era stalinistă din trecut. Exemplul cel mai tipic îl constituie Polonia, cu o populație de 35 de milioane, dintre care peste 90 la sută, sunt romano-catolici. In fața tensiunii ce există în Polonia, din cauza crizei economice, rezistența și opoziția Bisericii Catolice împotriva regimului comunist, este un factor decisiv. După părerea observatorilor străini, Biserica Catolică din Polonia sub conducerea Cardinalului Stefan Wyszynski, a devenit un formidabil centru de opoziție, contrar celorlalte biserici din țările comuniste din Europa de Est. Religia este practicată cu un fanatism deosebit. De exemplu în ultimii patru ani, numărul tinerilor care au devenit preoți ori călugărițe, este dublu, în comparație cu anii precedenți. Tineretul universitar a început să-și organizeze singuri cursuri de catehism, sfidând regimul, care nu îndrăznește să intervină, datorită fricii ce o are de a nu provoca o nouă revoltă, care se poate exinde luând proporții greu de estimat. Cele trei divizii rusești însă, din Polonia, este o permanentă amenințare, atât regimului lui Gierek, cât și tuturor polonezilor, care nu doresc să vadă țara condusă de ruși.

GERMANIA DE EST

* EST BERLIN- In timp ce Uniunea Sovietică și sateliții ei vorbesc la Belgrad de cooperare între Est și Vest, Germania de Est, continuă să-și modernizeze 'bariera morții' ce o desparte de Germania de Vest. După calculele serviciului de informații americane, această îngrozitoare frontieră, ce se întinde din Cehoslovacia până la Marea Nordului, costă în jurul a 2.7 milioane de dolari pe 1.5 km. Cu toată criza economică a Germaniei de Est, ea a cheltuit din anul 1964, când a fost ridicat "zidul rușinii" în Berlin, peste 1.7 bilioane de dolari, cu modernizarea frontierii.

Fotografia de mai jos arată detailat noile modificări făcute în ultimul timp.

BARIERA MORTII DINTRE EST SI VEST

DE LA ROMÂNI ADUNATE . . .
ȘI LA ROMÂNI IARAȘI DATE

Această rubrică este realizată de corespondentul nostru pentru U.S.A., av. Cornel Dumitrescu, care a strâns de la diverși români știrile de mai jos. Cei ce cunosc fapte, date sau evenimente care interesează poporul român și care sunt ținute secret de către guvernul comunist de la București, sunt rugați să le comunice la adresa: Av. Cornel Dumitrescu 67-41 Kessel St. New York N.Y. 11375, sau direct la redacție pentru întocmirea și în viitor a acestei rubrici.

ȘTIAȚI CĂ . . . ?

* In cadrul reorganizării Ministerului de Interne, încă din 1967 după războiul de 6 zile și mai ales în urma valului de turiști israelieni din anii ce au urmat, precum și în urma relațiilor oficiale dintre România și Organizația pentru Eliberarea Palestinei, care și-a deschis prima reprezentanță într'o țară comunistă la București, direcția de supraveghere a activității legionare a fost desființată și înlocuită cu o direcție specială a Orientului Apropiat. Din această Direcție fac parte ofițerii care cunosc limbile ebraică și arabă, unii dintre ei fiind considerați specialiști, după ce au activat sub acoperire diplomatică ani de zile în cadrul ambasadelor române din zona respectivă. Unul dintre conducătorii acestei direcții este colonelul Marin, care se pare că are în subordine informatori recrutați chiar dintre cetățenii israelieni de origină română.

••

* După invazia comunistă împotriva Cehoslovaciei din vara lui 68, în cadrul Ministerului de Interne s'a constituit o direcție specială care se ocupă de țările socialiste. Unul dintre conducătorii acestei direcții, care a fost desființată anul trecut în urma convorbirilor Brezhnev-Ceausescu, era colonelul Toma.

Totodată s'a dispus sistarea înregistrării pe formularele speciale ale securității a turiștilor din țările comuniste "surori" la hotelurile și campingurile din România, această operațiune rămânând numai pentru turiștii din "lagărul imperialist".

••

* La inspectoratul Județean Sibiu al Ministerului de Interne, locțiitor de comandant este colonelul Constantin (Ticu) Crăciun a cărui soție, este lucrătoare operativă. Secretar de partid este lt.colonel Ion Dăncilă, iar șeful serviciului II este colonelul Martha.

••

* Suntem informați că locțiitorul comandantului Securității Brașov colonelul Victor Neculicioiu a fost destituit din funcție, se pare că din cauza afacerii cu vilele sașilor și sperțurile primite de fostul secretar Bucur Stafan de la Consiliul Popular al Județului Brașov, despre care noi am scris în numerele trecute.

••

* Cuplul domnitor al României comuniste, Nicolae I și Elena au acordat familiilor lor "Clauza familiei celei mai favorizate". Ca să nu se spună că familia unuia este mai favorizată ca a celuilalt, soții Ceausescu și-au trimis fiecare câte o rudă la ambasada din Washington. Astfel Dr.Gheorghe Ioniță-prim consilierul ambasadei este văr al lui Nicolae I și frate cu fostul ministru al apărării, iar Adrian Petrescu-secretar adjunct este văr primar cu Elena.

••

* O nouă bază de rachete ne-a fost semnalată. Alături de bazele de rachete de la Intorsătura Buzăului și cea dela Gâtul Berbecului despre care am scris la această rubrică în numerele precedente, menționăm azi pe cea de lângă Orăștie. Dotată cu rachete cu rază medie de acțiune de fabricație sovietică, această bază se pare că este destinată apărării zonei industriale siderurgice de la vest, precum și a celei mai mari uzine române de armament care funcționează la Cugir.

••

* Regimentul de Securitate-Intervenție București situat în spatele fostului post de radio Băneasa are un efectiv de circa 2.700 soldați, subofițeri și ofițeri. El este dotat cu camioane militare 'Bucegi", mitraliere, aruncătoare de branduri, stații portabile de radio emisie-receptie și câini lupi special dresați pentru urmărirea și imobilizarea adversarului. Instrucția recruților este foarte dură, regimentul făcând în fiecare an în luna Mai un marș forțat pe distanța București-Posada(circa 120 Km) cu tot echipamentul de luptă. Datorită deselor exerciții de zi și noapte, regimentul poate fi pus în stare de alarmă, îmbarcat în camioane și gata de ieșire pe porțile cazărmii, în mai puțin de 8 minute. Teoretic regimentul este subordonat direct Comitetului Politic Executiv al Comitetului Central, dar de fapt este la dispoziția lui Ceaușescu personal.

••

* Imputernicitul Departamentului Cultelor pentru județele Brașov, Covasna și Harghita este tovul Eugen Dulner, absolvent al Seminarului Catolic de la Alba Iulia. In județele respective se vorbește că pentru repartizarea unei parohii, împuternicitul papistaș nu se sfiește să primească sume variind între 10-20,000 lei de la preoții candidați.... Pe mâinile cui a încăput biata biserică română !

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

REPORTAJ DIN KOLN

GREVA FOAMEI PENTRU REÎNTREGIREA FAMILIILOR

GREVIŞTII S'AU LEGAT CU LANŢURI DE MÂINI.

In Germania acum e frig. E iarnă. Iarna s'a instalat aici pretutindeni. Un frig tăios o burniţă rece,deasă.

Străzile marelui oraş freamătă de lume.Kolnul e o aglomeraţie masivă de blocuri, case, magazine, maşini şi oameni. Mai ales oameni.

In faţa noastră Domul din Koln, remarcabila construcţie arhitectonică , cu turnurile lui semeţe sfidează timpul nefavorabil.....

Deodată surpriză; în faţa domului un mare grup de oameni iar în mijlocul grupului două femei dau explicaţii. Pe pieptul lor pancarde care anunţă că: "SUNTEM DIN ROMANIA SI FACEM GREVA FOAMEI IN SEMN DE PROTEST - GUVERNUL DE LA BUCURESTI NE REFUZA INTREGIREA FAMILIEI"...

Doamna Kampann e campioana-campioanelor la astfel de acţiuni, a început şirul grevelor încă din Aprilie 1977 la Munchen, apoi la Bonn şi acum Koln. Logodnicul cerut Petre Dik e trecut prin închisorile r.s.r-iste şi nu are nici-un motiv să rămâie în România. E etnic german şi doreşte să meargă în ţara lui la logodnica lui.

Doamna Aprozeanu Dalma îşi cere părinţii şi fratele. Părinţii sunt pensionari, doresc să se stabilească la unica fiică care le-ar putea îngrijii bătrâneţele.

Autorităţile Române refuză însă paşapoartele. Nu ştim de ce ? Părinţii doamnei au pensie în România, şi normal statul n'ar avea decât de câştigat în cazul acordării paşapoartelor. Cu aceste greve, însă R.S.R. pierde un imens prestigiu.

Populaţia Koln-ului semnează liste, cere explicaţii. Oamenii nu pricep; dece trebuie să facă cineva greva foamei pentru a-şi vedea fratele ori mama ? Ei nu ştiu ce e dincolo de Cortină, nu cunosc "umanismul socialist". O parte din tineretul de aici, cochetează cu marxism-leninismul- ei nu -şi dau seama că se joacă cu un butoi de pulbere, nu ştiu ce enorm pericol pândeşte occidentul.

Această nouă grevă de la Koln, a început la 20 Noiembrie şi va dura până ce tov-ii de la Bucureşti îşi vor aminti de actele semnate la Helsinki şi discutate acum la Belgrad.

CORESPONDENT

DIN LAGĂRUL TRAISKIRCHEN

Aflăm din lagărul de refugiaţi Traiskirchen-Austria că Vineri 23 Decembrie 1977, trei refugiaţi Români au început greva foamei încercând prin acest gest disperat să forţeze guvernul comunist dela Bucureşti să permită familiilor lor să emigreze în Vest. Cei trei refugiaţi sunt: Nicolae Nitică, Pal Keresztely şi Johann Sbenghici.

El au părăsit România anul trecut şi intenţionează ca după ce îşi aduc familiile în Vest să se stabileasc în Statele Unite.

Luni 26 Decembrie, a doua zi de Sfântul Crăciun, cei trei Români au fost vizitaţi de un înalt funcţionar al ministerului de interne Austriac.

Refugiaţii Români afirmă că dacă nu se permite familiilor lor să emigreze în Vest, îşi vor da foc în faţa ambasadei reseriste din Viena.

Inaltul funcţionar Austriac le-a promis că va interveni în favoarea lor pe lângă guvernanţii dela Bucureşti.

In timp ce discută făţarnic la Belgrad despre cooperare şi înţelegere internaţională, comuniştii Români refuză să respecte cele mai elementare drepturi ale omului, între care dreptul de a fi împreună cu familia.

Cuvântul Românesc le urează celor trei refugiaţi mult noroc şi curaj în lupta lor dreaptă pentru reîntregirea familiilor şi demascarea comunismului.

Ii informăm totodată că posturile de radio Europa Liberă, Vocea Americii şi Libertatea au transmis reportaje în zeci de limbi despre gestul lor disperat, dar curajos.

CORESPONDENT

APEL

In ziua de 4 Noiembrie 1977, la Paris, un grup de foşti deţinuţi politici din România, format din: Florin Boiţeanu, Dan Paraschivescu. Victor Cădere, Radu Câmpeanu, Dan Damian, Barbu Dimescu, Cella Neamţu, Adrian Oprescu, Nicolae Penescu şi Dinu Zamfirescu, au luat iniţiativa elaborării unei cronici a represiunii comuniste din România.

O asemenea lucrare nu poate fi decât rezultatul colaborării unui număr cât mai mare de persoane care au cunoscut anchetele, arestările şi închisorile din ţară. Lor ne adresăm, în primul rând, pentru a le solicita participarea.

Pentru aceasta este nevoie ca în prima fază, să se procedeze la adunarea materialului informativ pe care fiecare îl cunoaşte din propria sa experienţă. Este de la sine înţeles că orice relatare trebuie să cuprindă fapte şi locuri precise, nume, comportamente şi întâmplări, chiar dacă ar putea părea nesemnifcative. Toţi cei care vor colabora, vor deveni coautori, fiecare purtând răspunderea afirmaţiilor sale.

Considerăm că experienţa tuturor este indispensabilă stabilirii adevărului, care a marcat adânc istoria ultimilor 30 de ani şi care este ascuns cu mare grije de regimul din ţară.

Sufletul mare şi talentul unor Români şi Românce din lumea liberă, au făcut să apară câteva cărţi impresionante asupra vieţii din unele închisori. Au adus astfel o contribuţie importantă la cunoaşterea unei realităţi atât de puţin cunoscute.

De aceea fiecare este dator să le mulţumească.

Operele lor vor fi folositoare lucrării generale ce ne propunem a împlini, iar colaborarea lor efectivă, ne va fi cu atât mai utilă.

Generaţia care intră acum în viaţa activă, ca şi cele ce-i vor urma, trebuie să cunoască amploarea şi caracterul real al represiunii la care a fost supus poporul nostru, pentruca regimul comunist să se poată instaura şi menţine.

Din nenorocire cei morţi nu vor mai vorbi. Cei în viaţă, oprimaţi în ţară, nu vor putea să transmită ceeace ştiu, dar în adâncul sufletului vor fi alături de noi, întrebându-ne cu mirare, cum de nu ne-am gândit mai devreme.

Ca martori, astăzi liberi, ai acestor fapte, avem datoria să le aşternem pe hârtie, în spiritul adevărului riguros, pentru ca istoria să le poată înregistra cu adâncimea şi seriozitatea cuvenită evenimentelor definitorii ale unei epoci.

Credem că prin mărturia noastră colectivă, vom servi adevărului şi constiintei istorice a poporului român.

Credem de asemenea, că trecutul nostru, ne conferă autoritatea morală pentru a ne spune cuvântul în mod solidar, ori de câteori libertatea poporului şi drepturile omului sunt nesocotite.

Dacă sunteţi de acord cu iniţiativa noastră şi doriţi să vă asociaţi nouă, vă rugăm a ne scrie sau a ne contacta la: D-l Radu Câmpeanu, 117 rue de Reuilly, 75.012 Paris, telefon 340-13.98.

De asemenea vă rugăm a transmite prezentul "Apel" tuturor acelora care pot fi interesaţi de acţiunea noastră.

COMUNICAT

AL FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI ROMÂNI DIN PARIS

Agresiunea de la Paris, din ziua de 18 Noiembrie 1977, împotriva lui Monicăi Lovinescu, oricât de surprinzătoare ar părea, nu este decât manifestarea caracteristică a celeiaşi puteri totalitare care de 30 de ani, interzice în ţară orice tentativă de apărare a libertăţii şi dreptăţii.

Oamenii regimului de la Bucureşti n'au pregetat să comită un asemenea act de violenţă, în intenţia de a teroriza pe toţi aceia care înţeleg să slujească cu sinceritate şi abnegaţie drepturile omului atât de nesocotite în ţară.

Alegerea oraşului şi persoanei n'au fost întâmplătoare, Parisul, refugiul de preferinţă al libertăţii prigonite în România, asociat numelui bine cunoscut al lui Monicăi Lovinescu, reprezintă exemplul tipic al terorismului politic, care se vrea eficace, prin ecoul pe care este chemat să-l producă.

Noi cunoaştem din proprie experienţă asemenea metode de propagare a represiunii şi ştim că ele sunt singurele argumente la îndemâna unui sistem politic care poartă în el conştiinţa uzurpării şi impopularităţii.

Puterea care loveşte de 30 de ani în elita ţării, pentru a dezarma rezistenţa poporului întreg şi care, acum trei luni, a înăbuşit greva de la Lupeni, a organizat şi agresiunea de la Paris.

Este vorba de aceeaşi concepţie politică, rudimentară şi intolerabilă, de aceeaşi brutalitate, în gând şi faptă, de aceeaşi sete de putere a unui sistem politic care înţelege să continue cea mai nefericită experienţă istorică a poporului român, în spiritul şi cu metodele de acum 30 de ani. Acte de violenţă, ca cel produs la 18 Noiembrie, nu fac decât să întărească convingerea în justeţea opiniilor noastre faţă de regimul totalitar de la Bucureşti. Dar ne obligă în acelaşi timp, să activăm în deplină unitate, împotriva represiunii care vrea să se întindă până aici, pentru a sugruma cuvântul liber românesc.

De aceea, atragem atenţia tuturor, asupra nevoii de a strânge rândurile, pentru ca prin solidaritatea lor de gând şi acţiune, să arate adevăraţilor autori ai agresiunii, că metoda violenţei nu ne demobilizează şi nici nu ne va împiedica să continuăm lupta pentru drepturile şi libertatea omului în România de astăzi.

De la informare şi protest, în faţa autorităţilor şi presei libere, şi până la manifestarea colectivă, în stradă, de va fi nevoie, orice mijloc de acţiune legală trebuie folosit, fără preget şi fără rezerve.

Cine nu vrea sau nu poate înţelege nevoia de apărare activă a libertăţii, oriunde şi oricând este lovită, acela nu va avea mai târziu decât regretul inutil şi culpabil al indiferenţei de acum.

Protest la Ambasada Sovietică

Duminică, 9 Noiembrie, 1977, a avut loc în Ottawa, Canada, o manifestare de protest în faţa ambasadei USSR-lui, cu ocazia comemorării a 60 de ani dela revoluţia bolşevică. Peste 300 de persoane au luat parte, reprezentând diferite naţionalităţi, dintre care şi un grup de români din Hamilton şi Toronto.

PE SCURT DIN ȚARĂ

* In ziua de 20 Noiembrie 1977, a avut loc iarăși mascarada alegerilor în R.S.R.

Cu această ocazie "Scânteia", organul oficial al Comitetului Central al P.C.R. a publicat în numărul din 18 Noiembrie, în chenar, pe prima pagină, următoarele: "La 20 Noiembrie, votând candidații Frontului Unității Socialiste, votați pentru însuși viitorul luminos, socialist al patriei, pentru o viață mereu mai frumoasă și îmbelșugată, pentru înfăptuirea istoricului Program al P.C.R. de edificare a socialismului și comunismului pe pământul României".

(Am vrea, nespus de sincer, să aflăm, ce alt partid și-a depus candidați în acele alegeri, spre a putea găsi o reală documentare anunțului mai sus pomenit din "Scînteia").

* Sâmbătă 3 Dec.,1977, a avut loc în orașul Drobeta-Turnu Severin, în prezența lui Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito, inaugurarea lucrărilor de construcție a Sistemului hidroenergice și de navigație la Porțile de Fier II, ce va fi construit la 80 Km. mai jos de prima hidrocentrală româno-iugoslavă de pe Dunăre.

Porțile de Fier II, va avea o putere de 432 MW și va putea livra anual fiecăreia dintre cele două țări 1,2 miliarde KWH. Primele hidroagregate vor fi puse în funcție în anul 1983, iar capacitatea finală va fi atinsă în anul 1984.

* Postul de Radio București ne informează că "s'a pus capăt crizei de interpretare a rolului principal Aida, din opera cu același nume, capodopera lui Verdi, care, din acest motiv, n'a mai fost cântată pe scena Operei Române din București timp de trei ani".

Marea revelație din această toamnă se numește Maria Slătineanu-Nistor. "Criza de interpretă" se datorează faptului că "trădătoarele" de Iolanda Mărculecu, Virginia Zehani, Marina Crilovici și mai recent Mariana Niculescu, au preferat să trăiască în societatea "putredă capitalistă" în locul "raiului socialist" al lui Ceaușescu. Ne întrebăm: pe când o vom vedea-o și pe Maria Slătineanu Nistor în rol de "trădătoare" la Opera Metropolitană din New York ?

* La 14 Decembrie 1977 prin Decret prezidențial Constantin Băbălău, ministrul Minelor, Petrolului și Geologiei, care deținea acest post numai din 10 Ianuarie 1977, a fost destituit, fiind înlocuit cu Vasile Patilineț, fost ministru al Economiei Forestiere și Materialelor de Construcție. Patilineț care mai înainte a avut grije, pe o lungă perioadă, de activitatea organelor de Securitate, Procuratură și Justiție, este considerat ca "omul forte" care ar putea stăpâni situația creiată de acțiunile minerilor din Valea Jiului. Ca ministru al Economiei Forestiere a fost numit Virgil Trofin, care fusese surghiunit de către Ceaușescu, ca prim secretar la Județul Brașov încă din 1974, pe baza așa zisului principiu "de rotare al cadrelor". Noul prim secretar al Județului Brașov este Ghe. Dumitrache, fost primar al Municipiului Brașov, funcție pe care acum o deține Ioan Drăghici.

* In urma analizei raportului comisiei de partid și de stat însărcinată să examineze actele de indisciplină financiară, la ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din 23 Decembrie 1977 s'a hotărât destituirea din funcțiile de răspundere ce le dețineau a următorilor: Vasile Bumbăceanu fost ministru al construcțiilor industriale, fiind înlocuit cu Gheorghe Cioară, Constantin Ionescu și Ion Tudose, adjuncți la același minister, precum și Ion Florescu adjunct al ministerului comerțului exterior și al cooperării economice.

Acestia fuseseră suspendați din funcții prin hotărârea Comitetului Politic Executiv din 21 Noiembrie 1977.

DIN PRESA COMUNISTĂ

* TRIBUNA ROMANIEI, (Anul VI,Nr.120, 1 Nov.,1977). In articolul: "Prioritatea dezangajării militare", Nicolae Lupu scrie: "O analiză a unui institut specializat costata recent că, deși armamentele sunt inegal distribuite în lume(....) în Europa se constată cea mai mare concentrare de forțe armate și armamente din întreaga lume(....) Este neîndeielnic că prin semnarea Actului final al Conferinței general-europene s'au intreprins în Europa- și se poate spune că evenimentul a influențat constructiv întreaga situație mondială- pași pozitivi în direcția destinderii, a lărgirii contactelor politice, a dezvoltării schimburilor pe diverse planuri. Or, nimic nu contrariază mai mult această evoluție decât continuarea simultană a cursei înarmărilor, faptul că paragrafele înscrise în actul final în domeniul destinderii militare nu au afectat cu nimic spirala armamentelor.(....) România și-a făcut un punct de onoare din contribuția concretă la elaborarea unui program de acțiune în domeniul destinderii militare în Europa. Tara noastră consideră deosebit de utilă asumarea de către toate statele participante la Conferință a unor angajamente ferme privind reducerea bugeteleor și efectivelor militare, lichidarea bazelor militare, retragerea trupelor străine de pe teritoriile altor state, crearea în Europa de zone ale păcii și colaborării lipsite de arme nucleare precum și alte măsuri de întărire a încrederii între state "....

(Admirabilă polilogie și beție de cuvinte din partea acestui Lupu, care îmbrăcându-se în piele de oaie pacifistă, desconsideră faptul real că lumea liberă se înarmează cu arme din ce în ce mai sofisticate, pentru a face față înarmărilor țărilor cu regimuri comuniste, a căror guverne continuă să propovăduiască cucerirea Globului pământesc, nu pe cale pașnică și prin voința populară, ci prin revoluții și insurecții militare. O destindere pe tema dezarmării, nu va fi posibilă decât atunci când țările cu regimuri comuniste, îi vor rade barba lui Karl Marx și ciocul de țap al lui Lenin).

* ROMANIA LITERARA, (Anul X, Nr. 45, 10 Nov.,1977). Mult mai potrivit ar fi fost ca editorialul din acest număr al României litere, în loc de: "REVOLUTIA CREATOARE", să fi fost întitulat: " Pasărea, mălai visează". Si se va vedea deîndată de ce. Reproducem deci acest fragment adânc grăitor: "...Conferința Națională a Partidului, în zilele de 7-9 Decembrie, va dezbate pe larg(....) Programul suplimentar de dezvoltare a economiei naționale în cincinalul 1976-1980. Acest program suplimentar complectează actualul plan cincinal cu noi obiective menite a condiționa dezvoltarea mai rapidă a țării și, pe această bază, creșterea mai accentuată a nivelului de trai material și spiritual al întregului popor. In industrie, ritmul mediu anual de creștere va fi de 11,5 % față de 10,7 % cât se preconizase inițial, producția în plus față de prevederi atingând cifra de 130,3 miliarde lei. In agricultură, se estimează pentru anii 1978-1980 obținerea unei producții suplimentare de 2,6 milioane tone de cereale și depășirea efectivului șeptelului prevăzut în planul cincinal. Altfel spus, economia națională va dispune, astfel de un surplus de venit național de circa 50 miliarde lei, surplus programat ca factorul ce va face ca România actuală să depășească stadiul de țară în curs de dezvoltare, cu toate consecințele care decurg de aci pentru progresul societății noastre"...

(Vis cu adevărat de AUR, ce mai tura-vura...Numai că, vorba aceea: "teoria ca teoria, dar... practica !" Si "practica" în "societatea socialistă multilateral desvoltată" ce ține România actuală în cătușele celui mai complect și imbecil haos, poate fi descifrată din documentarea ce urmeză).

* SCINTEIA, (Anul XLVII, Nr. 10963, 18 Nov.,1977). Starea de haos din industria României de astăzi, este descrisă de Corneliu Cârlan, în organul oficial al Comitetului Central al partidului comunist român, în rubrica: "CALENDARUL PRODUCTIEI FIZICE LA SFIRSIT DE AN"(Pag.2), sub titlul: "Progresul"-Brăila restanțe la excavatoare-

Spicuim din acest articol, ceeace credem că este mai important și mai elocvent:

"Intreprinderea Progresul "din Brăila, importantă unitate constructoare de mașini, are în profilul său de bază fabricația de utilaje pentru construcții, îndeosebi excavatoare. (...) Cum își onorează constructorii de mașini brăileni sarcina care le-a fost încredințată prin plan în domeniul producției de excavatoare? Nesatisfăcător din punct de vedere cantitativ: punînd față în față prevederile planului fizic cu realizările rezultă că în zece luni din acest an s-a acumulat o restanță de 144 excavatoare- utilaje pe care se conta că vor lucra în aceste zile pe șantiere, în exploatări miniere. (...) Cauzele restanțelor...neajunsuri care s-au reflectat în nefolosirea integrală a capacităților de producție.(...) Iată numai cîteva din aceste cauze:...Neintrarea în funcție a unei noi capacități la fabrica de excavatoare, pe care s-a contat că va produce în aproape întreaga perioadă de plan. Hala este aproape gata, dar cum stă scris într-o notă semnată de ministerul industriei construcțiilor de mașini, unitatea specializată din subordinea ministerului a asigurat sosirea utilajelor, eșalonat, pînă spre...sfîrșitul anului viitor.(...) Neonorarea la termen a unor obligații contractuale de către:-Intreprinderea de autocamioane din Brașov (care) a întîrziat mai multe luni livrarea unor autoșasiuri.-Intreprinderea mecanică din Ploești a creiat mari dificultăți prin neasimilarea la timp a fabricației pompei hidraulice 725 ET, la mijlocul lunii Octombrie restanța fiind de circa 100 de asemenea subansamble...Asigurarea cu mare întîrziere de către organele de specialitate din Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini a aparaturii hidropneumatice necesare la excavatoare. Factorii răspunzători...Firește, în legătură cu deficiențele în cooperare, cea dintîi răspundere revine unităților furnizoare la care ne-am referit. In privința punerii în funcțiune a noii capacități, de asemenea, întîrzierea în onoarea obligațiilor privind livrarea unor utilaje sau mașini de către întreprinderea mecanică Timișoara și de la întreprinderea de mașini-unelte din Bacău, precum și slaba operativitate a unității importatoare în asigurarea unor contracte pentru utilajele de import. In fiecare din aceste cazuri O IMPORTANTA PARTE DIN VINA O POARTA, NEINDOIOS,MINISTERUL INDUSTRIEI CONSTRUCTIILOR DE MASINI,pentru că absolut toate unitățile la care ne-am referit se află în subordinea sa, iar sarcinile de plan ale acestora sînt în același timp sarcini ale ministerului".

(Un proverb românesc spune că: "Peștele, dela cap se împute". Scriind cele de mai sus, în chiar organul oficial al partidului comunist român, Corneliu Cârlan a reafirmat acest proverb, ca o realitate de fapt în societatea socialistă a României de astăzi).

* ROMANIA LIBERA, (Anul XXXV, Nr.10272, 3 Nov.1977) Reproducem în întregime, și fără comentar, cele de mai jos:

"In ajutorul cetățenilor, la magazinele alimentare se găsesc sacoșe din material plastic la prețul de 1 leu bucata. Sînt foarte necesare, mai ales cînd, în drum spre casă, faci unele cumpărături. Necazul este, însă, că nu ajungi bine acasă și sacoșa s-a și rupt, fie la mînere, fie lateral, pentru că nu sunt bine lipite și pentru că se confecționează din folii prea subțiri și prea puțin rezistente chiar la o greutate de numai două sau trei kilograme. La început, cînd au apărut aceste sacoșe, acum cîțiva ani, erau făcute dintr-o folie mai groasă, mai rezistentă și mai bine lucrate. Pentru că este păcat ca o asemenea inițiativă bună să se deprecieze, propun să se confecționeze sacoșele dintr-o folie ceva mai groasă și să se dea mai multă atenție la modul cum sînt lipite. S-ar face astfel economie și de materia primă atît de necesară, iar noi vom fi mai cîștigați folosind aceste sacoșe de mai multe ori"

Vasile Enescu
Intrarea Locotenent Lemnea
Nr.1 București .

* LUMEA, (Nr.44, 27 Oct., 1977). Sub titlul: " Realizările României-contribuție la promovarea cauzei socialismului și păcii în lume" și sub semnătura lui George Serafim, ne-a fost dat să citim un articol ce ne-a lăsat pur și simplu "țuț" datorită mistificărilor și minciunilor ce le conține dela început și până la sfârșit.

Iată, pentru documentare, primele două aliniate:

"Semnificația evenimentului depășește perimetrul unei sărbători tradiționale. Pentru că Ziua recoltei, prilejuind o consemnare elocventă a succeselor obținute în dezvoltarea agriculturii socialiste a țării, reprezintă, în ultimă instanță, o mărturie a progreselor realizate la scara întregii economii naționale, o confirmare a justiției politicii partidului nostru care înfăptuește neabătut hotărârile Congresului al xi-lea.

"Ziua recoltei, aducând noi probe concludente ale îndeplinirii programului elaborat de Congres, ceea ce asigură înaintarea rapidă a poporului nostru pe calea socialismului și comunismului, demonstrează, încă o dată, modul strălucit în care partidul nostru își aduce contribuția la cauza afirmării socialismului în lume, prin propriul exemplu al succeselor obținute în planul dezvoltării interne multilaterale ".

Cu alte cuvinte, acest Serafim, vrea să-i convingă pe cititori că în România de azi, se trăiește, nici mai mult nici mai puțin de cât, ca în sânul lui Abraham. Si asta, datorită - se putea oare altcum - "politicii partidului" lor. Numai că "serafimicile" afirmații din acest articol, sunt, după cum s'a putut vedea mai sus, desmințite de către alte organe oficiale ale aceluiași partid, și anume "Scânteia", (restanțe la excavatoare) și "România Liberă",(sacoșe ce se rup pe drumul spre casă).

Ii acordăm deci lui George Serafim medalia celui mai mare mincinos al anului 1977. Căci, sincer, o merită.

Cum s'a împlinit oare "programul elaborat de Congres", când în FLACARA.(Nr. 25, 23 Iunie 1977) , "Eroul Muncii Socialiste" Marin Nedea spunea textual "....I.L.F-ul, care și-așa are numai de cîștigat de pe urma muncii agricole, făcută firește, de alții, nu posedă mașini suficiente, sau întîrzie, sau uită, sau mai știu eu ce, iar nouă NI SE STRICA MARFA PE CAMP. Roșii. Vinete. Ardei. Cine pierde, vă întreb ? Toată lumea. Noi, eventualii cumpărători din piețe, pînă la urmă chiar statul"... (Vezi " Cuvântul Românesc", Anul 2, Nr.17, Pag. 5: "Cum e turcul și pistolul").

* INFORMATIA BUCURESTIULUI, (Anul XXV, Nr. 7532, 2 Dec. 1977). E, fără doar și poate, la mintea cocoșului, că, n'a existat, nu există și nici nu va exista, pădure fără de uscături, sau societate fără de rău-făcători. Dat fiind însă faptul că presa din R.S.R. dirijată de vătafii comuniști, nu pierde nici o ocazie de a da în vileag și de a aduce la cunoștința cititorilor infracțiunile comise în țările democrate din lumea liberă de către anumiți criminali de rând, sau nevropați, iată reproducem mai jos, în întregime, următoarele rânduri, apărute la rubrica :AFLAM DE LA MILITIA CAPITALEI:

" Cum se "volatilizează" benzina. Au fost încheiate cercetările privindu-l pe Tudor Rusu (str. Cpt.Aviator Demetriade, Nr.5; șofer la IUT). Acesta a folosit abuziv mașina 34-B-5144, practicând asiduu cursele clandestine și mascându-le cu ajutorul unor confirmări fictive de la beneficiari. Pe deasupra, a vândut la diferiți chilipirgii 4.000 litri de benzină sustrași din cota autovehiculelor. Prejudiciul se ridică la peste 100.000 lei (...) o întrebare: ce fel de control asupra utilizării parcului s'a făcut, cel puțin până acum, la unitatea respectivă, dacă T.R. a putut să-și facă de cap atâta timp ? "

Bună și la locul ei întrebare, al cărei răspuns, am vrea să-l aflăm și noi.

Actualitatea internațională

TREI LUNI ÎNAINTEA ALEGERILOR DIN FRANȚA

COALIȚIA DE STÂNGĂ

Alegerile ce vor avea loc în Franța în luna Martie 1978, au atras deja atenția opiniei publice mondiale încă din primăvara anului 1977, când "barometrul politic", în urma alegerilor municipale, prevedea o "guvernamentare majoritară roșie" în Franța.

Fiind siguri de acest lucru, la cererea partidului comunist, între 14 și 22 Sep. "coaliția de stânga" formată din Partidul Socialist, condus de Francois Mitterrand, Partidul Comunist, condus de Georges Marchais și Partidul Radical de Stanga, condus de Robet Fabre s'au adunat de a reactualiza " programul comun " elaborat în 1972.

Cum era și normal, insistența P.C. de a naționaliza, în cazul unei victorii, întregile sectoare ale industriei petrolului, siderurgiei și automobilismului, a dus la ruptura și sfărâmarea acestei sinistre "coaliții".

Partidul radical de stânga al lui Robert Fabre, format în general din mica burghezie liberală, fiind un apărător pasionat al intreprinderilor particulare, a demascat în fața televizorului francez, că P.C. urmărește să naționalizeze în cazul unei victorii, peste 1.450 de intreprinderi și circa 728 de societăți comerciale, înprima fază, iar mai târziu, aproape întreaga industrie particulară.

Cearta dintre Georges Marchais și Robert Fabre, a fost speculată de Francois Mitterrand al cărui P.S. se bucură de majoritatea voturilor de stânga, și pentru a nu le pierde, el a declarat că preferă "o altfel de societate decât cea comunistă".

Diferențele profunde ideologice, au ieșit la suprafață și credem că a oprit formarea "Republicii Franceze Roșii".

Ultima reunine a delegaților celor trei partide de stânga. In jurul mesei de la stânga la dreapta; Francois Mitterrand, Georges Marchais și R.Fabre.

FRONTUL GUVERNAMENTAL

Confruntați cu noua situație creată, patru partide ale "majorității guvernamentale" actuale, s'au adunat recent pentru a forma un "Front Unit" și a discuta neînțelegerile dintre ele. Acest lucru nu-i ceva nou, căci atât Partidul Radical Socialist (P.R.S.) condus de Jean Jacques Servan Schriber, cât și Partidul Central Social (C.D.S.) condus de Lecanuet, intrați numai din ultimele alegeri din 1974 în clasa "majorității", au criticat întotdeauna politica fostului General de Gaulle, cât și pe succesorul său Papidou, pentru că a ajutat pe Valery Giscard d'Estaing de a fi ales președintele republicii. In același timp relațiile dintre Chiriac, președintele partidului (R.P.R.) și Valery Giscard, președintele republicii și fostul șef al Partidului Republican (P.R.) nu au fost niciodată strânse.

In fața dinamicei " coaliții de stânga" dinaintea lui 23 Septembrie, partidele guvernamentale de mai sus împreună cu Partidul de Centru Național al Independenților și Țăranilor (C.N.I.P), condus de Motte, au semnat la 19 Iulie anul trecut, un acord în care au consimțit ca: -candidatul care primește în primul balot mai multe voturi, va primi automat în al doilea balot, toate voturile celorlalte partide guvernamentale. Dar astăzi situația este schimbată și, aceste partide, în afară de (R.P.R.) al lui Chiriac, se văd dezavantajate, căci (R.P.R.) va prezenta cei mai mulți candidați. In special partidul (P.R.S.) al lui Schriber, care a refuzat să mai accepte aranjamentul din Iulie.

Diferitele soluții prezentate până acum nu au adus o înțelegere totală. In ultimul timp, Președintele Republicii Franceze, Valery Giscard, a cerut Primului Ministru Barre, de a organiza campania electorală a "frontului guvernamental", sperând că se va putea ajunge la un aranjament, de a prezenta numai câte un singur candidat comun în circumscripțiile electorale. Sub fațada unei unități nu prea stabile, un singur lucru este bine precizat, că "frontul unit" al partidelor guvernamentale, doresc să "apere democrația liberă" de "totalitarismul" stângii.

Cei patru conducători ai formației majoritare. De la stânga la dreapta; Chiriac, președintele partidului R.P.R.; Motte, președintele partidului C.N.I.P.; Lecanuet, președintele partidului C.D.S.; Soisson, președintele partidului P.R.P.

CAMBODIA

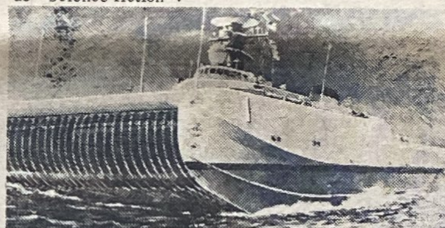
* BANGKOK-Radio Phnom Penh în comunicatul de pe data de 30 Decembrie a anunțat că un număr mare de divizii Vietnameze au invadat teritoriul Cambodiei și au avansat peste 30 de Km. în interiorul țării. Sursele diplomatice străine susțin acest comunicat și confirmă știrea că trupele comuniste Vietnameze au ocupat zona "Parrot Beak". Luptele continuă pe o scară mare, fiind întrebuințate sute de tancuri și avioane. Regimul comunist al președintelui Sampan a rupt relațiile diplomatice cu dușmanii tradiționali plomatice cu Vietnamul, care din 1975 urmărește să răstoarne guvernul comunist din Cambodia.

STATELE UNITE

Cu toate discuțiile ce se duc la un așa zis "nivel înalt" între guvernele țărilor din lumea liberă și în special între Statele Unite și Rusia Sovietică pe tema dezarmărilor, atât de o parte cât și de cealaltă a Cortinei de fier, cursa înarmărilor cu arme din ce în ce mai sofisticate și mai distrugătoare, continuă într'un ritm din ce în ce crescând.

Astfel, Statele Unite se află fie în stadiu de concept, fie de experimentare, a unor arme noi ce depășesc imaginația celor mai avansate romane sau filme de "science fiction".

SURFACE EFFECT SHIP

Autorul cărții "THE ELECTRONIC BATTLEFIELD", Paul Dickson, a declarat presei americane că: "Războaiele viitorului vor fi duse de roboți. . . In prezent, Statele Unite au în lucru un avion robot dotat cu explozive ce poate fi controlat dela distanță pentru a se prăbuși asupra unui vas inamic, a unui depou de muniții sau asupra unui centru de concentrări de trupe, operatorul stând lejer la masa lui de lucru din subsolul Pentagonului în Washington. . . Mine terestre, ce se pot îngropa singure în pământ, pot fi aruncate din avioane în teritoriile inamice, așteptând semnalul de a fi explodate sau de a se înălța singure și a exploda la suprafață, pentru o eficacitate distrugătoare cât mai mare. . . Cea mai revoluționară armă din arsenalul Statelor Unite, este însă, la ora actuală, vasul "Surface Effect Ship", cu o viteză de trei ori mai mare de cât toate vasele de războI americane prezente, ce, datorită faptului că abia atinge apa în cursa lui, va fi foarte greu de torpilat de către forțele inamice.

Deja realizat pentru Corpul Marinei Americane, se află un "avion fantastic" numit "Advanced Harrier", ce nu are nevoie de o pistă pentru a se ridica în aer, a declarat dl. Jack McGrath de la Compania "McDonnell Douglas Corp". Iar d-na Mary Rulewicz, de la Compania "Rockwell International", a spus că, racheta nespus de "inteligentă" realizată de compania respectivă, poate fi lansată de Helicoptere, și, de îndată ce se află pe drumul ei, își găsește singură ținta, fiind capabilă să se ridice deasupra obstacolelor ce i-ar sta în cale pentru a ajunge la ținta ce i-a fost indicată.

Insfârșit, dl. Roger Farnham, de la Compania "Litton Industries", a declarat că, în arsenalul american se află deja în lucru un televizor ușor, ce poate fi purtat în mână de soldați, putând transmite infanteriei din primele linii, atât mesagii scrise, precum și grafice, adică hărți ale câmpului de bătaie, cu dispozitivile respective inamice.

Cu alte cuvinte, se vorbește mereu de pace, dar, se pregătește de război. Și, sincer, nici n'ar putea fi altcum, atâta timp cât comuniștii nu renunță la absurdul vis de a cuceri lumea prin forță.

CRONICA VREMII

UMBRELE POLITICII AMERICANE DIN VIETNAM

Privită într-o perspectivă mai largă, politica externă americană a reușit să îndeplinească un șir întreg din obiectivele pe care le-a urmărit în ultimile decenii.

Nu se poate spune că, această politică externă,este consolidată și că a închegat în structurile ei toate idealurile și aspirațiile poporului american. Acest lucru nu este posibil, din cauza pluralităților etnice ale societății americane,pe de o parte. Pe de altă parte, poporul american n'a fost niciodată informat asupra problemelor de politică externă. Când a fost informat, presa a fost aproape totdeauna părtinitoare și plină de prejudecăți. Mai ales, presa liberalismului de stânga.

O politică externă unitară, bine închegată, cu obiective clare și bazată pe principii sănătoase, nu se poate desfășura decât în cadrul unei vieți naționale, în care nu există tendințe centrifugale.

In cazul Americii se pot observa și alte particularități, care au creiat dificultăți pe planul politicii externe. Din cauza libertăților acordate de Constituție și de tradițiile societății americane, de multe ori, o minoritate vociferantă, demonstrativă și perseverentă, a fost în stare să altereze direcțiile sănătoase ale activităților internaționale, în indiferența majorității și a opiniei publice.

Cazul intervenției din Vietnam este concludent în acest sens.Firește, în problema complexă a Vietnamului, există și alte aspecte care au diminuat prestigiul Statelor Unite și au dus la o concluzie nefavorabilă politicii americane. Dar, nu este locul, să le indicăm, în acest articol.

Intenționăm să subliniem, doar, faptul vătămător al umbrelor care mai stărue, în politica externă americană, după lichidarea războiului din Vietnam. Politica externă americană nu și-a regăsit echilibrul și fermitatea unor acțiuni care să aducă o stabilitate, cel puțin relativă, în domeniul relațiilor internaționale.

Există o dibuire a direcțiilor de urmat, dar și o permanentă temere, de a nu se provoca reacțiuni ca cele ce au divizat lumea americană în Indochina. De aici, rezerve, încetineli, tatonări, confuzii, iar uneori, cedări de poziții inexplicabile și dureroase(Angola,Canalul Panama).

Nu se poate spune că Statele Unite au cedat în planurile lor de a opri expansiunea teritorială a Rusiei Sovietice, și că au renunțat să ajute la consolidarea țărilor occidentale. Dar, toți oamenii politici americani sunt obsedați de cele întâmplate în Vietnam, sunt urmăriți de umbrele Vietnamului, și nu au curajul să taie o pârtie nouă în relațiile internaționale, pentru a creia condițiile favorabile unei stabilități. In fond, pentru prestigiul american, pierderea Vietnamului de Sud a fost o lovitură dureroasă, care a făcut vulnerabilă credibilitatea politicii americane.

Această fază însă a trecut. Greșelile se pot repara și se pot clasa în categoria de învățăminte ale istoriei. Viața națiunilor nu se oprește la o bătălie pierdută, ele își desvoltă un climat spiritual superior, după orice înfrângere, și caută să-și realizeze obiectivele pe alte căi,cu alte soluții și cu altă intensitate.

Este adevărat că Președintele Carter a deschis noi drumuri pentru politica externă americană, dar încă este reținut, în acțiunile sale, de orice fel de critică mai ridicată în ton, și se retranșează într'o imobilitate temporară. Nu trebuește uitat că Statele Unite au probleme interne care grefează serios asupra politicii externe. Astfel, sunt problemele de desvoltare urbană, de transporturi, energie, poluare, integrarea negrilor, stupefiantele, criminalitatea crescândă. Toate acestea solicită planificări, energie, bani și tactică politică. Dacă se mai adaugă neîcrederea populației în capacitatea conducătorilor politici și electorali și influența monetară, care atinge și sfera americană, se poate vedea complexitatea afacerilor de politică generală, internă și externă, cu care este confruntată lumea americană.

O politică externă nu se poate desfășura într'o formă de autonomie, față de situația internă a unui stat, căci ea își are rădăcinile în structura internă a unei societăți, și este expresia directă și organică a acelei societăți.

Politica externă americană trebue să reprezinte aspirațiile poporului american, altfel ea va falimenta, căci nu va putea fi suportată de majoritate, mai ales în momentele decisive, când se iau deciziuni cruciale pentru soarta poporului.

In fața acestor stări de lucruri, este necesar să fim prezenți cu punctele noastre de vedere, cu lămuririle noastre, cu documentele noastre, ca să contribuim la o limpezire a apelor, să ajutăm pe cei ce hotărăsc destinul poporului american, cu contribuția noastră. Noi, cei ce am cunoscut comunismul, până în pânzele lui albe, avem intuiția cea mai completă a pericolelor pe care le generează, acest comunism, oriunde își va face apariția.

Cei veniți din Europa, aduc cu ei, pe pamântul american, un realism politic pe care mulți dintre localnici îl neglijează, pentru că au fost la adăpost de amenințarea comunistă. Condițiile geo-politice ale Statelor Unite au ferit societatea americană de un contact direct cu virusul comunist. Acest lucru atenuiază capacitatea americană de a cuprinde în întregime structura și tendințele ideologice ale marxismului. Reacțiunea față de marxism este instinctuală la poporul american. Această formă instinctuală trebuește încorporată în planul conștiinței, pe bază de principii directoare și cu deciziuni ferme de a înlătura răul, care se abate asupra întregii omeniri și ar putea odată infecta și zona Americii de Nord.

Spre deosebire de artiștii de teatru, demonstranți pe străzi și în parcuri publice, noi venim cu documente vii, cu adevăruri incontestabile, cu un spirit constructiv și moral. Noi criticăm, pentru clarificări și îndreptări de situații, nu din tendință anarhistă sau isterie politică.

Noi nu ne temem de fantome, ci de cnutul bolșevic, care vrea să biciuiască întreaga lume.

A sosit momentul, pentru oamenii politici americani, să se scuture de toate fantomele, și , să vadă cu toată luciditatea realitățile, așa cum sunt ele, să vadă adevăratul pericol, acum, când nu este prea târziu.

Ioan BOIERU

THE ROMANIAN VOICE

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

(COMPLECTAȚI CU LITERE DE TIPAR)

NUMELE.................... PRONUMELE....................

ADRESA....................

PROVINCIA (STATUL)....................

COD POȘTAL....................

ȚARA.................... TEL....................

PREȚUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE : $10.00 PENTRU PARTICULARI
$20.00 PENTRU INSTITUTII

NOTE SI COMENTARII

SĂ RÂDEM SAU SĂ PLÂNGEM?

In acest număr al ziarului nostru, cititorii vor găsi în pagina cu titlul de mai sus trei desemne de caricaturistul Matti, sub titlul: "POFTA BUNA" însoțite de comentariile respective, reproduse din "TRIBUNA ROMANIEI", (Anul 6, Nr. 121, 15 Nov.,1977), revistă editată de Asociația "România", pentru Românii de peste hotare. (In țară, în afară de eventual câțiva coștabări de partid, nimeni nu vede această publicație tipărită în cele mai optime condiții tehnice, și într'un număr impozant de pagini, în timp ce însuși oficioasele partidului apar tipărite pe cea mai ordinară hârtie și într'un număr redus de pagini, aceasta, în urma unei decizii de partid luată mai anțărț, pentru a se face, zice-se, economie. Cu alte cuvinte, mașterul partid dela conducerea țării, vorba proverbului: "se scumpește la tărâțe, dar e ieftin la făină").

Am reprodus cele patru desemne și textele respective din numărul respectiv al mai suszisei reviste, pentru motivul că, sincer, n'am știut dacă, trebue să râdem, sau cel puțin să zâmbim, sau, cu adevărat. . . trebue să plângem. Căci, nu mai încape îndoială, cu mare finețe și abilitate, caricaturistul Matti, a reușit să transmită Românilor de peste hotare, un mesaj privitor la "societatea socialistă multilateral desvoltată", atât de mult trâmbițată de partidul comunist ajuns la cârma bietei noastre Românii. Dar, în afară de asta, am mai avut și un alt motiv care ne-a determinat să publicăm respectivele reproduceri, și anume, faptul că, o anumită presă deochiată din lumea liberă, de o bună bucată de vreme, cu nerușinare, strigă cu bale otrăvite și mai partinice de cât chiar membrii partidului comunist român, că, "unii români din străinătate", "și-au făcut a doua natură din bârfirea, în scris și la radio", "a țării lor de origine".

In capțiunile sale de sub desemnele respective, caricaturistul Matii, n'a încercat să schițeze numai un zâmbet pe fețele cititorilor, ci a adus o aspră critică, sub masca umorului, anumitor deficiențe din România de azi.

Si asta, firește, nu se poate chema, bârfire a țării de origine.

O ARMĂ DRĂCEASCĂ

In timp ce Statele Unite încearcă să desemneze, să creeze și să realizeze arme noi pentru apărarea lumii libere de pecinginea comunistă, în Rusia Sovietică se fac la ora actuală experimente cu "arme" mult mai complicate și în același timp inumane și dezastruoase ce nu au nimic comun cu o încrâncenare războinică, ci mai de grabă cu o demonică încercare de a impune, pe cale artificială, o ideologie depășită de mult de istorie, adică, Marxism-leninismul, comunismul cu recent descoperita "societate socialistă multilateral desvoltată" de către agramatul Nicolae Ceaușescu. Si asta, controlând gândul omului și dirijându-l ,după bunul plac al satrapilor din Cremlin.

Agenția de informare defensivă a Statelor Unite, a făcut cunoscut la sfârșitul anului 1977, că Rusia Sovietică experimentează în prezent întrebuințarea "micro-undelor pentru a provoca boli, a controla gândirea și chiar a ucide. Experimentele de până acum, duse de oamenii de știință din U.R.S.S. asupra animalelor, și-au dat rezultatele așteptate, și, ca atare, se crede că, aceiași metodă poate fi aplicată și asupra omului.

De ce anume este vorba?

Nimic altceva de cât că, pe calea undelor, se poate pune stăpânire pe gândirea și acțiunea omului, fie că se află pe câmpul de bătaie, fie că stă la masa de lucru din biroul său. Pe calea undelor, și dela mare distanță, pot fi provocate: dureri de cap, oboseală fizică, transpirație insuportabilă,amețeală, sau chiar moartea unui individ.

Această drăcească armă sovietică, poate fi întrebuințată atât împotriva forțelor militare, cât și a corpurilor diplomatice și la fel, poate fi folosită în cadrul interogatoriilor disidenților.

Iată, așa dar, la ce anume se poate aștepta omenirea, din partea celor ce se încăpățînează să meargă pe linia teoriei marxiste, depășită de mult istorie.

Atâta timp cât însă, Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Christos, mai ține în mâinile sale prea sfinte, destinul globului nostru pământesc, suntem siguri că, toate încercările bezbojnicilor moscoviți, de a-l transforma într'un laborator "pavlovian", vor fi dezise.